

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Ejusdem Hermiae Sozomeni Ecclesiasticae Historiae Liber IV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

EJUSDEM
HERMIÆ
SOZOMENI
ECCLESIASTICÆ
HISTORIÆ
LIBER IV.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ
ΕΡΜΕΙΟΥ
ΣΩΖΟΜΕΝΟΥ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΤΟΜΟΣ Δ΄.

CAPUT PRIMUM.

De eade Constantis Augusti, & de his que Roma facta sunt.

HT hæc quidem gesta sunt ad hunc modum. Quarto autem anno post Serdicense Concilium, Constans in Gallia interficitur. Magnentius vero qui per insidias eum sustulerat, universum ejus imperium in ditionem suam redegit. Eodem tempore Vetranio quidam Sirmii ab Illyricianis militibus Imperator est declaratus. Nec exiguam partem istarum calamitatum pertulit urbs Roma, cum Nepotianus Constantini Imperatoris Sororis filius, adjunctâ sibi gladiatorum manu, imperium invasisset. Verum hic quidem à Magnentianis militibus interfectus est. Constantius vero, utpote ad quem solum summa imperii reciderat, Imperator appellatus, ut tyrannos è medio tolleret, modis omnibus contendebat. Inter hæc Athanasius Alexandriam ingressus, Synodum Episcoporum Ægypti fieri, & ea quæ tum Serdica, tum in Palæstina, de iplo decreta fuerant, confirmari curavit.

CAPUT II.

Quomodo Constantius iterum ejecit Athanasium, eosq, qui Consubstantiale asserbant relegavit. Item de morte Pauli Constantinopolitani Episcopi, & quomodo Macedonius rursus eam Ecclesiam occupavit, & mala gravissima perpetravit.

Imperator vero Constantius, Ariano- rum calumniis fidem adhibens, in eadem sententianon stetit: sed Episcopos

Κεφ. α΄.

Περί τῆς ἀναρίστου κόνσταντίνου καὶ τῶν ἐν τῇ Ῥώμῃ συμβάντων.

ΚΑὐτὸ μὴν ὁδὲ σωθέντι τῷ τῷ Ἰετῆρῷ ἐν Καρδοισμῶν κληνίαι κόνσταντίνου μαγνεντιῶν δύνω γαλάτας μαγνεντιῶν ὅς ἀντὶ τὸν φόνον ἐπέβηδουσε, πᾶσαι τὴ ὑπὸ κόνσταντίνου δέχομην ὑφ' ἐαυτῶν ἐποσε βεβελανίων ἵτις, ὑπὸ τῶν ἰλλυριῶν στρατιῶν ἐν τῷ σερμῖῳ βασιλίδος ἀνηγερέθη πλείον ἢ τέταν τῶν κακῶν μετ' ἐπὶ περὶ ἐυέρεα Ῥώμη μετέιχε, νεποδιανῶς ἀδελφῶν δὲ ἰωὴ καὶ κόνσταντίνου βασιλίδου, το μονομάχης ἐπὶ ἐαυτὸν ποισαμένε, καὶ βασιλείας ἀμφισπῆσῆν ἄλλ' ὁμοῦ τῶν μαγνεντιῶν στρατιῶν ἀνηρέθη κωνσταντίνου ἢ, ὡς εἰς μόνον αὐτὸν τῆς πατρὸς δέχομεν ἐπιθέσης, ἀνιοκράτωρ ἀναγερέθη, το τυρένης καθελεῖν ἐπαδάσει ἐν τῷ ἀθανάσιος παρεχρέσε εἰς ἀλεξάνδρειαν, το σύνοδον χρεῖας παρεσκόδιασε τῶν ἐπὶ αἰσπῆς ἐπισκόπων, καὶ ἐπὶ ἰηφίσαι τοῖς ἐν Καρδοισμῶν καὶ παλαισίνῃ ἐπὶ αὐτῷ δεδ' οὐ μόνον.

Κεφ. β΄.

Ὡς πάλιν κωνσταντίνου ἀπλάσει τὸν ἀθανάσιον, καὶ εἰς τῆς τῶ ὁμοῦσιον προσβέντας, καὶ περὶ τῆς ἐπισκοπῆς ἡλικωσάτην κόνσταντίνου, καὶ ἀκατίης πάλιν ἐπιτίθει ἡ μακεδόνιος, καὶ ἰσαζόμεν.

Ο Δὲ βασιλίδος ταῖς διαβολαῖς πᾶσι τῶν διπὸ τῆς ἐναντίας αἰρέσεως, ἐπὶ αὐτῆς ὅση ἐμμενε γνώμης ἀλλ' ἀπὸ αὐτῆς

μεταστροφεταιξε, αλλα τα προτερον δεδοσμενα
 να τη εν Καρδοισυνοδω, τ'καθ'οδ'ε τυχολιας
 ηνικα δη μαρκελια παλιν εκβληθηενος, την
 εν αγκυρα εκκλησιαν καλεσχε βασιλεω. λε-
 κτω δ' δεσμοθητω εμβληθηεις, απωλεσο
 παυλος ο αιδω φυγη καλαδικαδεις, εις κω-
 κισον τ' αεμυριας απνηχθη ενθα δη κ' τελε-
 λωθηκε ποτερον ο νοση η βια, εγω μην οσα
 ακριτω φημη ο εις επνου κραει, βροχω αυ-
 τον αναγειθηναι αλλα των μακεδονιε φρο-
 νων επει ο εις την υπεργειαν απνηχθη, και
 την εκκλησιαν καλεσχε μακεδονιος, μονασηρι-
 ος πολλοις α συνεσησα κ' την κωνσταντινα-
 πολιν περιφραξας εαυτον, κ' ταϊς προεϊς πε-
 ρεξ' επιποπτεσ σπονδαϊς λεγεται διαφορωσ
 κατωσαι τες τα παυλι φρονιας, τα μην
 προτα τ' η εκκλησιων αυτες δεξαυτων μ' ο
 ταυτα κ' τυγκοινωνεν αιπα βαζομεν' ως
 πολλες υπο πληγων διαφοραθηται τες ο
 σιας, αλλες ο πολυειασ αφαιρεθωται τες ο
 επι τ' μελωπε αγματιασ χυεαδ, ην επισημοι
 αν τοις τοι ονηεσ βασιλεα ο μαθοντα καλα-
 γηται, ετ' τες αμφι τον μακεδονιον εν αιπα
 πωισααδ' κ' ταυτα τ' αυτε μακεδονιε κα-
 ταεσεως, ηνικα τετον αφειλονο τω κων-
 σταντινπολεωσ εκκλησιαν.

A qui in sedes suas restituti fuerant, con-
 tra decreta Synodi Serdicensis expelli
 precepit. Quo quidem tempore, ejecto
 rursus Marcello, Ancyranam Ecclesiam
 Basilius obtinuit: Lucius vero in vincula
 conjectus, mortem obiit, Paulus perpe-
 tuo exilio damnatus, Cacusum Arme-
 niæ abductus est: ibiq; extremum diem
 clausit: utrum morbo, an vi extinctus,
 equidem ignoro. Fama tamen etiam
 num viger, cum à Macedonianis laqueo
 strangulatum esse. Eo autem in exilium
 ejecto, Macedonius Ecclesiam occupa-
 vit. Qui cum permultis Monasteriis
 quæ Constantinopoli constituerat, pa-
 ctisque fœderibus cum finitimis Episco-
 pis sese communiisset, fautores Pauli va-
 riis modis vexasse dicitur. Ac primo
 quidem Ecclesiis eos expulit. Posthæc
 communicare secum coegit, ita ut mul-
 ti verberibus casti interierint: alii bonis
 mulctati, alii civitatis jure spoliati sint:
 quidam notis in fronte inultis compun-
 cti, quo deinceps ab omnibus dignosce-
 rentur. Quibus compertis, Imperator
 eam rem improbavit, culpamque conje-
 cit in Macedonium.

CAPUT III.

De Martyrio sanctorum Notariorum.

Κεφ. γ'.

Πει τ' μαρτυρια των αγιων νοταριων.

Προηλθε ηδ το κακον και μεχρι φονων κ' η
 ηδδη αλλοι πνεσ ανηγεθησαν, και μαρ-
 κη και μαρκιανος εσ συνοικησ οντας
 παυλι, λογω ανδρειωσ δυο θανεν αλλα ο
 εδω υπο μακεδονιε τω υπαρχω, ως αιτιασ
 ημωσ τησ ερμοχησ αναγεισεωσ, και τησ
 και αυτε σασεωσ ην δε ο μω, υποδιακονο.
 ο δε μαρκιανος, ψαλλησ και αναγνωσε τ' η
 εδω γεωφων' ο δε αφο αυσοισ εν επιση-
 μω, προ τε ταυτεσ τησ κωνσταντινπολεωσ,
 οα γε μαρτυρων μνημα, δικηλειον οικον περι-
 κειμενο' ον οικοδομεν η εξαλοιοιανησ' ετε-
 λεσθησ ησ δε σισινη, οι μ' ταυτα προ-
 σαιτεσ τησ κωνσταντινπολεωσ εκκλησιασ' ε
 ηδ αζιον νομοκασι, μαρτυριασ γεωων
 αμωρεν αυτεσ υπο δε πμωμενουσ, κα-

Malum enim ad cædes usque pro-
 gressum fuerat. Nam & alii in-
 terfecti sunt, & Martyrius ac Marcianus:
 quos utpote Pauli domesticos & contu-
 bernalis, a iure fortis animo mortem per-
 tulisse, cum eos Macedonius Praefecto
 tradidisset, tanquã auctores necis Her-
 mogenis, & seditionis adversus ipsum,
 ac postremo depositionis ipsius Mace-
 donii, tunc cum Constantinopolitana
 Ecclesia expulsus est. Erat autem Marty-
 rius quidem Subdiaconus: Marcianus
 vero Cantor & Lector sacrarum scriptu-
 rarum. Eorum Sepulchrum est ante mu-
 ros urbis regiae, admodum insigne, Ec-
 clesiae ambitu circumdatum, tanquam
 Martyrum monumentum. Quam qui-
 dem Ecclesiam extruere primum cepit
 Joannes: absolvit autem Sifinnius. Qui
 postea Ecclesiae Constantinopolitanae
 fuerunt Antistites. Indignũ enim cen-
 fuerunt, præmiis atq; honoribus martyrii
 eos fraudari, quos Deus ipse honore

afficeret. Quippe locus ille, ubi olim A
noxii qui ad mortem ducebantur, capi-
te truncari solebant, cum antea propter
spectra inaccessus esset, deinceps purga-
tus est, & demoniaci morbo liberati
sunt, multaque alia miracula ad illorum
tumulum contigerunt. Ethæc quidem
de Martyrio & Marciano dicta sint à
nobis. Quæ si cui minus credibilia vi-
debuntur, facile est res istas ex iis qui eas
norunt, accuratius perfiscere. Nam
fortasse adhuc mirabiliora iis quæ dixi,
narraturi sunt.

ἴσθηται ὅτι καὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἀνατολῶν ἀγο-
μένων ἐνθάδε τῶν κεφαλῶν οὐδὲ μὲν οὐκ
τὸ πρὶν ἀβαλεῖν ὡς ὑπὸ φασμάτων, οὐκ
ἴσθηται ἢ δαίμονων τῆς νόσου ἀπηλλάχθη-
σαν, καὶ πολλὰ ἄλλα παρὰ τὸ ἔξω ἐπι-
φωαυτῶν σωθέντων. Ἰσθῆται μὲν ἡμῖν καὶ μαρ-
τυρεῖς ἵς μαρτυροῦντες εἰρήδω· εἰ δὲ τῶν ἐπι-
να εἶναι δοκεῖ, πόνθῃ· ἔδειξεν ἀκριβοῦς πα-
ρὰ τῶν εἰδῶτων μαρτυρῶν· ἴσως γὰρ καὶ τῶν
θαυμαστότερα ἀφηγήσονται.

CAPUT IV.

Κεφ. δ΄.

De expeditione Constantii in Illyricum, de-
que Vetracione & Magnentio: utque Con-
stantius Gallum Casarem renuntiatum
in Orientem misit.

Πεὶ τῆς εἰς Ὀριον ἐκστρατίας κωνσταντίου, καὶ περὶ μαρ-
τυρῶν καὶ μαγνητίου καὶ ὡς γὰρ ἄλλοι καὶ τὰ μαρτυ-
ρήσασιν ἐν ἑξῆσι ποσὶ λέγει.

SUB idem tempus cum Athanasius
fuga elapsus fuisset, Georgius in
Egypto eos qui consentire ipsi renue-
bant, graviter exagitavit. Imperator
vero suscepta in Illyricum expeditione,
Sirmium venit. Eodem etiam se con-
tulit Vetrano, pactis quibusdam inter
iplos conditionibus. Porro cum mili-
tes à quibus Imperator renuntiatum fue-
rat, sententiam mutassent, solumque
Constantium Imperatorem & Augu-
stum proclamarent: nam & Constantius
ipse & qui ei favebant, omni studio ege-
rant ut id fieret, proditum se intellexit
Vetrano. Pronusque ad pedes abje-
ctus Constantii, supplicare ei cœpit.
Constantius vero, adempto illi imperia-
li cultu & purpura, vicem ejus mitera-
tus, concessit ei ut privatus maneret, &
annonam ex publico copiose illi suppe-
ditari præcepit: convenientius esse di-
cens, ut tanquam senex, curis imperii in
posterum liberaretur, & quietam vi-
tam degeret. Hoc successu rebus gestis
adversus Vetracionem, ingentem exer-
cicum in Italiam contra Magnentium
misit. Gallum vero patruelem suum,
Casarem nuncupatum in Syriam aman-
davit, ut Orientis Provincias defen-
deret.

ΥΠὸ δὲ τὸν χρόνον ἀθανάσιος ἐ-
γὼν, γεώργιος καὶ κωνσταντῆς ἐν
αἰγύπτῳ ομοίως αὐτῶν φρονεῖν παρὰ τῶν
ἄλλων· ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπὶ ἰλλυρῶν στρατεύ-
σας ἦκεν εἰς σίρμιον, καὶ ἐπὶ ῥήματι συνθηκὰς
ἐταβλῶν ἐνθάδε βρετανίων ἤλθε· μετὰ τῶν
ἄλλων ἢ τῶν ἀναγορευθέντων αὐτῶν στρατιω-
τῶν καὶ μόνον κωνσταντῆν ἀποκράτορα καὶ σὺν
ἀνατολίῳ· ὡς γὰρ τὰ δὲ ἡμεῖς αὐτῶν τε
βασιλεῖ καὶ τοῖς ταῦτα αὐτῶν φρονεῖν ἐστὶν ἀ-
ποδοῦναι, συνήκεν βρετανίων τῶν προδοσίων προ-
νήστε καὶ τὰ πόδας κείμεν· κωνσταντῆς
ἰκέτης ἐγένετο· ἀπεκλῶν ἢ αὐτῶν κωνσταντῆν
τὸν βασιλικὸν κόσμον καὶ τῶν ἀνεργῶν
ἠλέησε, καὶ ἰδὼν ἄφνη εἶσσε, καὶ τὰ ἐπιπόλαια
ἐτόνωσε· ἔχθη δὲ τὸν δημοσίως περὶ τῶν αὐ-
τῶν γελοιῶν πρεσβύτην, περὶ τῶν δὲ ἐστῶν ἐπὶ
στρατίας βασιλικῶν ἀπηλλάχθη· φρονεῖν ἡμῶν
ἐν ἡσυχίᾳ εἶναι· ἐπεὶ ἢ ταῦτα καὶ βρετανίᾳ
αὐτῶν ἀπέβη, πλείσθην καὶ μαγνητίᾳ στρα-
τεύσασιν εἰς ἰταλίαν· γάλλῳ ἢ τὸν αὐτῶν
ἀνεψιὸν κασαρεα καλασῆσας, εἰς σερ-
μῶν ἀπέστειλεν, ἐπὶ φυλακῆν τῆ καὶ τῶν ἐν
μαθῶν.

A

Κεφ. ε΄.

Ἐπισημὸν μὲν μαζιμον τὴν ἱεροσόλυμην ἰδόντος, πάλιν σαυ-
ρῶ τυπος μέγιστος ἐν ἑρανῶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐφάνη,
ὑπερλαμπρῶν καὶ ἡλίου.

ΕΝ δὲ τῷ τότε κυεῖλκ μὲν μαζιμον τὴν
ἱεροσόλυμων ἐκκλησίαν ἐπιπροσέσαν-
τῶ, σαυρῶ σημεῖον ἐν τῷ ἑρανῶ ἀνεφάνη,
καλαυγάζον λαμπρῶς, ἔχ' οἷον κομήτης
ταῖς ἐλαμψεσιν διαπύρρειον, ἀλλ' ἐν συστάσει
πολλῆς φώτος ὑπερλαμπρῶς πυκνὸν καὶ διαφανές
μὲν μὲν ὄσον ἐν τῷ κρανίῳ μετὰ τῷ ὄρει
τῷ ἐλαμψῶν, ἀμφὶ δέκα καὶ πέντε στάδια τὸν
ὑπερτὸν χώρον τῶτον ἑρανῶ ἀπολαβὴν δὲ
ἔχει τῷ μήκει ἀνάλογον ὡς ἐπὶ ὡραδὸ-
ξῆν τῷ συμβεβηκότι σταύρωματι, καὶ δέ-
παιας ἔχεν οἰκίας ὅ καὶ ἀγοραῖς, καὶ ὅπερ
ἐν τῷ ἐκαστῷ ἐργαζομένων καλαλιπῶν,
ἀμα παισὶ καὶ γυναῖξιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν
συνήλθον, καὶ κοινῇ τὸν χερσὶν ἕμμεν, καὶ
θεοῦ πατρὸς ὁμολόγησαν ἐμελέως ὅ καὶ
πάντῳ καθ' ἡμᾶς οἰκὸν μὲν ἢ τῶν τετέρε ἀγ-
γελία κατέπληξεν ἑγγυεῖς ὅ τῶτον ὁδοῖς μα-
κρῆν ὡς ἡρώδη, ἐκ πάσης, ὡς εἶπεν, γῆς
καὶ ἀέθρου καὶ ἰσορείαν τῶν τῆδε ὅπαν ἱερο-
σόλυμων ἐνδημῶντες, ἀν' ἑγγυεῖς σταδίων, τοῖς
ἀναστασι ἐμλύσαν ἔγνω δὲ τῶτον καὶ ὁ βασι-
λεὺς, ἀλλὰ τὸ πολλῶν ἀναγγελλάντων, καὶ
κερῶν τῶ ἐπισκόπου γερῶν καὶ ἐλέγετο
ὅ τῶ τῶ τῶ τοιαύτῃ ἐπισημῶν, καὶ ἄ τινά
ἑραφίαν θεῶν, πάλαι ταῦτα παρρημενη-
νῶν, ἐν ταῖς ἱεραῖς βιβλοῖς καὶ τὸ μὲν ὡδε
συνῶν, πολλὰς ἐγγυεῖς εἰς χρι-
στου μὲν ἐπηγάγετο.

CAPUT V.

Qualiter Cyrillo Ecclesiam Hierosolymita-
nam post Maximum gubernante, crucis si-
gnum iterum in caelo visum est per plures
dies, splendore Solem superans.

Εodem tempore cum Cyrillus Hie-
rosolymorum Ecclesiam post Maxi-
mum administraret, crucis signum in
caelo apparuit, splendide refulgens, non
ut cometes diffluentibus radiis: sed plu-
rima luce collecta densatum ac perspi-
cuum. Longitudine quidem à Calva-
ria loco ad montem Olivarum, id est,
circiter quindecim stadia, totum caelum
quod tractum illum supereminet, com-
plectens: Latitudo vero respondebat
longitudini. Porro ob rem tam inso-
litam tamque inopinatam, admiratio si-
mul ac metus omnes invasit. Relictis
que praemanibus habebat, universi cum
uxoribus & liberis ad Ecclesiam conflu-
xerunt, uno consensu Christum laudan-
tes, Deumque alacri animo confiten-
tes. Porro ejus rei nuntius omnes orbis
Romani provincias non mediocriter
conturbavit. Brevi autem id ubique nun-
tiatum est. Nam cum ex omnibus, ut
ita dixerim, orbis partibus, ut moris est,
partim orandi, partim sacra loca perlu-
strandi causâ, Hierosolymis adessent
peregrini, ea quae oculis viderant, suis
postea retulerunt. Ipse quoque Imper-
ator ea de re certior factus est, tum ex
multorum aliorum relatione, tum ex
litteris Cyrilli Episcopi ad ipsum datis.
Haec autem in sacris libris olim prædi-
cta fuisse per divinam quandam Prophe-
tiam, viri istiusmodi rerum gnari asser-
ebant. Et hoc quidem signum plurimos

D Gentiles ac Judaeos ad Christianam reli-
gionem pertraxit.

Κεφ. ς΄.

Ἐπισημὸν τῷ σιρμίου, ἡ τῆς ἀρέσεως αὐτῆ, ἡ τῆς κατ' αὐτῆ
ἐπισημῆς πάλιν καὶ περὶ τῶν πρὶν τῆς πίστεως ἐκθέσεων.
τῶ μὲν τῶν καθ' ἀριστὸν Φωτίνης καλέματος, ἀπίπε-
καὶ παρὰ βασιλῆα τῷ ἀγκύρας ἀπὸ πύργου
κινῶ φραττομόμος.

CAPUT VI.

De Photino Sirmienti Episcopo, deque ejus
heresi, & de Synodo Sirmii adversus illum
congregata, deque tribus fidei formulis.
Item, quomodo Photinus post depositionem
solicitat, Episcopatum recusavit, ut que
à Basilio Ancyrano condictus est, ut
inania loquens.

ΕΝ τούτῳ ὁ Φωτινὸς τὴν ἐν σιρμίου
ἐκκλησίαν ἐπιπροσέδωκεν, ἥδη παρῶ-
τρων καυῆς αἰρέσεως εἰσηγήτης ἡρώδη,

PER idem tempus Photinus Antistes
Sirmientis Ecclesiae, qui novae cujus-
dā opinionis jam antea auctor extiterat,

Yyy iij

Imperatore in ea urbe adhuc commo-
 rante, errorem suum palam asserere non
 dubitavit. Cumque naturali quadam
 facundia polleret, & ad persuadendum
 esset aptissimus, plurimos ad opinionem
 suam pertrahebat. Ajebar autem, unum
 quidem esse Deum omnipotentem, qui
 verbo suo cuncta fecisset. Generatio-
 nem vero & existentiam filii ante saecula,
 non admittebat: sed Christum ex
 Maria initium habuisse affirmabat. Hac
 opinione passim apud omnes divulga-
 ta, commoti sunt tam Orientis, quam
 Occidentis Episcopi, & contra suam
 quisque fidem, hujus dogmatis novita-
 tem introduci censuerunt. Proxius
 enim Photini dogma ab utraque parte
 dissentire ostendebatur, tam eorum
 qui Niceni Concilii doctrinam suspi-
 ciebant, quam illorum qui opinionem
 Arii amplectebantur. Sed & Imperator
 non mediocriter indignatus est.
 Qui cum eo tempore Sirmii moraretur,
 Episcoporum Synodum convocavit.
 Ex orientis quidem partibus, tum alii
 plures convenerunt, tum Georgius
 Alexandrinae Ecclesiae Episcopus, Basilius
 Ancyrae, Marcus Arethusa. Ex Occiden-
 talibus autem Provinciae Valens Mursa
 Episcopus, & Hosius Confessor: qui cum
 Niceni Concilii particeps fuisset, huic
 Synodo interfuit invitus. Hic enim Paulo
 antea fraude atque insidiis Arianorum exilio
 damnatus, tunc studio eorum qui Sirmii
 convenerant, ab Imperatore ad Synodum
 vocatus est. Existimabant enim illi, si
 cum doctrinae suae consentire ac suffragari
 fecissent, virum celeberrimum & ab omni-
 bus uno consensu laudatum; se locupletis-
 simum testem sui dogmatis habituros.
 Postquam Sirmii in unum convenerunt: proximus hic erat
 annus post consulatum Sergii & Nigri-
 niani: quo anno nec in Oriente, nec in
 Occidente Consul quisquam renuntia-
 tus est propter motum à tyrannis in re-
 publica excitatum: Photinum quidem
 deposuerunt, utpote idem cum Sabellio
 ac Paulo Samosatensi sentientem. His
 autem peractis, contra ea quae prius de
 fide decreta fuerant, tres formulas edi-
 derunt. Quarum unam Graeco sermone:
 reliquas Latina lingua scripserunt; nec
 verbis, nec sensu, ple-
 risque in locis, aut inter seipsas, aut
 cum prioribus formulis consentientes.

ἔτι τῆ βασιλείῳ ἐπιδημιῶν...
 Φανδὸν τῶ οικείῳ συνίστατο δόγματι φύσεως
 δὲ ἔχων διλήγην, καὶ πείθειν ἰκανός, πολλοὺς
 εἰς τὴν ὁμοίαν αὐτοῦ δόξαν ἐπηγάγει. ἔπει-
 γε δὲ οἷς θεὸς μόνος παλιχοχρῆτος εἶναι,
 ἰδίῳ λόγῳ τὰ πάντα δημιουργήσας: τὴν δὲ
 πρὸ αἰῶνων ἡγήσῃν τε καὶ ὑπαρῆν τὴν αὐτὴν
 προσέειπε: ἀλλ' ἐν μαρίας γεννηθῆναι τὴν
 χριστὸν εἰσηγήτο· ἀπειρῆσε δὲ πολλοὺς γη-
 νομένους τοιαύτα δόγματι· χαλεπῶς ἔφην
 οἱ τὸ ἐκ τῆς φύσεως καὶ τῆς ἑώας ἐπίσταται,
 καὶ κοινῆ ταῦτα νεώτερον εἶναι καθ' ὅσον
 εἶδ' ἔδειξεν, ἠγῆτο· καθάπαξ γὰρ τὸ
 διαφωρῶν ἐδείκνυτο τῆς φωνῆς πίστεως, πρὸς
 τετῶν ἐν νικαίᾳ τῶν παρὰ δόσον θαυμασ-
 τῶν, καὶ τὴν δόξαν δόξαν ἐπαρῶν· ἔπειτα
 τοῖς δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς ἐχαλεπάσεν· ἐν
 τῷ τότε ἐν σιρμίου διαλεξέων, σιωποῦντων
 κάλεσε· καὶ συνήλθον ἐν μὴν τῷ ἄλλοι τε
 γαργῶ· ὁ τῆν ἀλεξανδρείων ἐπιστοπὸν
 κλησίαν, καὶ βασιλεὺς ὁ ἀγνήσας ἐπίσταται,
 καὶ μάρκου· ὁ δὲ θεός· ἐν δὲ τῷ φύσεως, ἐ-
 λησ τε ὁ ἐκ μερῶν, καὶ ὅσον· ὁ ὁμοιογῆ-
 ὄς καὶ τῆς ἐν νικαίᾳ συνόδου κοινωσίας, αὐτῶν
 καὶ ταύτης μετέχε· ἔδειξεν γὰρ πολλὰ προ-
 τερον εἶπε ἐπιβελῆς τῶν τὰ δόξαν φρονήτων
 ὑπεροχῆν οἰκεῖν καθάδικα εἶς, σπερδῆτο
 ἐν σιρμίου συνελθόντων, μελεκλήθη ἀπὸ τῶν
 βασιλείως· ὡντο γὰρ οἷς εἰ περὶ τοῦ τῶν
 σύμφητον σφίσι ποιήσασιν, ἐπιστοπῶν
 ὄντα, καὶ πρὸς πάντων θαυμασίων
 ἀξιοχρεῶς αὐτοῖς ἐσαμαρῶν οἰκεῖν δόγμα-
 τῶ· ἐπεὶ ἐν ἐν σιρμίου συνήλθον· ἔπειτα
 τῶτο ἦν μὲν τὴν σεργίῳ καὶ νιγριανῶν ὑπε-
 ρτίαν, ἠνίκα εἰδῆς ὑπαί· ἔπειτα ἐν τῆς
 οὔτε ἐκ τῆς φύσεως ἀνεδέχθη, διὰ τὴν
 σημεῖσαν προφασί τῶν τυραννῶν ἀπὸ τῶν
 κωνσταντινουπόλεως, τὸν μὴν φωνῆν καθάδικα
 εἰς τὰ καβελλίῳ ἐ παύλας τῆς καμοσάτι
 φρονήτων· μὲν δὲ ταῦτα πάλιν παρὰ τῶν
 πρῶτερον δεδογμένα ἀπὸ τῆς πίστεως, τῶν
 θεός· εἶδ' ἔδειξαν· ὡν τὴν μὴν, τῆν ἐλθόντων
 φωνῆτας δὲ τῶν ῥωμαίων συνέταξαν· ἐν τῶν
 τοῖς ἀπὸ τῆς ῥήσιν καὶ ἔνοιαν, ἔπειτα εὐαγγελίῳ
 ταῖς προλέγαις δεδογμέναις συμφωνήσαντι

ἴσιον μίλοι ὡς ἡ ἑλληνική ἔτε ὁμοόσιον, ἔτε ὁμοοόσιον τῷ πατρὶ τὸν υἱὸν εἶπε· τὴν δὲ φάσκοντας αὐτὸν ἀναρχον εἶναι, ἢ πλατυνομένην τῷ ἔσιον τῶν θεῶν τὸν υἱὸν ποιῆν, ἢ συνδέσθαι, ἀλλὰ μὴ ὑποδέσθαι τῷ πατρὶ δόξαντας, ἀποκρούτην· Ἰαλέρα δὲ τῶν Ῥωμαίων, ἀεὶ μὴ ἔσιος ἢ σεσαυτίαν Ῥωμαῖοι ὀνομάζουσιν, εἴτε ὁμοόσιον, εἴτε ὁμοοόσιος ἐστὶν ὁ υἱὸς τῷ πατρὶ, παυελῶς ἀπαγορεύει λέγειν, ὡς ἔτε ταῖς ἱεραῖς εἰρημίαι γεγραφαῖς, ἔτε ἀνδραῶν ὀνομαῖς καὶ γινώσκῃ δὲ ἀληθῆ· μέγιστα δὲ χριῶναι συνολογῆν τὸν πατέρα ἀσκακλῶσαι τιμῇ καὶ ἀξίᾳ, καὶ θεότητι, καὶ αὐτῷ τῷ πατρικῷ οὐνομαί· καὶ ὑποδέσθαι τῷ πατρὶ τὸν υἱὸν μὴ πάντων ἀξίον· καὶ τὴν μὴ πατρὸς δόξαν μὴ εἶναι· τὴν δὲ ἕξ τῶν γίνεσιν, ἀγνωστοῦ πᾶσι, πλὴν τῶν πατρὸς· λέγεσθαι δὲ ἡδη ταύτην τῷ γραφῶν ἐκδοθεῖσαν, ὡς μὴ θεόντας συγκείμενην, σπερδάσαι τὴν ἐγκείμενην ἐπισκοπῆς ἐπὶ διορθώσῃ ἀναλαβεῖν· καὶ τὸν βασιλέα τε τοῦ πατρὸς ἀξίαι, τιμωρίαν ἀπειλησάτω καὶ τῶν ἀποκρυπτόντων· ἀλλ' ἢ μὴ ἀπαξ ἐκδοθεῖσα, παυελῶς ὁκέτι ἔλαθεν· ἢ ἡ τρίτη γραφή, τὰ μὲν ἀλλὰ συμφέρει αὐτῇ διανοία ταῖς ἄλλαις· τὸ δὲ τῆς ἔσιος ὄνομα ἀεικέλι· ἔστι αἰτίαν τῶν δὲ αὐτοῖς ῥητοῖς ἔχει διὰ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς· τὸ δὲ ὄνομα τῆς ἔσιος, ὅπερ ἀπλοῦς ἐστὶν ἐτέτη ὑπὸ τῶν πατέρων, ἀγνωστοῦν δὲ τοῖς πολλοῖς σκάνδαλον ἔφερε, διὰ τὸ μὴ ἐκόντας γεγραφαῖς αὐτὸν ἐμφέρεσθαι, ἢ ἔσσε ἀεικαρῶν, ἔτι παυελῶς μηδεμίαν μνήμην ἔσιος ποιῆσαι, διὰ τὸ μάλιστα τῶν γεγραφαῖς μηδαμῶς ἀειπατρὸς καὶ υἱὸς ἀγνοῦν· μάλιστα μίαν εἶναι ἔσιον, γεγραφαῖς ἔτι ἔτι ὑπόσασιν ὀνομάζον· ὁμοίον ἢ λέγον· μάλιστα πατρὶ τὸν υἱὸν, καθὼς αἱ θεῖαι γεγραφαὶ λέγουσι· καὶ τὰ μὴ ὡς ἀεὶ τῆς πίστεως, ἀντὶ τὸ βασιλέως παρῶν· ἔδοξεν· ὅσιον ἢ τὴν δόξαν παρεῖται τοῖς σωμαίνων· βιασθεῖς ἢ, ἔτι πληγῆς, ὡς λέγει, προσεῦθης ὡν ὑπομείνας, συνήνεσε τε ἔτι ἐπεγράψεν· Φωτεινῶν ἢ παρῶν μάλιστα τὴν καθ' αἰρέσιν, εἴπως δὲ ὡς τὸ παρῶν μάλιστα τῆς γνώμης, ἔδοκε

A Sciendum porro est formulam Græce scriptam, nec confubstantialem Patri Filium, nec similis substantiæ dicere; eos vero qui dicunt illum principio carere, aut qui opinantur substantiam Dei dilatam Filium facere, aut illum conjunctum, non autem subjectum esse Patri statuunt, alienos ab Ecclesia pronuntiasse. Earum vero quæ Latine scriptæ sunt, altera substantiæ vocabulum, sic enim Latini vocant quam Græci ἔσιον, utrum Filius Patri confubstantialis B an similis substantiæ sit, prorsus nominari vetat, cum ista nec in sacris literis dicta sint, nec hominum sensu ac notitia possint comprehendi. Et Patrem quidem honore, dignitate, deitate, ipsoque patrio nomine majorem filio confiteri oportere præcipit; Filium vero unâ cum reliquis omnibus rebus Patri subditum esse contendit. Ac Patris quidem principium nullum esse: Filii vero generationem ignotam esse omnibus, præterquam Patri. Porro cum hæc formula jam in publicum edita esset, ajunt Episcopus qui eam non recte compositam esse cernebant, impenso studio laborasse, ut eam emendandam reciperent: & Imperatorem idipsum C præcepisse, pœnas interminatam iis qui illam occultassent. Verum semel in lucem edita, omnino amplius latere non potuit. Tertia autem fidei formula, sensu quidem cum duabus aliis penitus concordat. Substantiæ vero vocabulum sustulit, ejusque rei causam affert his verbis, pro ut Latino sermone sunt scripta. Nomen vero substantiæ, quod à Patribus simplicius positum, à populo vero minime intellectû, offensionem est plurimis, propterea quod in scripturis non continetur, placuit omnino removeri, nec ullam deinceps eû de Deo sermo est, substantiæ fieri mentionem: quoniam scripturæ sacræ nullibi dicunt, Patris & Filii & Spiritus sancti unam esse substantiam: similem vero dicimus Filium Patri, sicut sacræ dicunt scripturæ. Et hæc quidem de fide decreta sunt coram ipso Imperatore. Hosius vero initio quidem istis consentire detrectabat. Postea vero vi compullus, & verbera, ut fama est, perpeffus, vir decrepita ætate, consentit tandem ac subscripsit. Caterum post depositionem Photini, Synodus Episcoporum expetiri constituit, utrum ille à priorè

lentiontia deduci posset. Sed Photinus A cohortantibus licet Episcopis, & Episcopalis loci restitutionem ei pollicentibus, si opinionem suam damnasset, ipsorum que fidei expositionibus consentire voluisset, minime acquievit: immo vero eos ad disputationem provocavit. Itaque cum ad constitutum diem convenissent Episcopi, presidentibus ex Imperatoris mandato iudicibus, qui & doctrina & dignitate in Palatio præcellere videbantur, partes disputandi contra Photinum suscepit Basilus Episcopus B Ancyræ. Cumque disputatio ob varias utriusque interrogationes ac responsiones longius protracta esset, Notariis eorum sermones excipientibus, victoria penes Basilium stetit. Photinus vero exilio damnatus, ne sic quidem opinionem suam tueri destitit. Sed libros, tum Græco, tum Latino sermone scriptos edidit, quibus excepta opinione sua, reliquas omnes falsas esse conabatur, ostendere. Ac de Photino quidem, deque hæresi ex ejus nomine nuncupata, hæc à nobis dicta sint.

τῆ δὲ τῆ σωδὸν ὁ δὲ παρὰ τῶν ἐπισκοπῶν ἀποδοξασθῆναι ἐπιθυμῶν, εἰς τὸ οὐκ εἶναι ἀποκηρῆξαι τὰς αὐτῶν γραφὰς συμπληρώσασθαι, οὕτως ἔλεγε· ἀλλ' εἰς διάλεξιν αὐτὸς παρούσας εἰς ἡμεῶν ἡμέραν ὅτι συνελθόντων τῶν ἐπισκοπῶν, ἃ δικάσων ἐν πρεσβυτέρῳ τῆ βασιλείας παρὰ τῶν ἐπισκοπῶν, οἱ ἐπισκοπῶν ἡμεῶν ἀξιώματι ὅτε πρῶτον ἐν τοῖς βασιλείαις ἐδόκην ἀναδέχεσθαι τὴν παρὰ τῶν ἐπισκοπῶν λέξιν βασιλείας ὁ ἀκύρας ἐπίσκοπος· ἡμεῶν πολλῶν δ' ἐπερὶ περὶ ἐκ ἀποκηρῆξαι ἀποδοξασθῆναι ἀναγραφομένων τῶν ἐκείνων λόγων, ἡμεῶν ἴσως βασιλείας· Φωκῆος δὲ Φωκῆος καὶ καὶ αὐτὸς, ἐδ' ἐταρῶν ἐπὶ τῶν οὐκ εἶναι τῶν δόγμα· λόγους τὴν ῥωμαίων καὶ ἡμεῶν Φωκῆος συγγράφων ἐξεδίδου, οἱ ἐπερὶ πλὴν τ' αὐτῶν τῶν ἄλλων δόξας ἀναγράφειν· Φωκῆος μὲν ἐν πέλει, καὶ τὰ ἐκείνων καλεωδὴς αἰρέσεως, ἡμεῶν δὲ μοι ἐστὶν.

CAPUT VII.

Κεφ. ζ.

De Magnentii & Silvani tyrannorum interitu: & de seditione Iudeorum in Palestina: & quomodo Gallus Cæsar dum res novas moliri putaretur, occisus est.

Περὶ τῆ θανάτου μαγνητίου, καὶ σιλβανῶ τῶ ἀποκτείνου· ἡμεῶν ἐπερὶ τῆς ἐκ παλαιῆς ἱστορίας τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἐπερὶ τῆς ἰουδαίας· ὁ καὶ ἄλλοι τῶν ἐπισημοῦν.

Inerea vero Magnentius cum seniore Romam occupasset, multos Senatorii Ordinis & ex plebis numero trucidavit. Cumque Constantii duces contra se missos jam propinquare intelligeret, in Gallias se recepit. Ibi pluribus præliis confertis, modo hi, modo illi victoriam retulere: donec tandem superatus Magnentius, Mursam, quod est castellum Galliae, fuga evasit. Ubi cum milites suos ob acceptam cladem animos despondere cerneret, stans in sublimi loco, confirmare eos conatus est. Illi, quemadmodum Imperatoribus acclamari solet, sic etiam Magnentio in conspectum ipsorum prodeunti acclamare cupientes, pro Magnentio Constantium Augustum imprudentes proclamaverunt. Ex eo conjecturam capiens Magnentius, imperium sibi à Deo concessum non esse, relicto eo castello, ulterius progredi molitus est. Verum cum

Ἐν τῶν τοῖς κατὰ λαβὸν μαγνητίου ἐπὶ πρεσβυτέρων ῥώμην, πολλὰς τῆς συγκλήτης καὶ τῆς δημοτικῆς ἀπέχεσθαι μάθων ὅτι πλὴν σίον εἶναι ἡδὲ καὶ αὐτὸς τὸς κωνσταντίνου στρατηγὸς, ἡμεῶν ἠρώτησεν εἰς τὸς παρὰ τὸν γαλατίας· ἡμεῶν δὲ πολλὰς ἀλλήλους προσηλάλοισι, πῆ μὲν ἔτοι, πῆ ὅτι ἐκείνοι ἐκράτουν· ἡμεῶν δὲ τὸ τέλος αὐτῶν ἡγήθησιν μαγνητίου ἐπιφυγῆς εἰς μύρασαν· γαλατῶν ὅτι τὸ τῶν Φερειῶν ἀθημονείας ὅτι τῶν ἰδίων στρατηγῶν ἡγήθησιν ὅρων, ἐφ' ἡψηλῆς εἰς, ἐπὶ τῶν παρὰ τὸν ῥώμην ποιεῖν· οἱ δὲ, οἱ δὲ εἰς τὸν ἐπιφυγῆς τοῖς βασιλείοις, καὶ ἐπιμαγνητίου φανείλι εἰπεῖν παρὰ τὸν ῥώμην, ἡμεῶν ἐκόντες κωνσταντίνου ἀντι μαγνητίου ἀναδοξασθῆναι· συμβαλὼν δὲ ἐν τῶν μαγνητίου, ὡς ἐδεδωκένον αὐτῶν ἐκείνου βασιλείου, περὶ τῶν κατὰ τῶν τῶν τῶν Φρούριον, παρὰ τὸν ῥώμην χωρεῖν· ἡμεῶν δὲ μοι ἐστὶν.

δε τῆς κωνσταντικῆ στρατῆς, ὡς τὸ καλεῖται. Α exercitus Constantii eum persequetur, circa montem Seleucum commissâ pugnâ, solus fuga clapsus, Lugdunum se recepit. Illic matrem primum, ac fratrem quem Casarem constituerat, deinde semetipsum occidit. Nec multo post Decentius quoque alter ex ejus fratribus, laqueo sibi vitam abrupit. Verum publici motus ne ita quidem quievêre. Etenim brevi post tempore Silvanus quidam in Galliis tyrannidem arripuit; quem Constantii duces confestim peremerunt. Judæi vero qui Diocæsaream incolebant, Palæstinam & circumfitas regiones excursionibus infestantur: sumptisque armis, parere deinceps Romanis abnuerunt. Quibus rebus cognitis, Gallus Cæsar qui tum Antiochiæ morabatur, misit in eos exercitu, illos profligavit, & Diocæsaream funditus evertit. Verum enim vero rebus, ut sibi videbatur, feliciter gestis, felicitatem suam moderate non tulit; sed tyrannidem arripere cogitavit. Et Magnum Quæstorem, ac Domitianum Præfectum Prætorio per Orientem, qui consilia ejus Constantio indicaverant, neci dedit. Quam ob causam indignatus Constantius, eum ad se evocavit. Qui cum refragari non posset, timebat enim Constantium, iter arripuit. Cumque jam ad insulam Flavoniam venisset, jussu Imperatoris interemptus est, Consulatu ipsius tertio & Constantii septimo.

δὲ τῆς κωνσταντικῆ στρατῆς, ὡς τὸ καλεῖται. Α exercitus Constantii eum persequetur, circa montem Seleucum commissâ pugnâ, solus fuga clapsus, Lugdunum se recepit. Illic matrem primum, ac fratrem quem Casarem constituerat, deinde semetipsum occidit. Nec multo post Decentius quoque alter ex ejus fratribus, laqueo sibi vitam abrupit. Verum publici motus ne ita quidem quievêre. Etenim brevi post tempore Silvanus quidam in Galliis tyrannidem arripuit; quem Constantii duces confestim peremerunt. Judæi vero qui Diocæsaream incolebant, Palæstinam & circumfitas regiones excursionibus infestantur: sumptisque armis, parere deinceps Romanis abnuerunt. Quibus rebus cognitis, Gallus Cæsar qui tum Antiochiæ morabatur, misit in eos exercitu, illos profligavit, & Diocæsaream funditus evertit. Verum enim vero rebus, ut sibi videbatur, feliciter gestis, felicitatem suam moderate non tulit; sed tyrannidem arripere cogitavit. Et Magnum Quæstorem, ac Domitianum Præfectum Prætorio per Orientem, qui consilia ejus Constantio indicaverant, neci dedit. Quam ob causam indignatus Constantius, eum ad se evocavit. Qui cum refragari non posset, timebat enim Constantium, iter arripuit. Cumque jam ad insulam Flavoniam venisset, jussu Imperatoris interemptus est, Consulatu ipsius tertio & Constantii septimo.

Κεφ. η΄.

CAPUT VIII.

De Constantii adventu in urbem Romam, & de Synodo qua in Italia congregata est: & de iis qua Athanasio contigerunt ex insidiis Arianorum.

Περὶ τῆς ἐκ βῶμην ἀφίξεως κωνσταντίου καὶ περὶ τῆς ἐν ἰταλίᾳ συνόδου καὶ περὶ τῶν συμδάντων τῷ μεγάλῳ ἀθανασίῳ ἐξ ἐπιβουλῆς τῶν ἀρειανῶν.

Ἐπεὶ ἡ καθηρημένων τῶν τυραννῶν, ἐδόκει τῶν κωνσταντινῶν κακῶν ἡσυχίαν ἐχθρῶν κωνσταντίνου, καλαμπῶν τὸ σίρμιον, ἐπὶ τὴν πρεσβυτέρα ἡμερῶν ἐνταῦθα γὰρ ἐβλέβη τῶν τυραννῶν ἐπὶ νικίον ἐπιτελεῖν τομῆν καὶ ταῦτον δὲ νομίσας δυνατὸς τὴν ἐκαστὴν λαχομένην ἐπισκόπων ὁμόφρονος περὶ τοῦ δόγμα καλῶς ἕσθαι, συνόδον ἡρέσθη ἐν ἰταλίᾳ προσεταξέν ἐν τέτῳ δὲ ἰάβλιος ἐταδύτησεν, ἐπὶ εἰκοσι καὶ πέντε ἐνιαυτοῖς τῶν ῥωμαίων ἐκκλησίαν ἐπιτροπύσας διαδέχεται ἡ τῆτον λιβέρτος λογισάμενος

Extinctis itaque tyrannis, cum jam Constantius malis quæ acciderant liberatus sibi videretur, relicta Sirmio, Romam venit. Illic enim de tyrannis superatis triumphum agere decreverat. Simul sperans, posse se Orientis atque Occidentis Episcopos in unam eandemque de fide sententiam perducere, Synodum in Italia fieri jussit. Interea Julius cum per annos quinque ac viginti Romanam Ecclesiā administrasset, extremum diem obiit: eique Liberius successit. Tunc igitur ii qui fidem Concilii Nicani respuebant, opportunum se

tempus nactus rati ad accusandos contrariæ sententiæ assertores, omni cura ac studio egerunt in palatio, ut quoscunque ipsi deposuerant, Ecclesiis pellerentur, utpote qui hæretici essent, & superstite Constante ambos fratres Augustos inter se committere studuissent. Quippe Constantius bellum fratri minatus fuerat, nisi illos suscepisset, uti supra retulimus. Præcipue vero criminabantur Athanasium, quem tantopere oderant, ut ne Constante quidem adhuc superstite, & Constantio benevolentiam erga illum simulante, hostiliter eum persequi desierint: sed Antiochiæ in unum congregati Narcissus Cilix, Theodorus ex Thracia, Eugenius Nicanus, Patrophilus Scythopolites, Menophantus Ephesius, & alii circiter triginta numero, ad omnes ubique constitutos Episcopos literas scripserunt, quibus affirmabant, Athanasium contra leges Ecclesiæ rediisse Alexandriam, non in Synodo prius innocentem declaratum, sed per contentionem eorum qui idem cum illo sentiebant: hortatique sint ut neque cum illo communicarent, neque ad eum scriberent; sed cum Georgio potius qui ab ipsis ordinatus fuerat, communionem fervarent. Athanasius vero, tum quidem nullam istorum rationem duxit. Sed enim multo graviora quam prius, erat perpessus. Extincto enim Magnentio, statim Constantius qui solus jam imperio Romano potiebatur, omni studio perficere conatus est, ut Occidentales Episcopi cum iis consentirent qui Filium Patri similem secundum substantiam asserbant. Et initio quidem non vi aperta id agebat: sed suadens tantum ut decretis Orientalium Episcoporum adversus Athanasium subscriberent. Sic enim cogitabat, si Athanasius communi omnium suffragio è medio removeretur, facile se deinceps ea quæ ad religionem pertinent, pro arbitrio constituturum.

Α δὲ καιρὸν ἔχον εἰς διαβολὴν τῶν ἐνανθίων φρονήτων οἱ τῶν ἐν νικαίᾳ πρίν παρευρισμένων ἐπιμελῶς μάλᾳ ἐν τοῖς βασιλείοις ἐπίνοι, ἐκβάλλει τῶν ἐκκλησιῶν πάντας τὰς περὶ αὐτῶν καθηρημένους, ὡς ἑτεροδόξους ὄντας, καὶ ἐν ᾧ κώνστας τῷ βίῳ ἀεικῶ, συγκατατάξας τὰ βασιλείας πρὸς αὐτῶν σπευδασάμενος, καὶ ὅτι τῷ ἀδελφῷ πόλεμον ἐπηγγέλλεται, μὴ προσδέξασθαι αὐτὸς, ὡς ἐν τοῖς πρὸς αὐτὸν εἰρηλατικῶς δὲ ἐν αἰτίᾳ ἐπινοῦντος ἀποστάσιον, οἱ γε ὑπεροβήθητε ἀπὸ αὐτῶν μετὰ ἐδὲ κώνσταντου, ἀεικῶ καὶ κωνσταντίνου φιλεῖν αὐτὸν προσποιουμένους, τῆς ἀπερχομένης ἀπέχοντο, ἀλλὰ συνελθόντες ἐν ἀίλιον κωνσταντινῶς τε ὀκλίξ, καὶ θεόδωρου ὁ θεσσαλονικῆ καὶ ἀργυρίου ὁ νικαῶν, καὶ παύλου ὁ σκυθοπολίτης, καὶ μνηόφαντος ὁ ἐφέσου, καὶ ἄλλοι ἀμφὶ τριακονθία οἱ πάντες, ἐβόησαν τοῖς πάντας ἐπισκόπους, ὡς ἀπὸ νόμου τῆς ἐκκλησίας ἐπαγγέλλεται εἰς ἀπεχθονίαν, ἐκ ἀνάγκης φανείν ἐπὶ συνόδου, ἀλλὰ φιλονεικία τῶν τὰ αὐτὰ φρονήτων καὶ παρεκελεύοντο, μὴ τε κωνσταντίνῳ, μετὰ γράφην, ἀλλὰ γεωργίῳ τῷ πρὸς αὐτὸν κεχρησμένῳ ἀθανασίᾳ δὲ τεταπεινωμένῳ ἐδῆς ὑπόλογον ἦν ἐμελλε δὲ χαλεπώτερον ἢ πρῶτον περαθῆναι πραγμάτων, ἀμα γὰρ ἀπολώλει μαγνέτιου, καὶ μόνου κωνσταντίνου τῆς ῥωμαίων ἀναρχίας ἠγαῖτο, πᾶσαν ἐποιεῖτο σπευδῶν, τὰς ἀνατὴν δύσων ἐπισκόπους τοῖς ὁμοῦσιν παρὰ τὸν ἰὸν δοξάζουσι συνείναι ἐποίει δὲ τὸ ἐφανερῶς εἶναι τὰ πρῶτα βιαζόμενον τῶν δὲ ἐπιψηφισαδῶν τοῖς ἀθανασίῳ καὶ κωνσταντίνῳ ὑπὸ τῶν ἀνατῶν ἐπισκόπων ἐπιγίγεται γὰρ ὡς ἐκ κοινῆ ψήφου ἐκποδῶν ἐπιψηφισαδῶν ἀνὰ τὰ ἀπὸ τῆς θεσησιαίας καὶ ἐρωθεῖν αὐτῶν.

CAPUT IX.

De Concilio Mediolanensi, & de fuga Athanasii.

CUM igitur urgente Imperatore, Synodus collecta esset Mediolani, ex Orientis quidem partibus pauci admodum convenerunt: reliquis vel ob

Κεφ. θ'.

Πεὶ τῆς ἐν μεδιολάνῳ συνόδου, τῆς ἐρωθεῖς ἀθανασίᾳ.

ΣΥΝΟΔΟΣ δὲ, τῆ βασιλείως κατεπεμμένη, ἐν μεδιολάνῳ γενομένη, ἐκ μέρους τῆς ἐκ ὀλίγοι παρεγγύοντο τῶν ἀπὸ

ως ειχος, η δια νόσον, η μακρον οδοιοειαν
 παραησησμενων την αφοξιν τιν η αρεος δυ-
 σιν, πλειεις η τερακοσοι συνελεγησαν αξιεν-
 των δε των δυο τ' εω καλα διαζην αθανασις,
 ως αν παθελως απελαθειν τ' αλεξανδρειας,
 οι μην αλλοι, η δεξ, η απατη, η αγνοια των εν-
 των σωηεν' μοιοι τ', διονυσιο ο αλδρας
 επσκοπο ιταλιας η δε η μητροπολις, και
 εσβεο ο μαρκελλων της λιγουριας, πω-
 λιο ο τελεβερεως, και ροδανος, και λεκιφερ
 ανεραγον, και μαρινεραν μη χριδαιωδι
 ριδως καλα διασαι αθανασις, μη τ' αχει
 τετα, ει γυοις, σησεδαμ το κακον χωρη-
 σι δε τιν επελιω και καλ αυτων των ορ-
 θωσ αντι θεσ δεδουμενων επι κατωρεσδ
 τετις δι νικαια πτωσ, ταυτα πεδαζεσαι
 αδεβασιλεως και των τα δρεεις φρονεν-
 των και οι μην, ωδε παρησησασαμροι, υπερε-
 οελιας φυγη καλεδιασθησαν στω τετοις
 η και ιλαειο αληθη η τδ εν μεδιοιολανω
 συλογε αιπαν ειναι λω ελεγον, επισετο η
 αποδασις επολλω ηδ υσερονη εν αειμνω
 και σελακεια στωσ ο σινελεγη, και εκλε-
 σα κ' τον εν νικαια δεδουμδραν νεασει ζην
 επιχερησεν, ως αυλικα επιδειξω αθανασιο
 η ηδ ομωρ οπιβελαδεσδ εν τοις βασιλει-
 κω αυλω μην περθε βασιλεια ελθεω ετε εταρ-
 ρισεν, ετε λυσιελειν εδοκιμασεν επιλεξα-
 μω η τω εν αιγυπιω επισκοπον πινε, ων
 μεσεραπιων ο θυμαϊο, ανηρ ες τα μαλιστα
 τα βιον δεσπεσι, και λεγην δ' ανος, πεμπει
 ες βασιλεια, περθε δυσιν τε της αεχομενης
 οσωρτα συμπεμπε δε αυλοισ και της εα
 αυλω εκκλησιας πρεσβυτερσ τερεϊς, καλαλ-
 λασειας αυτω τον κραξεντα, και λω δεοι,
 περθε της διαβολας των εναντων απολο-
 γησωμδρες, και τα αλλα περαξοσιας, οπη
 αυ η εκκλησια η αυλω αρεια ενωσικωσιν απο-
 πλεσ αυτων δε αυτων, μετ ε πολυ λεγμαμα-
 τα ε βασιμ εωσ εδεξατο, καλεντα αυτον ες τα
 εαπιδεα επι η τετω αυλος αθανασιος ο ο λαος
 της εκκλησιας εταρε χθησαν, η αναγωνιοι
 ησαν, ετε πεαθεσ πε βασιλει, ετεροδ οξω ονι
 ασθαλεσ νομιζοις, ετε απεδειν ανδ' υνον

A morbum, vel propter itineris longinqui-
 tatem, ut opinari licet, eo venire detre-
 ctantibus. Ex Occidentalibus autem
 Episcopis plures quā trecenti adfuere.
 Cum autem Orientales Athanasium
 condemnari vellent, quo penitus Ale-
 xandria expelleretur, ceteri quidem
 omnes partim metu, partim fraude &
 ignoratione rerum inducti, consensum
 praeberunt. Soli Dionysius Episcopus
 Albae, quae Metropolis est Italiae, Euse-
 bius Vercellarum quae urbs est Liguriae,
 Paulinus Trevirorum, Rhodanus ac Lu-
 cifer reclamaverunt: contestantes non ita
 temere damnandum esse Athanasium:
 idque si fieret, malum illic non quietu-
 rum: sed adversus ea quae de Deo recte
 decreta essent, progressuram esse frau-
 dem. Neque alio consilio Imperatorem
 & Arianos ista moliri, quam ut Nicenam
 fidem subvertant. Et hi quidem cum in
 hunc modum libere prolocuti essent, in
 exilium deportati sunt: cumque his
 etiam Hilarius. Hanc autem veram fuisse
 causam Mediolanensis Concilii quam
 modo dixi, exitus rei declaravit. Et
 enim haud multo post Synodus Arimi-
 ni & Seleuciae congregata est: quarum
 utraque contra ea quae in Synodo Nicae-
 na constituta fuerant, novitatem indu-
 cere tentavit, sicuti mox demonstrabi-
 tur. Porro Athanasius, cum persuasum
 haberet insidias sibi in Palatio compara-
 ti, ipse quidem ad Imperatoris comita-
 tum proficisci nec ausus est, nec e re
 sua fore existimavit. Lectis vero ad cam-
 rem quinque Episcopis, ex quorum nu-
 mero fuit Serapio Thmuitanus, vir ad-
 mirabili vitae sanctimonia, & dicendi co-
 pia praeditus, ad Imperatorem in Occi-
 dentis partibus tum degentem eos mi-
 sit. Cumque his tres quoque Ecclesiae
 suae Presbyteros direxit, qui Imperatoris
 animum erga ipsum placarent, & adver-
 sariorum calumniis si opus foret, respon-
 derent: cuncta denique agerent, quae &
 Ecclesiae, & ipsi conducere existima-
 rent. Qui cum e portu solvissent, haud
 multo post Imperatoris accepit literas,
 quibus ad Palatium evocabatur. Eares
 & Athanasium ipsum, & populum Eccle-
 siae Alexandrinae graviter conturbavit,
 magna que affecit sollicitudine: quippe
 qui nec Imperatori Arianam opinio-
 nem tuenti auscultare tutum, nec refra-
 gari, citra periculum esse existimarent.

Prevaluit tamen consilium, ut Athanasius maneret : & is qui literas Principis attulerat, re infecta reversus est. Sequenti astate alter ab Imperatore missus, unà cum Provincia rectoribus Alexandriam veniens, eum ex urbe discedere compulit, clerumque Ecclesie acerbissime vexavit. Sed cum populus Alexandrinæ Ecclesie animos resumpsisset, is qui ab Imperatore missus erat, cernens plebem ad pugnandum paratam esse, ipse quoque re infecta abscelsit. Nec longo post tempore, copie quas Romani legiones vocant, ex Agypto & Libya accersuntur. Et quoniam indicatum fuerat, Athanasium in Ecclesia quæ Theonæ dicitur occultari, dux rei militaris, & Hilarius qui ad hæc acceleranda iterum ab Imperatore missus fuerat, sumptis militibus, ex imperato & intempestive extractis foribus in Ecclesiam irrupit : & ubique scrutatus, Athanasium tamen intus non reperit. Ajunt enim eum sæpenumero à Deo admonitum, alia quoque multa ejusmodi pericula effugisse : & hanc quoque incursum illi à divino numine præmonstratam fuisse. Postquam enim ille egressus esset, milites statim Ecclesie fores occupasse, ac momento temporis abfuisse quin eum comprehenderent.

Ἐπειδὴ δὲ ὁμῶς μὲν καὶ ὁ ἅγιος ἠθανάσιος κομίσας, ἀπειλήσας ἀνέστρεψε τὸ ἱερὸν νομὴν θέρει, παραγενόμενος ἕτερος ἐκ βασιλείως σὺν τοῖς ἐν τῷ ἔθνει ἀρχαῖσι, καὶ πύργον αὐτὸν ἐξίεναι τῆς πόλεως, καὶ τὰ κληρονομία ἐπολέμησεν ἀναθασσάσθαι τὴν λαῶν τῆς ἐκκλησίας, συνήλασεν ἅπαντες πόλεμον ἰδὼν, καὶ ἔτιως ἐδένανύσας, ἐξέστη μισσην ἐπέθεθεν ἕπολλὰ δὲ διαγενόμενος χροῖα, μέλακα λυθῆναι ἐξ αἰγύπτου καὶ λιβύης στρατιαί, ἀσπληγῶνας ῥωμαῖοὶ καλεῖσθαι καὶ ἐμνήθη κρύπτειν ἀθανάσιον ἐν τῷ κληρονομίῳ ἐκκλησίας, ὡς ἀλαβῶν στρατίας ὁ τὸν τῆδε σταγμάτων ηγεμῶν, καὶ ἰσχυρὸς ἐν βασιλείῳ πάλιν ἀφίκετο ἰσχυρῶν, ἀσπασσοκίτως ἀνεκλάσας ἑσθῆρας, εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἰσῆλθε παλαιῶν ἐπιθήσας, ἐκείσε λαβὼν ἐν ὁσῶν ἀθανάσιος λέγειν ὅτι πολλὰ κίβητο ἔτιον μνηστικῶν πολλὰς ἐκείσε κινδύνους διεφυγε, καὶ τῶνδε τῶν ἐφοδῶν θεῶν αὐτῶν ἀσπασσάσθαι αὐτίκα τὴν ἐκκλήσιαν, καὶ ἕως ἐραλῶν τῶνδε ταλαβῶν τῆς ἐκκλησίας, ἀκαρῶν τῶνδε ἰσχυρῶν αὐτῶν συλλήψεως ὑσέρησθαι.

CAPUT X.

Κεφ. ι.

Quomodo Athanasius Arianorum insidias sepius appetens, à Deo præmonitus, utpote vir divinus, multa pericula effugerit: & quam graviter post ejus discessum afflicti à Georgio fuerint Agyptii.

Ὅτι διαφόροι ἐπιβουλεύει ἀθανάσιον, παρα τῶν ἀριανῶν διόθεν αἰσθῆσθαι προμνηστικῶν διαφορῶν αὐτῶν ἀθανάσιον καὶ οἰα κακὰ ὑπὸ γρηγορίου οἱ ἐκ ἀγύπτου ἀθανάσιον ὑπερχορῆσθαι.

Neque vero dubitare cuiquam licet, quin hic vir Deo fuerit acceptus, & futura manifeste præviderit. Etenim longe adhuc mirabiliora de illo accepimus, quæ certissimam rerum futurarum notitiam eum habuisse testantur. Sic certe, cum prima vice, Constante adhuc superstite, Constantius male mulctare eum decrevisset, ipse fuga elapsus, apud quendam ex familiaribus delituit : longoque temporis spatio mansit in subterraneo & obscuro quodam domicilio, quod olim aque fuerat receptaculum. Nec quisquam ejus rei conscius fuit, præter eos apud quos latitabat, & ancillam, quæ tantæ fidei visa est, ut illi ministraret. Porro cum

Ἐοικε δὲ μὴ ἀσπασσῆκεν ἀπίσειν, ὡς τῶν φιλικῶν ὁδῶν ἀνῆλθε, καὶ τῶνδε ἀσπασσῆκεν τὸ μέλλον θωμάσθησθαι καὶ τὰ προφητῶν, ὡς αὐτῶν παρρησιασμένον, ἀκρίβες ἀτῶν ἐπιμαεῦσθαι αὐτῶν ἰσομῶν εἰδήσθαι ἔτι γενῆσθαι πρῶτον ἐπὶ κωνσταντίνῳ αὐτῶν, καὶ κωνσταντίνῳ αὐτῶν ἐπέλετο ὁ βασιλεὺς, φησὶ γρηγορίου, ὡς ἀπὸ τῶν γνωσθῶν αὐτῶν πλετο καὶ ἐπὶ πολλῶν χρόνων διετέθη μυχῶν, καὶ ἀνῆλθε οἰκηματι, ὁ ταλαβῶν τῶνδε ἀθανάσιον ἐτύχασθαι συνήλθε ἰσχυρῶν παρ οἷς ἐλάνθανε, καὶ θεράπωνα τῶνδε δοκῶσα, ὡς ἀνὰ αὐτῶν διακονοῦν πολλῶν ἰσχυρῶν.

παρδὴ τοῖς ἑτεροδόξοις ζωγράφου ἀνδρα,
 οἰα ἀνός, ἐπὶ δ' ὄρεσις ἢ ὑπορχέσειν ἐμελλεν
 αὐτὸν καὶ μνησύνῃ ἢ θεράπαινα· ἄφρανα-
 φήναι· ὃ τὸ θεὸς τὴν ἐπιβελῶν, φθάσας
 ἐτέρωθι μελέκησε· καὶ ἢ θεράπαινα πτω-
 χων ἐδωκεν, ὡς ὕδωθ' ἠμύσασα κ' τῆ
 δεσποτῶν, οἰδὴ πεφύργσαν· ἐγὼ τὸ τυχόν
 ἐποιεῖτο ἐγγλημα οἱ τῆς ἐναντίας αἰρέσεως,
 κ' τῶν ὑποδεχομένων ἢ κρυπτότων ἀθανά-
 στου· ἀλλ' ὡς ἀπειθεῖς πρὸς ἀξέσι βασι-
 λῆος, καὶ πρὸς πολίταις ἀμαρβάνουτας, εἰς
 δικαστήριον εἰλκον· καὶ πρὸς ἀπλοῖς δ' ἐν καὶ
 ἀλλοτε ἐπὶ ἀθανασίῳ συμβάλλου· εἰς ἀκο-
 νη ἠλθον· ἐπεὶ γὰρ κ' τοιαύτην ἀπάν ὡς ἐπὶ
 αἰγυπτοῦ φούγων ἀνέπλεεν ἐπὶ τὸν νεῖλον,
 μνησύνων τῆτο τινῶν, ἐδίωκον αὐτὸν οἱ
 συλλήγομενοι· πρὸμαθῶν δὲ θεόθεν τὴν
 δίαξιν, ἐξήγγαλε τοῖς συμπλέεσι, κ' ἀνα-
 σταθεῖν ἐπὶ τὴν ἀλεξάνδρειαν ἐκέλευσεν·
 ἐν δὲ πρὸ κατὰ πλεῖν, ἀναπλεόντας τὰς ἐπι-
 βέλας πρὸς ἀμείψας, ἐπὶ τὴν πόλιν διεσώ-
 θη, ὡς ἐν ὁμίλῳ καὶ πλήθ' οἰκημάτων,
 ἀσφαλές εἶρον ἐλάτυσεν· ἐκ δὲ τῶν τοιό-
 των, καὶ πολλῶν ἄλλων ὁμοίως προμνησυ-
 μῶρον παρ' αὐτῶν, διεβάλλετο πρὸς τῶν ἐν-
 αἰτων ἑλλήνων τὸ καὶ ἑτεροδόξων, ὡς γοη-
 τῆας ταῦτα κληροθῶν λόγου ἐν, ποτὲ
 παροῖν· αὐτῶν ἀνα τὴν πόλιν, συμβάν ἔ-
 τας ἐσοπταμένην κερῶσα κορώνην· πρὸς ἀ-
 γα δὲ πλήθ' ἑλλήνων, οἰα εἰς γοῆσι ἀπο-
 τυπτοῖν, ἐξαιήσαι εἰπεῖν αὐτοῖς ὅ, τι λέγοι ἢ
 κερῶν· τοῖ δὲ φάσαι ἡρέμα ἐπιγελάσαι, α,
 κερῶν, ὅ ἐστιν ἀνεῖλον τῆ ρωμαίων φωνῆ τῆτο
 τῶν κερῶν, ἀπὸ τῆν ἀνεῖλον ὅμῃ ἐσε-
 πταίαι γέλλ' σημαίν' γὰρ ἐκ πρὸς ἀγ-
 μά· τὸ ρωμαίων βασιλῆος κωλυθήσεα
 μῆας, τὴν ἐξῆς ἐορτῆν ἀγῆν· ἢ δὲ ἀθανασίῳ
 πρὸς ῥησις, καὶ πρὸς γελωδῆς δόξασα, ἀι η-
 δὲ ἐφάει τῆ γὰρ ἐς ἀνεῖλον γράμματα τῶ
 κερῶν· ἀπεδόθη τοῖς ἀρχεσι, πρὸς ἀ-
 κωλυθῆρα μὴ συγχωρεῖν τὰς ἑλλήνας
 τοῖς ναοῖς πρὸς ἀλλῶν, μὴ δ' ὡς σωτήρης
 πρὸς κείας κ' πανηγύρες ἐπιβελῶν· καὶ ἢ πα-
 ρουχῶσα τῶτε ἐορτῆ διελύθη, σεβάσμιός τε
 ἔσα, καὶ πολυέλης ἑλλήνων· ὡς μὲν ἐν

A Ariani cum vivum comprehendere om-
 ni studio niterentur, ancilla donis ac
 pollicitationibus, ut credibile est allec-
 tum jamjam erat proditura. Verum in-
 fidiis illi à Deo patefactis, insidiatores
 præveniens, aliò migravit. Ancilla ve-
 ro pœnas dedit, utpote quæ falsum de-
 tulisset contra dominos, qui & ipsi
 aufugerant. Nam contrariæ heretis
 propugnatores, non exigui criminis
 reos faciebant quicumque vel excipe-
 rent vel occultarent Athanasium: sed
 eos tanquam Imperatoris iussibus re-
 fragantes, & contra rempublicam in-
 B furgentes, ad tribunalia iudicum trahe-
 bant. Simile quidpiam alio etiam tem-
 pore Athanasio contigisse accepi: Nam
 cum ob ejusmodi causam, tanquam in
 interiora Ægypti fugiens, adverso flu-
 mine navigaret per Nilum, re à quibus-
 dam indicata, insidiatores persequi eum
 cœperunt, ut comprehenderent. Verù
 ille admonitus à Deo de illorum per-
 secutione, rem exposuit iis qui una secum
 navigabant, iussitque ut protinus Ale-
 xandriam reverterentur. Dum igitur
 secundo flumine navigat, insidiatores
 adverso flumine navigantes prætergre-
 ssus, incolumis ad urbem pervenit; ibi-
 que tum ob populi frequentiam, tum
 ob multitudinem ædificiorum delituit.
 Ob hæc & alia ejusmodi plurima ab illo
 prædicta calumniabantur eum adver-
 sarii, Gentiles scilicet atque heretici,
 quasi magicis artibus ista perficeret.
 Denique quodam tempore, illo per ur-
 bem transeunte, forte supervolans cor-
 nix crocitasse dicitur. Turba vero Gen-
 tilium quæ tum illic aderat, eum deri-
 dens, rogavit ut ipsis aperiret, quidnam
 cornix prædiceret. At ille leniter sub-
 ridens, Cras inquit, atque istud voci-
 ferans, crastinum diem haudquaquam
 jucundum vobis fore denuntiat. Signi-
 ficat enim vobis ab Imperatore prohibi-
 D tum iri, ne cras festum diem celebretis.
 Quæ Athanasii prædictio, licet ridicula
 ipsis visa esset, vera tamen apparuit.
 Crastino enim die magistratibus reddi-
 tæ sunt Imperatoris literæ, jubentes ne
 pagani templa adire, neve solennes sa-
 crorum ritus & publicos conventus ce-
 lebrare sinerentur. Atque ita dies festus
 qui tum incidere, isque summa Gen-
 tilium religione ac magnificentia coli-
 fuerat, solutus est. Verum ut ostendatur
 Z z z iij

cum virum dono Prophetiæ insignitum A
fuisse, hæc dixisse sufficiat. Ceterum
postquam, uti dictum est, ex manibus
eorum qui ipsum comprehensuri vene-
rant, evasit, clerus ac populus qui sub
ipso erat, Ecclesias aliquandiu retinuit:
donec Præfectus Egypti, & Dux rei
militaris, expulsis iis qui adhaerebant
Athanasio, Ecclesias tradiderunt iis qui
Georgium expectabant. Nec multo
post Georgius ipse advenit, & Ecclesias
in potestatem suam redegit. Qui cum
violentius quam pro more ac dignitate
sacerdotali regere instituisset; & tum
aliis omnibus terribilem se ostenderet,
tum erga eos qui Athanasio favebant,
implacabili esset animo; adeo ut hæc de
causa tam viri, quam mulieres, vincula
& plagas perpelli sint, tyrannus quidem
esse videbatur. Cumque ob hanc cau-
sam in commune omnium odium inci-
disset, plebs furore succensa, eum in Ec-
clesia agentem adorta est, parumque ab-
fuit quin eum interficeret. Et hic qui-
dem in ejusmodi periculum delapsus,
aggre servatus est, & ad Imperatorem se
contulit. Illi vero qui cum Athanasio
communicabant, Ecclesias obtinue-
runt. Verum id non longo tempore ste-
tit; Etenim Dux Egypti, Alexandriam
veniens, Georgii fautoribus easdem de-
nuo tradidit. Posthæc Officialis princi-
pis ex schola eorum qui Notarii appel-
lantur, missus ut seditiosos supplicio af-
ficeret, multos Alexandrinorum tor-
mentis subdidit, ac verberibus affecit,
Nec diu post Georgius ipse revertitur,
ob ea quæ jam dixi terribilior factus, ut
credibile est: multoque magis invisus
quam antea, quippe qui Imperatorem
ad multorum vexationem incitasset.
Præterea ob perfidiam atque arrogan-
tiam inculabatur à Monachis, quorum
sententiam sequebatur populi multitu-
do, & quorum testimonii fidem adhi-
bebat, eo quod virtutem excolerent, &
Philosophicum vivendi genus sectaren-
tur.

περὸν οὐκ ἔγνω, ἀποχρησθέντα ἐ-
πείν' ἐπεὶ δὲ, ὡς εἰρήνη, διέφυγε τὰς ἐπι-
συνλήψεις αὐτῶν ἀσάφην, ἐπὶ τῶν χρο-
νῶν διέμεινε ὁ ἴσος αὐτῶν κληρῶν καὶ λαοῦ
ἐκκλησίας κατέχοντες· εἰς ὅτε δὴ ὁ αἰγύπτιος
ὑπαρχὸς, καὶ ὁ ἡγεμὸς τῶν τῆδε στρα-
τιωτῶν, ἐκκαλοῦντες τὰς αὐτῶν πειδομακίας,
παρέδωκαν αὐταῖς τοῖς περὸν ἀκῶσι γενο-
μένοι· ὅσοις μακρὰν ἡ αὐτοῦ γεωργίου ἀνα-
κῆλο, καὶ τὰς ἐκκλησίας ὑφ' αὐτὸν ἔρχετο, ἐ-
αιότερον δὲ ἡκῆτο πρὸς ἄλλο καὶ ἡδῆτο ἡμεῖς
ἐπιπρόδων κρατεῖν· καὶ περὶ μὴ πάλαισθε-
ρερὸς εἶναι θελῶν, περὶ δὲ τὰς ἀθανάσιον
ἐπαυθέντας ἀπηνῆς, ὡς δεσμά καὶ πληγὰς ἀ-
δραστείας γυναικάς ὑπομείναι, οἷα τυραν-
νῶ ἐνομιζέτο· ὑπὸ τῶν αὐτῶν δεσφίας ἐ-
κοινὸν μίσθῳ ἐμπροσθέντι, κινῆσαι εἰς ὄργην
δῆμον, ἐπέστη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διαβέβη-
καὶ μικροῦ αὐτὸν διεχρήσατο· ἔοικε αὐτῶν
κινδυνώσας, μόλις διεσώθη, καὶ περὶ βα-
σιλέα φύγη· οἱ δὲ τὰ ἀθανάσιον φερού-
ντες, τὰς ἐκκλησίας κατέχον· ἐγγύς δὲ το-
το ὅσοι ἐπὶ πολλῶν χρόνων ἀσάφην
ἦ ὁ τῆς αἰγύπτου στρατηγός, πάλιν τοῖς γε-
ωργίαι τὰς ἐκκλησίας παρέδωκε· μετὰ ταῦτα
ταχὺ γράφει βασιλικὸς ἐν τῇ ταχέως
τῶν καλουμένων νοταρίων, ἀποσάφην
τιμωρεῖσαι, πολλοὺς ἀλεξάνδρων ἐκατα-
νισε καὶ ἠκίστο· μελοῦπολιν ἡ αὐτοῦ γεω-
ργίου ἐπανήλθε, φοβερώτερον ἢ τῶν ἐρη-
μένων, ὡς εἰκός, γεγεννημένον, καὶ μάλιστα
πρότερον μισθῶν, ὡς εἰς κακῶσι πάλ-
λων βασιλέα κεννηκῶς, καὶ ἐπὶ δυσπεί-
καὶ τύφῳ διαβαλλόμενον· ὅσα τῶν ἐπι-
δύπλω μοναχῶν ὡν τῆ δόξη τὸ πλῆθος ἐ-
πέλο, ἔτας μαρτυρίας ἀληθεῖς ἠγάτο, κα-
θότι δρῶντων ἦσκειν, καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ ὁ βίβ-
αὐτοῖς ἴω.

Κεφ. ια΄.

CAPUT XI.

Πειλίσει τὸ ἐπισκόπον Ῥώμης, δι' αἰτίας ἰσχυροῦς ὑποκωσάντιον ἐγένετο· καὶ περὶ ταῦτα μετ' αὐτὸν γηρονότου Φιλικου.

De Liberio Episcopo urbis Romæ, quas ob causas à Constantio relegatus sit; & de Felice, qui in ejus locum successit.

Τἄδε μὲν ἂν εἰσεξῆς, ἔκ τῶν αὐτῶν καιρῶν, ἀθανασίῳ τε καὶ τῇ ἀλεξανδρείῳ ἐκκλησίᾳ συνέβη, μὲν τὴν κώνσταντινὴν τελευτήσαντα καὶ τὴν αἰγυπτιακὴν ἀπεράκτα ἢ διαλυθείσης τῆς ἐν μεδιολάνῳ συνόδου, τὰς μὲν ἀλειπὸν τὰς ἐκ τῆς ἀθανασίου ἀπερᾶσαν, ἐμποδῶν ἐποίησεν ὁ βασιλεὺς, φυγῆν αὐτῶν καθ' ἑαυτοὺς· ἀλλὰ πολλὰ ἢ ποιέμεν τῶν παλαιῶν ἐκκλησιῶν συμφωνεῖν περὶ τὸ δόγμα, καὶ τὰς ἰερέας ὁμοιοῦν, ἐξελθεῖν παλαιόθεν ἐπισκόπους εἰς τὴν δύσιν καλεῖν ὀνομαζομένους δὲ ἕως ἐργαζέσθαι τὸ διατὸ μὴ καὶ τῆς ἐν μέσῳ γῆς καὶ θαλάσσης, ἢ πορὶ μὲν ὅ, τι ποιήσῃ παλαιῶν δὲ οὐκ ἀφ' ἑαυτῶν μόνων δὲ ἐπιτῆς ἀλλῆς γνώμης, πρὶν εἰς Ῥώμην ἔλθειν, καὶ τὴν εὐθὺς Ῥωμαίοις ἐπιβλεῖν πομπὴν ἐκ τῶν νεκρομένων, μετακαλεσάμενον Ῥώμης τὸν Ῥώμης ἐπίσκοπον, ἐπειθεν ὁμόφρονα γινέσθαι τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ἱερέσιν, καὶ καὶ ἀδόξει· ἀλλ' ἐπειθὴ δὲ, καὶ ἰσχυροῦς ὄντων μὴ ποτε τὸ ποιεῖν, πρὸς τὰς ἐξελθεῖν εἰς βερένη τῆς θράκης ἀπάγεσθαι τὴν αὐτὴν πρὸς τὴν εὐφροσύνην εἶναι τῆς Ῥώμης φυγῆς, καὶ τὸ μὴ ἔλθειν τὴν πρὸς ἀθανασίον κοινωνίαν ἀνήσασθαι, ἀλλ' ἰσχυρῶς περὶ τὰς ἀντιπεὺν βασιλεῖ, ἐπειταμένῳ ὡς τὰς ἐκκλησίας ἠδίκησε, καὶ τοῖν ἰδίων ἀδελφοῖν, τὸν μὲν πρεσβύτερον ἀπώλει, καὶ τὸν κώνσταντα δὲ, ὅσον εἰς αὐτὸν ἦκεν, ἐχθρῶν αὐτοῦ καλέσῃ· ἀλλ' ἐπιβουλοῦν δὲ τὴν κωνσταντίνου παλαιῶν, καὶ μάλιστα ἐν τῷ αὐτοῦ συνελθούτων, τότε μὲν ὡς κατὰ πάντα πρὸς ἀπέχθειαν καὶ χάριν ἰσχυρῶς ὑποκωσάντιον μὴ χεῖραι τὴν ἀποδοῦναι ἐξῆται ἢ τὴν μὲν ἐν νικαίᾳ ἀποδοῦναι πίσει ὑπογραφαῖς τῶν πανταχῶς ἐπισκόπων κερταίνεσθαι, καὶ τὰς

ET ista quidem ad hunc modum continua serie, licet non eodem tempore, Athanasio & Alexandrino Ecclesiæ post Constantis obitum contigerunt. Sed nos perspicuitatis causa, cuncta simul hoc loco narravimus. Porro Mediolanensi Concilio infecta re dissoluto, Imperator eos quidem qui adversariis Athanasii contradixerant, exilio damnavit. Cum autem omni studio in id incumberet, ut omnes ubique Ecclesiæ in doctrina fidei consentirent, & sacerdotes inter se concordarent, Episcopos ex omnibus locis in Occidentem evocare constituit. Verum ob terrarum ac maris interjecta spatia, hoc difficile factu esse intelligens, hærebatur incertus quid ageret: nec tamen ab incepto penitus destituit. Manens igitur in eadem sententia, priusquam Romam ingrederetur, & triumphalem Pompam de hostibus superatis populo Romano, ut moris est, exhiberet, accessit ad se Liberio Romanæ urbis Episcopo persuadere conatus est, ut cum Episcopis qui in ipsius comitatu erant, consentiret, inter quos erat etiam Eudoxius. Sed cum Liberius contradiceret, seque id facturum esse pertinaciter negaret, Imperator Beræam Thraciæ abduci eum iussit. Præter hanc alia quoque relegationis Liberii causa fuisse dicitur, quod scilicet ab Athanasii communione abstinere noluisse, sed hac in parte Imperatori fortiter restitisset, qui Athanasium incusabat quod Ecclesiæ injuria affecisset, & quod ex duobus fratribus Dulus, seniori quidem necis causa existisset: Constantem vero, quantum quidem in ipso erat, hostem sibi reddidisset. Cum autem objiceret Imperator iudicium Episcoporum, qui ubique, ac præsertim in urbe Tyro congregati, Athanasium condemnaverant, his quidem utpote qui odio vel gratia aut metu adducti sententiam tulissent, assentiendum non esse Liberius dixit. Postulavit autem ut fides quæ Nicææ exposita fuerat, omnium ubique Episcoporum subscriptionibus firmaretur: &

qui ob eam causam in exilio erant, revo-
 carentur. His vero ita contentis, ne forte
 Episcopi molestiam aut damnum af-
 ferrent Provincialibus, nulli eorum aut
 vehicula, aut pecuniæ darentur ex pu-
 blico: sed cuncti suis sumptibus Alexan-
 driam convenirent, ubi & eis qui injuriam
 fecerat, & qui passî fuerant morabantur:
 ubi crimina probari, & totius rei veri-
 tas diligenter inquiri poterat. Osten-
 dens præterea Valentis & Ursacii testi-
 monium de Athanasio, quod illi libello
 comprehensum Julio Romanæ urbis E-
 piscopo decessori suo obtulerant, veniã
 deprecantes & acta quæ in Marcote con-
 fecerant, falsâ esse indicantes: imperato-
 rem rogabat, ne Athanasium absentem
 condemnaret, neque iis qui tum senten-
 tiam tulerant, assensum præberet. quip-
 pe cum manifestæ essent insidia. Quod
 vero ad fratres attinet, orabat ne se ul-
 cisci vellet sacerdotali manu: quam non
 ad hujusmodi facinus, sed ad sanctifica-
 tionem, & ad omne bonum ac justum
 opus promptam ac paratam esse Deus
 præcepit. Cum ergo Liberius mandatis
 Principis minime obtemperaret, Impe-
 rator eum in Thraciam deportari iussit,
 nisi intra biduum sententiam mutaret.
 At Liberius: mihi vero, inquit, ô Impe-
 rator, nihil opus est deliberatione. Hac
 enim jam pridem à me perpensa ac de-
 creta sunt: & jam nunc iter ingredior.
 Porro cum abduceretur in exilium,
 ajunt Imperatorem quingentos aureos
 ei misisse: Liberium vero eos aspernatû,
 dixisse illi qui attulerat: Abi, & nun-
 tia illi qui hoc aurum misit, ut assenta-
 toribus & histrionibus quos secum ha-
 bet, illud largiatur: quos præ infatiabili
 cupiditate, continua egestas quotidie
 urget ac cruciat, semper quidem appe-
 tentes divitias, nunquam vero satiatos.
 Nobis vero Christus, qui Patri in omni-
 bus similis est, & annonas, & bona
 omnia subministrat. Hac itaque de cau-
 sa Liberius Episcopatu Romano spolia-
 tus est, ejusque administratio commissa
 est Felici cuidam, illius Cleri Diacono.
 Quem quidem ajunt fidei Concilii Ni-
 cæni perpetuo adhæsisse, & quod ad
 religionem pertinet, omni proflus re-
 prehensione caruisse. Unum vero illud
 in eo esse reprehensum, quod etiam ante
 ordinationem, communionem cum here-
 ticis sociatus fuisset. Ubi vero Imperator

διὰ τὸ ἐν ὑπερρείαις διαλέκτοιας με-
 καλεῖσθαι καθ' ἑωυτῶν ἡ τῶν, ὡς ἐμὴ
 ὀχληρὸς καὶ ἐπιζημίως δόξα, δημοτικῶν
 ὀχημάτων ἢ χερμάτων μὴ μελαδέναι παρ
 ἀλλ' ἰδία δαπάνη πάντας εἰς τὴν ἀλεξάν-
 δρειαν σπευδῶν, ἐνθα οὐδ' ἰκνησῶς καὶ ἀνὴρ
 κημίροι, καὶ τῶν ἐκκλημάτων οἱ ἐλεγχῶν καὶ
 ἀκείως τ' ἐπὶ τῶτοις ἀληθείας βασιλευ-
 ἐπιδ' ἄνδρ' ἐπέπ' ἀθανασίᾳ ἐγγραφῶν μαρτυ-
 ρίαν ἐβάλετο καὶ ἔγραψε, ἵνα ἐπὶ ἐδ' ἔμαρτα
 ἐβλήω τῷ παρ' αὐτῶν τῶν Ῥωμαίων ἐξου-
 Β ἐπιπροδύσαντι, συγγνώμην αἰτῶντες, καὶ τῶ
 παρ' αὐτῶν ἐν τῷ μαρτυρῶν πεπεραγμένον
 ψυδῶν καὶ ἀμυνοῦντες, ἡξίως μὴ κατὰ ἰου-
 ζῆν αὐτῶν ἀπὸ τῶν βασιλευ, μὴ δὲ τῶ
 ὅτε ὑψηλοσάμφοις πείθεσθαι, ἀτε δὲ τῶν
 τῆς ἐπιβελῆς ἔσης· ἐνεκα δὲ τῶν ἀδελφῶν
 μὴ παροδοκῶν αὐτῶν ἀμύνεσθαι διὰ ἰερα-
 κῆς χερός, ἵνα ἔχ' ἔτοιμον εἰς τὸ, ἀλλ' ἵνα
 ἀγισμὸν καὶ πᾶσαν δικαίαν τε καὶ ἀγα-
 θῶν παρ' ἑξῆς τὸ θεῖον ἐνομοθέτησεν ἐπι-
 ἔν' ἐκαθυφῆκεν οἷς ἐπέταξε, παροδοκῶν
 αὐτῶν βασιλευς εἰς τὴν θράκην ἀπάγειν,
 εἰ μὴ μελάθοιο τῆς γνώμης οἷος καὶ ἐπι-
 C δ' ὅ· ἀλλ' ἐμοί, ἔφη Liberius, ὡς βασιλεὺς
 ἐβελῆς δέ· πάλαι γὰρ ταῦτα δὲ μοι βελῆ-
 κευται καὶ δέδοικαι καὶ τῆς οὐδ' ἐπιβελῆς
 ἡδὴ ἔχομαι λέγεσθαι δὲ ἀπαγορεύει αὐτῶν
 πέντακοσίους χρυσῶς ἀποσείλαι τῶν δὲ κα-
 δ' ἐξάμφορον, εἰπεὶν τῶ κομισατῶν ἀπὸ τῶ
 καὶ ἀγγέλον τῶ πεπομφότιτο χροσίων τῶ
 δ' εἶναι τοῖς ἀμφ' αὐτῶν κόλαξί καὶ ὑποκα-
 ταῖς, ἔς ὑπὸ ἀπλησίας, διωκεῖν ἐνδ' ἡ-
 ὄσημέραι ὀχληρῶς κολάξί, ἀεὶ χερμάτων
 ἐπιδυμῆνας, μηδὲ ποιεῖν κορηνυμῆνας καὶ
 ἡ ὄχρησος ὅ ἐν ἀπασὶ τῶ παρ' ἐμοί, τῶ
 D Φδ' καὶ ταμίας ἐς ἵπαιων τῶν ἀγαθῶν ἐπι-
 δ' ἡτοιμασῆς, καὶ πᾶσι καὶ Liberius ἀφ' ἑρῶν
 Ῥωμαίων ἐκκλησίας ἐπιρρησῆσαι ἡ τῶν
 Φίληξ διακόνου τῶ ἐν αὐτῶν κληρῶν ἐν ἑμῶν
 φρονία φασὶ διαμῆναι καὶ τὴν πῆσιν τῶν
 νικαία συνελθυσῶν, ἐπαυθῶς θεσπισῶν
 ἐνεκα ἀνεγκλήτων τούτῃ ἡ μόνον ἐγκλη-
 ὄξ· ὅτι γὰρ παρ' ἡξροδονίας, καὶ κομισατῶν ἐπι-
 ῶδοξῶν ἀνδρῶν ἡνέχετο· ὡς ἡ ἐπιδ' ἄνδρ' ἡνέχετο

εις ρώμην ο βασιλεύς, και πολλός ην ο ενθάδε
δημιουργος περιλυβερίας εκδοών, κ' δεόμην αυ-
τών απολαβείν, βελουσαμην μ' τ' η
συνώλων αυτών επσκοπών, απεκείνατο με-
τακαλείω αυτών, και τοίς αιτησιν αποδώσειν
αυτών, ει πεισθήη τοίς συνωσιν αυτών ιερου-
σιν ομοφρονειν.

A Romam ingressus est, populus Romanus
crebris acclamationibus interpellare
eum pro Liberio non desistit, & rogare
ut ipsis restitueretur. Itaque Imperator
adhibitis in consilium Episcopis qui cum
ipso erant, respondit revocaturum se il-
lum, & petentibus redditurum esse, si
sacerdotibus qui in ipsius erant comita-
tu consentire vellet.

Κεφ. ΙΒ.

CAPUT XII.

Περί αιτίου τ' ευδοξίου τ' μη λείτου αντιοχειας γι-
γνομένου, κ' περι τ' εμοσιών.

De Actio Syro, deque Eudoxio Antiochia
post Leontium Episcopo, & de
consubstantiali.

Περί τ' τετον τον χρονον, εις το φανερον
εδιδασκεν αειμ' ην ειχε περι θεου δό-
ξαν ην δε τότε διακονη της ανλιοχεων εκ-
κλησιας, παλα λεοντιου χρομην τα αυτα ο
δρειω εδοξαζε κλησον, κ' δε οσκοντων, ανό-
μοιον τε λεγων τα πατρι τον υγον' ειρσι-
κος δε τις εις αγανων, και τολημρος εν
τοις περι θεου λογοις, ασφαλως τε και ποι-
κίλωσ τοίς λογισμοίς χρομην, εδοξεν ετε-
ροδοξου ειναι οίς ομοίως εφρονει εκβληθείς
τε της αυτων εκκλησιας, ισκηπτεσ παραιτιωσ
τωσ πατρσ αυτησ κοινοίαν, ως αρειω κεκοι-
νωηκότας μη δεον' οπ φησιν επωρησεν,
ηνικα μεταμειληθείς ομώμοκε κωνσταντην
τη βασιλει. σιωπα δα φρονειν τοίς εν νικαία
συνεκληθούσι και τα μηνω δελεγει' επι ο
βασιλεύς εν τη προς δυσιν αρχομην δια-
γοη, αγελλει' τελεωθηνκαμ λεοντιου ο
ανλιοχειας επσκοπου' ως φυλακης η προσ-
κειμενης τ' ενθαδε εκκλησιας, εδεθη ε βα-
σιλεύς ευδοξίου επανελθειν εις συριαν' επι-
ρηταισ η τετο. σιωπα δ' η καταλαμβαινει την αν-
τιοχειαν κ' περιποιείται εαυτω την ενθαδε
επισκοπην, μητε γεωργιου ε λαοδικειας επι-
σησια, μητε μαρκιατ' αρεθιουσ, οι δη τότε
ην εν συρια επσκοπων επσημοι ησαν, μη-
τε των άλλων οίς η χειρηνονα διεφερε, σιωθε-
μενων λογου η ταυτα τον αυτον παραμα-
τωσατ' κ' γνωμην ε χειρηνονα, των εν τοίς
βασιλείοις εννεχων σιωπραξαντων' οια-
μα ευδοξίω το αετις δόγμα επήξαν, κ' ανό-
μοιον ειναι τα πατρι τον υγον' εδοξαζον' ως
εν εκρατησε τ' ανλιοχεων εκκλησιας, παρρη-
σιασ λαβόμενου, περιφανως ηδη περι-

B
P
C
D
A
Per idem tempus Actius, quam de
Deo habebat opinionem palam do-
cuit. Erat is tum Diaconus Antiochenfis
Ecclesia, a Leontio ordinatus. Idem
autem sentiebat cum Ario; filium scili-
cet creatum esse, & ortum ex nihilo, pa-
trique dissimilem. Sed cum supra mo-
dum contentiosus ellet, & in disputa-
tionibus de Deo audacior, variis-
que ac firmis uteretur ratiocinationi-
bus, ab iis ipsis quibuscum con-
sentiebat, haereticus est habitus.
Quam ob causam ex eorum Eccle-
sia ejectus, finxit se illorum communi-
onem ideo detrectare, quod cum Ario
contra jus fasque communicassent. Aje-
bat enim Arium pejerasse, tunc cum
penitentia ductus, Constantino Impe-
ratori juravit, se prorsus idem sentire
cum Episcopis qui Nicææ confederant.
Et hæc quidem de Actio ita commemo-
rantur. Caterum Imperatore adhuc in
Occidentis partibus commorante, nun-
tius allatus est de morte Leontii Antio-
chenfis Episcopi. Eudoxius itaque, quasi
Ecclesia illa custode indigeret, petiit ab
Imperatore ut in Syriam reverteretur.
Quod cum impetrasset, celeriter An-
tiochiam venit: ejusque loci Episco-
patum sibi assumpsit, nec Geotgio Lao-
diceno Episcopo, nec Marco Arethufio,
qui tunc temporis inter Episcopos Syriæ
præcipui habebantur, nec aliis item
Episcopis penes quos jus ordinandi erat,
consentientibus. Fama potro est, id
illum egisse ex sententia Imperatoris,
suffragantibus Eunuchis Palatii: qui una
cum Eudoxio opinionem Actii seque-
bantur, & Filium Patris dissimilem esse
asserabant. Postquam igitur Ecclesia il-
lius compos factus est, licentiam na-
ctus, exinde opinionis illius patrocinium
A a a

palam suscepit. Et conventu Antiochia celebrato unâ cum Episcopis qui eidem opinioni favebant, ex quorum numero erat Acacius Episcopus Cesareæ Palaestinae, & Uranius Tyri, unâ cum similibus substantiæ vocabulo confubstantialis etiam vocem rejecit; causatus Occidentales quoque Episcopos idem decrevisse. Etenim Hosius unâ cum quibusdam illarum partium Episcopis, ad extinguendam Valentis, Ursacii, & Germinii pertinaciam, vi coactus apud Syrmium, ut superius dixi, consenserat ut neque confubstantialis, neque similis substantiæ vocabulum usurparetur quippe cum nec in sacris literis ea vocabula usquam reperirentur, & curiosa divinae substantiæ investigatio, humanæ mentis captum longe superaret. Ad eos igitur, utpote qui Hosium super eare literas expressissent, Epistolam misit Eudoxius, gratias agens Valentis, Ursacii atque Germinii; eorumque ministerio adscribens, quod Occidentales recte sentirent.

ἡ ἀβὴ τῆς τοιαύτης αἰρέσεως ἢ σωτηρίαν ἐν ἀνλιοχίᾳ ἀμα τοῖς τὰ τοιαῦτα φερούσιν, ὧν ἦσαν Ἐκάκιος ὁ Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης ἐπίσκοπος, ἢ Ἐράνιος ὁ Τύρου ὁμοιοσῆς ἢ τὸ ὁμοῦσιον ὀνομαζέσθαι, τὰ φασὶν ποιούμενοι ὡς ἢ οἱ ἀνατὼν ἐπίσκοποι ταῦτα ἐψηφίσαντο, ὅσα ἢ ἀματισί τῶν ἐκθὰδε ἱερέων, Ἰπὶ καθ' ἕνα τῆ ἐσάλειν ἢ ἔρσακίς ἢ γερμανίος Φιλοκίας, Βιασείος ἐν Σιρμίου, ὡς εἴρηται, συνχώρησε μῆτε ὁμοῦσιον μῆτε ὁμοῦσιον γενέσθαι ὡς μὴ δὲ ταῖς ἱεραῖς γραφαῖς ἐγγραμμένων τῶν ὀνομάτων, ἢ ὡς ἐν τῇ ἀποστολικῇ ἐπιστολῇ πρὸς πολυκεραμόνιν ὡς καλεῖσθαι ἢ πρὸς τὰ τέταρτα ὅσις γράμματα, τῶν ἐπιστολῶν διεπέμψατο, ἐσάλειν ἢ ἔρσακίς ἢ γερμανίος χάριν ὁμολογηθέντες, ὅτι ἐπὶ δόξα ζῆν ἐστὶ ἐν τῇ δύσει, τὰς ἀφορμαὶς τοῖς ἀναλιθῆτες.

CAP. XIII.

Κεφ. ιγ'.

Quomodo Eudoxio res novas agitati Georgius Laodicensis literas miserit, ut eum reprimeret: & de missis ab Ancyrano Concilio legatis ad Constantium.

Ὅτι πατριζοῦτε τῇ ἰουδαίῳ γράμματα ἵπμι ἐν γὰρ λαοδικείᾳ, ἄνοσιλλον αὐτὸν ἢ ὅτι τὰ ἐξ ἀγορεύματα πρὸς ἕνα τῶν κατ' ἄρτιον.

Cum Eudoxius ad hunc modum res turbaret, multi ex Antiochena Ecclesia, qui ejus conatibus resistebant, ab eo ejeti sunt, qui acceptis literis Georgii Laodicensis Episcopi, Ancyram Galatiæ venerunt, Forte enim tunc Basilus ad dedicationem basilicæ à se constructæ, multos vicinarum urbium Episcopos convocaverat: quibus Epistolam Georgii tradidit, quæ sic habet.

Ἐπεὶ ἡ ὁδὸς ἐνεωχίεζεν ἐνδοξίῳ, ἢ πάλαι τῆς ἀνλιοχίῳ ἐκκλησίας ἐκλιθενοῖσι αὐτὰ Ἰηλαθήσαν γράμματα λαοδικείῳ γεωργίῳ τῷ λαοδικείᾳ ἐπισκόπῳ, παρεχόμενοι εἰς ἀγύραν τῆς γαλατίας ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ ἐπὶ καθ' ἕνα τῆς ἐσάλειν ἐκκλησίας, συγκαλέσας πολλὰς τῶν πλησίων χώρων ἐπισκόπων, οἷς ἀπέδωκε τῇ γεωργίῳ ἐπιστολὴν ἔχει ἡ ὁδὸς.

Domini honoratissimis, Macedonio, Basilio, Cecropio, Eugenio, Georgius in Domino salutem.

Κυεῖοις ἡμιώτατοις, μακεδονίᾳ, βασιλίῳ, κεροπίῳ, ἐν γρίῳ, γεωργίῳ ἐν κυρίῳ χαίρειν.

Aetii naufragium totam penè comprehendit Antiochiam. Etenim Eudoxius discipulos execrabilis Aetii qui à vobis ignominia notati sunt, omnes suscipiens, in clerum promoveret, ipsumque Aetium hereticum præcipuo honore prosequitur. Succurrite igitur tantæ civitati, ne illius naufragio totus simul orbis abripiatur. Et in unum congregati quotquot

Τὸ ἀεὶ ναυάγιον, χεδὸν περὶ πάντων λείληψε τὴν ἀνποχίαν ἐστὶ τῷ πατρὶ ἀπμαζομύνης μαθητὰς τῷ δυσανασχέτις πάντας καταλαβὼν ἐνδοξίῳ εἰς κλημῆς παρεβάλλεται, ἐν τοῖς ἐπισηα τελημηθῆσιν ἔχω τὸν αἰρέσεων ἰσχυρὸν καταλάβεε ἐν τὴν τηλικαύτην πόλιν, μὴ τῷ ναυαγίῳ αὐτῆς καὶ ἡ οὐκ ἐπισηα τῷ δασυρῆ καὶ εἰς ταυτὸν γρόμμοι, ὅτι

καὶ ἡμέας ἐγχαρῆ, ὡς τῶν ἄλλων Ἐπισκο-
 πων ὑπογραφὰς ἀπαιτήσαίε ἵνα ἡ ἀέπειον
 ἐκείλη τῆς ἀνλιοχέων ἐκκλησίας ἐνδοξίῳ,
 καὶ εἴη αὐτῶν μαθητῶν ὄντας, ἀπεχειροθεσίας
 εἰς κανόνας ἐκκόψῃ ἢ εἰάν Ἐπιμείη μὲν αἰτίαι
 ἀνόμοιοι καλῶν, καὶ εἴη τὸ τολμῶντας
 λέγειν τῶν μὴ λεγόντων ἀπειροῦ, οἷχε-
 ται ὑμῖν, ὡς φθάσας ἐφίω, τέως ἡ ἀνλιο-
 χέων τὰδε μὴν ἀπειρήχον ἢ γέωργίαι Ἐπισκο-
 πῶν οἱ εἴη ἐν ἀγκύρα Ἐπισκοποὶ, ἐπειδὴ ἀπε-
 δέχθη ὁ ἐνδοξίος νεωτερισμὸς, εἴη τῶν ἀπειρῶν
 δόγμα ἡ ἐγχεράφως ἐψηφίσασθαι μετ' ὧν ἐν
 ἀνλιοχέαι συνηλθε, δηλοῦσι ταῦτα τῶ βα-
 σιλεῖ καὶ εἴη αὐτοῖς ἡμέας τινὰ πρόνοιαν,
 ὡς κρατεῖν τὰ ἐν Καρδικῇ καὶ ἐν Σεμῶν καὶ
 ταῖς ἄλλαις συνόδοις κεκεμημένα, ἐν αἷς
 συνεδρεῖ ὁμοιοὶ εἶναι κατ' ἐσίαν τῶ πατρὶ
 τοῦ υἱοῦ καὶ ἀιρένται ὡς τῆς πρὸς ἐδῶ
 πρὸς βασιλεῖα, αὐτὸς τε βασιλεῖα ὁ ἀγ-
 κυρας Ἐπισκοπῶν, καὶ ἐνδοξίος ὁ σεβασίας,
 καὶ ἐλδοξίος ὁ κυζίκος, ἐλεούσι πρὸς ἐδῶ
 ἐν ταλαμηπόλεως βασιλικῆ ὡς δὲ
 ἀφίκοιτο εἰς τὰ βασιλεῖα, κατὰ λαμβάνει.
 ἐν ἀσφαλίου πρὸς ἐδῶ τῶν ἀνλιοχέαις,
 εἰς ἀγαπᾶσθαι τῆς αἰτίας αἰρέσεως, ἢ δὴ
 πρὸς ἐδῶ εἴη ὡς παρεχόμεν, καὶ γράμ-
 ματα ὡς βασιλέως κομισάμενον, ἐκδη-
 μῶν μελλοντῶν κατὰ μνησθεῖς ἢ τῆς αἰ-
 ρέσεως διὰ τῶν εἴη ἀγκύρας πρὸς ἐδῶ, κα-
 τὰ τῶν ἐδῶ κωνσταντῶν τῶ ἀμφὶ τοῦ ἀδό-
 ξου καὶ ἀνακομῆς ὡς ἀσφαλίου τῆν ἰδίαν
 Ἐπιστολῶν γράφει ἢ ταδε.

A convenire potuerint, ab aliis Episcopis
 subscriptiones postulate; eo consilio ut
 Eudoxius & Aetium ipsum ex Antio-
 chena Ecclesia expellat, & discipulos
 illius in clericorum album relatos ex-
 pungat. Quod si cum Aetio filium pa-
 tri dissimilem dicere pertexerit, eosque
 qui istud dicere audent, iis qui aliter di-
 cunt antepone, perit vobis, ut jam
 dixi, urbs Antiochia. Et Epistola qui-
 dem Georgii hæc continebat. Episcopi
 vero qui Ancyræ convenerant, cum no-
 vandi studium Eudoxii manifesti depre-
 hensum esset ex conscriptione fidei,
 quam ille unâ cum Episcopis Antiochiæ
 congregatis ediderat, rem Imperatori
 significarunt. Postularuntque ab eo ut
 diligenter provideret, ut ea quæ in Ser-
 dicensi, Sirmiensis, aliisque Conciliis
 decreta fuerant, firma ac stabilia per-
 manerent: quibus in Conciliis defini-
 tum erat communi consensu, filium pa-
 tri similem esse secundum substantiam.
 Deliguntur itaque ad Imperatorem le-
 gati, Basilus ipse Episcopus Ancyræ,
 Eustathius Sebastia, Eleusius Cyzici;
 Et cum illis Leontius quidam, ex Im-
 peratoris cubiculario Presbyter. Qui
 cum ad Comitatum pervenissent, of-
 fendunt illic Asphaltium Antiochenæ
 Ecclesiæ Presbyterum, ardentissimum
 fautorem dogmatis Aetii: qui confectis
 rebus quarum causa advenerat, & literis
 à Principe impetratis, reditum jam pa-
 rabat. Verum indicata hæresi per lega-
 tos qui Ancyrâ venerant, Constantius
 Eudoxium quidem cum suis condemna-
 vit: Epistolam vero suam ab Asphaltio
 recepit, ejusque loco ista scripsit.

CAPUT XIV.

Κεφ. ιδ΄.

Ἐπιστολὴ κυριαστῆ βασιλέως, διαβασθαι τῶν ἐνδοξίον
 καὶ τῶν ἀπὸ αὐτοῦ.

D Constantii Imperatoris Epistola, qua Eu-
 doxius, & qui cum eo erant, ju-
 bentur expelli.

Ναυήσκων ἀνλιοχέων μέγιστος σεβαστός, τῆν
 ἀντιόχων ἀγία ἐκκλησία.

Victor Constantius maximus Augustus,
 sancta Ecclesia que est apud
 Antiochiam.

Ἐνδοξίος εἰ παρ' ἡμῶν ἦκε μηδεὶς ἕ-
 τως οἰεῖσθαι ὡς ὁρῶντες πρὸς ἡμεῖς τοιαύ-
 τως ἐσθῆναι εἰ δὲ μὲν ἄλλων καὶ τῶντο
 εἴη ὄντα, ἐνδηλοῦν δὴ πρὸς ἐδῶ εἰς τὸ
 κρείσσον κομισάμενοι πάντων γὰρ ἀν' ἐκόν-
 τες δόσχωντο, οἱ διωασειῶν ἐνεκεν

Eudoxius non à nobis missus adve-
 nit: nemo vestrum ita existimet.
 Longe aliter affecti sumus, quam ut tali-
 bus favere velimus. Quod si ut cætera, sic
 istud quoque argute confingunt, mani-
 festo produnt se divino numini illudere.
 Quibus enim rebus sua sponte parcauit
 ij, qui dominandi cupiditate accensi,
 Aa aa ij

urbes invadunt, & ex alia civitate in
 aliam transfiliunt, tanquam vagi quidam,
 sedium mutatores: plus habendi causa
 omnem recessum rimantes. Fama por-
 ro est, apud illos esse quosdam circula-
 tores, quos ne nominare quidem fas sit:
 officinam impiam ac nequissimam. In-
 telligitis omnino per vos ipsi factio-
 nem illam. Plane ex verbis Aetium
 agnoscitis, & sectatores hereseos il-
 lius: quibus hoc unum studium est, ut
 imperitam multitudinem corrumpant.
 Sed enim versuti illi, & ad quidvis au-
 dendum parati, id apud quosdam im-
 pudenter jactarunt, gratam nobis esse
 ipsorum ordinationem, qua semetipsos
 ordinarunt. Hæc quidem ab iis ja-
 ctantur, qui talia disseminare solent.
 Verum res ipsa nec omnino ita se ha-
 bet, nec proxime eò accedit. Revo-
 cate quæso in memoriam primos illos
 sermones, tunc cum de fide inquire-
 remus: quibus demonstratum est, ser-
 vatores nostrum esse filium Dei, &
 similem patri secundum substantiam.
 Verum generosi isti, qui de Deo te-
 merè proferunt quicquid in buccam
 venerit, eo impietatis progressi sunt,
 ut & ipsi nova quædam aliter quam
 se res habet, opinentur, & alios ea
 docere conentur. Ac nos quidem
 plane persuasum habemus, id in
 caput ipsorum recasurum esse. Inter-
 rim vero sufficet, à cæcibus Ecclesia-
 sticis, & à publico conventu eos arce-
 ri. Neque enim impræsentiarum di-
 cere velim, ea quæ paulo post passuri
 sunt, nisi à rabie ista temperaverint.
 Jam vero (quid enim mali quotidie
 non accumulãnt) pessimos quosque
 tanquam ex mandato in unum con-
 gregãntes, illos, inquam, hæreseos du-
 ces atque auctores, in clerum adscri-
 bunt, venerabilem cætum hoc pacto
 adulterantes: quasi liceat ipsis pro libi-
 to agere ac ferre omnia. Enimvero
 quisnam mortalium istos ferat, qui ur-
 bes quidem impietate refertiunt: ex-
 ternam autem regionem piaculis inquã-
 nant: id unum studio habentes, ut om-
 nibus bonis infesti sint. Faceffat cal-
 lida factio, & divinis thronis insidere
 desinat. Jam tempus est, ut veritatis
 alumni prodeant in lucem, & in medi-
 um procedant quicumque antea patriis
 sedibus extorres, metu cohibebantur.
 Deprehensã enim est illorum astu-
 tia: nec ars ulla excogitari potest, quæ

τὰς πόλεις ἑπιόντες, ἀπὸ ἀλλήνων ἐπι-
 λῶν μεταπηδῶντες, ὡς περὶ τῶν μετα-
 στασῶν πάντα μυχὸν πολυπραΐμοντες ἐπι-
 θυμία τὸ πλεονεξία· ἕνα δὲ λόγῳ ἀπὸ
 αὐτῶν ἀγύρας πῶς καὶ Σοφιστῶν, ἐπὶ
 ὀνομάζων ἑμῶν ἐργασίῃσιν ποιῶντες καὶ
 δυοσεβείων πάντως πῶς καὶ αὐτοὶ σιω-
 τετὸ σύστημα πάντως ἐν τῷ λόγῳ τῶν ἀ-
 λῶν γνωρίζετε, καὶ οὐδὲν ἀπὸ τῶν ἀπὸ
 ταῦτων ἐχολακίτας· οἷς ἐν μόνῳ τῷ ἐ-
 γωνέσι, τὸ διαφθεῖρειν τὰ πλῆθη καὶ ἰ-
 κομῆνοι καὶ παρὰ πάντα ἑαυτοὶ μοι, καὶ τι-
 τοῖστον παρὰ πῶς ἐνεανεύσαντο, ὅτι ἡμεῖς
 ἐπιθυμῶν ἁπάντων τῆ χειρουργία, ἢν ἑαυτοὶ ἐ-
 ρχόμενοι ταῦτα παρὰ ἐκείνων μὴ ἀπὸ
 τῷ τὰ τοιαῦτα Ἰουδαίων εἰσθῶται· ἐπὶ
 εἰς ὅλως πῶθεν, εἰς ἑρῆς καὶ μὴ τῆ
 πρώτων ἀναμνήσει τῆς λόγων, ὅτι ἀπὸ τῆς
 σεως ἐσκοπέμεν ἐν οἷς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἀπὸ
 δεῖκνυτο ὁ γὰρ τὸ Θεὸ καὶ κατ' ἐστὶν ὁμοίως
 τῶ πατρὶ ἀλλ' οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἀπὸ τῆς
 τῶν λέγοντες ἐν χειρὶ τὰ παλαιὰ μα-
 εἰς τοῦστον ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν, ὡς καὶ ἀλλο-
 τῶν ἀπὸ τὰ ὄντα νομίζω, καὶ οὐδὲν ἀλλο-
 περὶ τῶν διδασκῶν οἷς ὅτι μὴ εἰς κερῶν
 τῶν (τῶν), ὡς ἀπὸ περὶ τῶν καμῶν
 τῶν εἰργασίῃσιν σωθῶν αὐτῶν καὶ συλλογῶν
 κωνε· μὴ γὰρ δὴ εἰπεῖν ἀπὸ ἀρχαίων ὅτι
 παρὰ τῶν, ὅσα μικρῶν ὑπερῶν ἐκείνων ἀ-
 λῶνται, ἢν μὴ τῆς γνώσεως ταύτης ἀπὸ τῶν
 τῶν οἱ δὲ, καὶ τῆ γὰρ οὐκ ἐπιστάμεν τῶ κακῶ
 οὐδὲν πονηροτάτους ὡς περὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἀ-
 ρῶντες, τῶν δὲ οὐδὲν τῶν ἀπὸ τῶν ἀ-
 γῶν, εἰς τὸν κλῆρον καταλέγει, ἡμεῖς
 μὴν ἔγω κεδὴ λένουλας, ὡς περὶ τῶν αὐ-
 ἀγῶν ἢ φέρων ἀπὸ τῶν καὶ οἱ τῶν ἀπὸ τῶν
 τελῶν, τῶν ἀναρχῶν, οἱ τῶν μὴ πῶν
 δυοσεβείων ἐμπληρώσιν τὴν ἡμεῖς ἐπιθυμῶν
 μασιν δοκρυπίσιν· ἐν τῷ μόνῳ ἐπι-
 ἀγαπῶντες, τὸ τοῖς καλοῖς ἀπεχθάνειν
 διωκεῖν ἔρρετο πανεργῶν τῶν συστημάτων
 τῶν τῶν δόκους ἐπιδύσαι νῦν ἀπὸ τῶν
 ἀληθείας προφίμους εἰς φῶς ἦκεν καὶ μῶν
 ὅτι τῶν ἡθῶν ἐκφυγόντες, φόβῳ κατὰ
 τῶ παλαιὰ τὰ γὰρ δὴ τῶν τῶν ἀπὸ τῶν
 καὶ μηχανῶν εἰς εἰς εἰς αἰ τῶν καίτοι

Ἰσαίρησεν) τέτρεσθε ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἕνεκα, τῆ πίσει τῶ πατέρων συζῶ, καὶ ταύτῳ ἐπαύξεν ὡς εἶρη) ὡς εἶρη) ἢ μὴ πολυπραγμασιν ὡς εἶρησάμι δὲ ἂν καὶ τῆσ ἐν τῆ βασιλευσ ὁ φέσει μελαθεμένεσ, θεστυαύτη τῆ ἡσφῶ, ἢν οἱ τὰ θεῖα ἄφοι Ἰπὶ κρείπῶν ὁ ἐψηφισαντὸ δ' εὐσῆσ Ἰπὶ σποῖ) Ἰε εἰμένε μὲν ἐν τέτον τὸν τῶσπον παρ' ὀλίγον ἐκινδυνῶσε κερθεῖν ἢ τῶ ἀνομοῖων καλεμῆρη αἵρεσισ.

A illos ab impietate possit eximere. Bonorum virorum officium est, fidem patrum perpetuo retinere, eamque, uti dictum est, augere, ulterius vero nihil curiose inquirere. Libenter autem hortaret eos, qui licet sero, ex hujus erroris barathro emerferunt, ut ei sententiæ accedant, quam Episcopi divinarum rerum scientia præditi, rite atque ordine de Deo promulgarunt. Hoc igitur modo parum absuit, quin hæresis illa quæ dicitur Anomæorum, eo tempore prævaleret.

Κεφ. ιε.

CAP. XV.

Ἦσ ἐν σπιῶ ἡσφῶν) ὁ κωνσταντῖ) πάλιν μετακαλιτά) χριστῶ, καὶ τῆ εὐμῆ ἀποκαθίστασι) σωματικῶν δὲ καὶ φιλικά) ἡσφῶν.

Quomodo Constantius cum Sirmium venisset, Liberium ab exilio revocavit, & Romanis restituit, jubens ut Felix unâ cum illo sacerdotium administraret.

Ὅτι πολλὰ δ' εὐσερῶν ἐπανελθῶν ἐν τῆσ ῥώμησ εἰσ σίριμιον ὁ βασιλεὺσ, πρῶσ-ευσταμῶν τῶ δ'σπὸ τῆσ δύσεωσ Ἰπὶ σκόπῶν, μετακαλιτά) λιβέρριον ἐν βεροῖασ, παροῖων τε τῶν δ'σπὸ τῆσ εὐσ ὡσ πρῶσδεωσ, συναγαγῶν τῆσ ὡσρατυχῶν ἐν τῶ σρατοπέδῳ ἱερέασ, ἐβιάζετο αὐτὸν ὁμολογεῖν μὴ εἶναι τῶ πατρὶ τὸν υἱὸν ὁμοῖοσιν ἐνέκειντο ἢ καὶ τὸν κερθέντα ἐπὶ τῆσ ἐκίνεσ, πλείσην παρ' αὐτῶ παρῆσσίαν ἀγοντεσ, βασιλεῖ) καὶ εὐσάδι) καὶ ἐλευσί)· οἱ δὲ τότε καὶ μίαν γραφῶν ἀποσῆσσε τὰ δεδῶγμένα Ἰπὶ Παύλῳ τῶ ἐν Σαμοσάταν, καὶ ἄσθενῶ τῶ ἐν σιρμῶσ, καὶ τῆν ἐκτεθεῖσαν πρῶσ ἐν τοῖσ ἐγκαινῶσ τῆσ ἀνλιοχέωσ ἐκκλῆσῶσ, ὡσ ἐπὶ ὡσφάσει τῆσ ὁμοῖοσῶσ ἐπὶ τῶν τῶν ἰδίαν σωισάνειν αἵρεσῶσ, ὡσ εὐσκαυά) σῶσιν αὐτῶσ ταύτη λιβέρριον, ἀθανάσιον τε καὶ ἀλέξανδρον, καὶ σεβαστιανὸν καὶ κρείσκεντα, οἱ ἐν ἀφρικῆ) ἱερωσ ὁμοῖωσ δὲ σωῖνεν καὶ εὐσάδι) καὶ γερμιῖ) ὁ σιρμῶσ, καὶ ἄλῆσ ὁ μερσῶν ἐπὶ τῶσ, καὶ οἱ ἐν τῶ εὐσ ὡσ παρῆσαν ἐν μερσῶσ ἢ ὁμολογῶσ ἐκομῖσαντο ὡσ λιβέρριον, ἀπακρῶσσαν τῆσ μὴ κατ' εὐσῶσ καὶ κῶσ πάντα ὁμοῖοσ τῶ πατρὶ τὸν υἱὸν δ'σποφαίνοντασ· ἢνῖκα γ' τῶ ὡσ ἐπιστῶν ἐδέξασαντο εὐσάδι) καὶ οἱ σῶσ αὐτῶ ἐν ἀνλιοχέωσ τῆσ ἀστικῶσ αἵρεσῶσ ὡσ εὐσάδι) ὡσ, ἐλογοποιῶσ

H Aud multo post Imperator ab urbe Roma Sirmium reversus, cum Occidentales Episcopi legationem ad ipsum misissent, Liberium Bercea ad se accersivit. Cumque adessent legati Episcoporum Orientis, convocatis sacerdotibus qui in comitatu erant, Liberium cepit compellere, ut Filium Patri non esse consubstantialem profiteretur. Instabant autem & Imperatorem ad hoc impellebant Basilius, Eustathius, & Eleuthius, qui præcipua apud ipsum auctoritate pollebant. Qui cum ea quæ contra Paulum Samosatensem & contra Photinum Episcopum Sirmii decreta fuerant, ac præterea fidei formulam in dedicatione Antiochenis basilicæ editam, in unum tunc libellum conjecissent, perinde quasi quidam sub obtentu vocabuli consubstantialis, propriam hæresin stabilire conarentur, effecerunt ut Liberius, & Athanasius, Alexander, Severianus, & Crescens Africa Episcopi, ei formulæ consentirent. Conenserunt pariter Ursacius, & Germinius Episcopus Sirmij, & Valens Mursa, & quotquot ex Orientis partibus aderant Episcopi. Sed & confessionem à Liberio vicissim susceperunt, quæ eos qui filium secundum substantiam & per omnia patri similem non esse assererent, alienos ab Ecclesia pronuntiabat. Nam cum Eudoxius, & qui cum illo opinioni Aetii favebant, Antiochia Hosii Epistolâ accepissent, parvis rumoribus divulgaverant,

Aa aa. iij

Liberium quoque consubstantialis vocabulum condemnasse, & Filium Patri dissimilem confiteri. His per Occidentaliuni legatos confectis, Imperator Roman redeundi potestatem Liberio concessit. Scripserunt etiam Episcopi qui Sirmium convenerant, ad Felicem qui tum Romana Ecclesiæ præsidebat, & ad clerum ejusdem civitatis, ut Liberium susciperent, utque ambo Apostolicam sedem gubernarent, & simul sacerdotio fungerentur absque ulla diffensione: & quicquid molestiæ acciderat propter Felicis ordinationem, atque absentiam Liberii, oblivioni traderent. Nam Liberium utpote virum undequaque egregium, & qui pro religione Imperatori fortiter restitisset, populus Romanus impense diligebat: adeo ut ejus causa gravissimam seditionem excitaverit, & ad caedes usque proruperit. Post hæc vero cum Felix modico tempore supervivisset, Liberius solus Ecclesiam administravit. Quod quidem divina providentia ita dispensavit, ne sedes Petri dishonestaretur, à duobus Præsulibus simul gubernata: quod discordiæ signum, & ab Ecclesiasticis legibus alienum est.

ὡς ἐλθέει· τὸ ὁμοσίον ἀπεδοκίμασε, ἀνόμοιον τῷ πατρὶ τὸν υἱὸν δόξαζεν· ἐπεὶ ταῦτα ὡδὲ καλῶρθατο τοῖς ἐκ τῆς ὕστερας πρέσβευσι, ἀπέδωκεν ὁ βασιλεὺς λιβερίῳ τῷ ἐπὶ ῥώμῃ ἐπάνοδον· γραφῆσι τῆς παροδὲξάδος αὐτὸν οἱ ἐν σιρμίῳ ἐπίσκοποι, φίληκε τῷ ἡγούμενῳ τότε τῆς ῥωμαίων ἐκκλησίας, καὶ τῷ ἐνθάδε κλήρῳ ἀμφὶ τὸν ἀποστολικὸν ἐπιτροπεύειν θρόνον, ὡς καὶ ἰσραὴλ μετ' ὁμοιοῦς, ἀμνηστία τὴν παλαιὰν τα συμβάντα ἀνιάρῃ διὰ τὴν φίληκεν ῥωμαίων, καὶ τὴν λιβερίου ἀποδημίαν· οὐδὲν γὰρ τὰ ἄλλα καλὸν καὶ ἀγαθὸν τὸν λιβερίου καὶ ἀνδρείου ὑπὲρ τῆς δόγματι ἀνεπίστα τῷ βασιλεῖ· ἡγάπα ὁ τῶν ῥωμαίων δῆμιος ὡς καὶ μεγίστην ἀνακινηθῆναι εἶπεν, ὡς καὶ μέγιστον φόνον χωρῆσαι· ὀλίγον ἤ χρόνον φίληκεν ἐπιδύσαντι, μόνον λιβερίου τὴν ἐκκλησίαν παρῆλασεν· ταύτην πᾶσι θεοῦ διοικήσει, ὡς ἐπὶ τὸν ἀπὸ τῆς θρόνον μὴ ἀδοξῆν, ὑπὸ τῶν ἡγεμόσιν ἰθυνομόρον· ὁ διχονομίας σύμβολον ἐστὶ, ὡς ἐκκλησιαστικῆς θεοσεμῆς ἀλλοτρίου.

CAPUT XVI.

Quomodo propter hæresin Aëtii, & eorum qui erant Antiochia, Imperator decrevit ut Synodus fieret Nicomedia. Sed cum terra motus & alia multa intervenissent, primo quidem Nicææ, postea vero Arimini & Seleucia Synodus congregata est. Item de Arsacio Confessore.

ET hæc quidem Sirmii acta sunt. Eoque tempore ob metum Imperatoris, Orientales atque Occidentales consentire inter se in Doctrina fidei videbantur. Ob ea vero quæ Antiochiæ contata fuerant, & propter hæresin Aëtii, Imperator Synodum Nicææ celebrare constituit. Sed cum Basilius ejusque affectu id recusassent, eo quod olim de fide illic tractatum fuisset, placuit Nicomediæ in Bithynia Synodus congregaretur: utque ex omnibus Provinciis Episcopi qui præ cæteris prudentia valerent, & intelligendi dicendique facultate præditi essent, ad præstitutum diem Imperialibus literis ocycus evocarentur, ita ut vice omnium Provinciæ suæ Episcoporum in Concilio residerent &

Κεφ. 15.

Ὅτι ἐπειδὴ πάλιν ἀίρησι καὶ τῶν ἐν ἀντιοχίᾳ, ἔπειτα καὶ ἐν ἄλλοις σινοδοῖς ἐν νικαίᾳ καὶ ἡρόδω· στείλει δὲ ῥωμαίων, καὶ πάλιν ἐν τῷ μετὰ τὴν ἐπιστολῶν, ἄσπετος μετ' ἐν τῇ ἐπιστολῇ δὲ ἐν ἀριμίνῃ καὶ σελευκίᾳ ἡ σινοδοῦ ἡμεῖς ἐν τῇ καὶ ἀρκαδίου τῆς μελογοῦν.

ΕΝ μὲν ἐν τῷ σιρμίῳ ταῦτα ἐγενήθησαν· ἀναστὰς δὲ τότε διὰ τὸν βασιλέως φρόνησιν ἀναβολὴ καὶ δύσιν ὁμοφρονεῖν κατὰ τὸ δόγμα πρὸς τῶν ἐν ἀντιοχίᾳ νεωτεριδῶν, καὶ τῶν αἰτίων ἀίρεσως, ἐκέλευεν ὁ βασιλεὺς ἐπιπέσειν σινοδοῖς ἐν νικαίᾳ· ἀλλ' ἐπειδὴ τῶν ἀμφὶ βασιλείου διὰ τὸ παλαιὸν ἐπίσκοπον τῷ κατὰ τὸ δόγματι συμβεβηκυῖαι ἐδοξεν ἐν νικομηδείᾳ τῆς βιθυνίας καὶ ῥωμαίων εἰς ῥήτω ἡμέραν μετὰ τῆς κατὰ τῶν ἀν' ἕκαστον ἐθνῶν ἐπισκόπων, οἱ σινοδοῦ ἐπιπέσειν ἐδοξεν, καὶ νοεῖν καὶ γινώσκον· ὡς ἐπὶ πάντων τῶν ἐθνῶν ἐθνεῶν, μέλασχεῖν αὐτὰς τῆς σινοδοῦ.

τῆ κείσει παρῆναι ἤδη δὲ καὶ τῶ πλειό-
 των κτ' τῶν ὁδοιποριῶν ὄντων, ἀγγελ-
 τοι τὸ νικομηδείας πάθῃ, καὶ ὅτι πᾶ-
 σαν ὁ Θεὸς καλέσειεν ὡς Ἰπὶ ἀπολομένη
 ἢ ἀρδῶ τῆ πόλει πανταχῶς κραίενθ',
 ἐπέχον οἱ καθ' ὄδον Ἰπιοκοποι' ὡς γ' Φιλί-
 η Φημὴ ἐργάζεσθ', ὅχι ἄχει τῶ πεπον-
 θῶτων τὰ δεινὰ τοῖς ἀπῶθεν ἠγγέλλεν ἰπε-
 ἀρδῶ τῆ πόλει πανταχῶς κραίενθ', καὶ τὰς
 πᾶσιον πόλεις, κοινῶσαι τῆς συμφορᾶς
 παρῆναι ἢ καὶ τῶ κωνσταντινουπόλι' ἔμε-
 κῆως ἢ ὅδ' ἔφ' Φρογνῆτας τῶ Ἰπιοκόπων
 εἰσπεῖ τὸ συμβᾶν, καθότι καὶ ἐκκλησία
 μεγαλοπρεπῶς οἰκοδομημένη κατεσείσθη,
 καὶ πρὸς τῶν Ἰπιοκείων, ἀγγέλλει τῶ βα-
 σιλεῖ, ὡς Ἰπιοκόπων πλῆθ' καὶ ἀνδρῶν
 καὶ παίδων καὶ γυναικῶν ἀπώλετο, παρῆ-
 συγόντων τῆ ἐκκλησίᾳ ἐπ' ἐλπίδι τῆ ἐν-
 ἡδὲ καθῆσθαι ὅχι ἀληθῶς δὲ ταῦτα
 εἶχε δεινότερα γ' ἄρα ἔστωμαξίμης ἡμέ-
 ρας, ὁ σεισμός ἐνεσηθεν Ἰπιοκόπων δὲ
 μὴ κερῆπιθ' ὁ νικομηδείας αὐτῆς, καὶ
 ἀλλ' ἄπο βοσπόρας, τῆς ἐκκλησίας ἐξ-
 ἡ κατελείφθησαν ἐν ἀκαριαίῳ τὸ χρόνῳ
 κατὰσεδείσης τῆς πόλεως, ἔδ' ἐνεδέ-
 χεθ' ὀνιάσθαι ὅδ' ἐλεῶσθαι ἄλλη κατὰ-
 συγῆν ἄλλ' ἐν τῆ πρώτῃ πείρα τῆ κω-
 νσταντινουπόλεως ὡς Ἰπῆσαν ὅπῃ ἔτυχεν ἕκαστ' ἐς ὧς
 ἔσῳθη, ἢ ἀπώλεθ' λέγεται δὲ πρὶν
 Ἰπῆσαι ταῦτ' ἡ τῶν συμφορῶν, παρῆ-
 ἡ δὲ σακίον ὅς τὸ μὴ γῆθ' ἔσῳσε ἢ
 ἡ δὲ φραζῶν δὲ ἐπὶ τῶν βασιλι-
 κῶν λείων, ὅχι ἀσημῶ τῶ ἐπὶ λικινίᾳ
 ἀμλορητῆς ἐγγεῖθ' καὶ τῶν στρατιῶν κα-
 τὰ τῶν, ἐν τῆ ἀκρᾷ νικομηδείας, ἐν-
 τὸς τῆ τειχῶν κατὰ τῆς φιλοσοφῶν ἐνθα
 ἐν παρῆναι αὐτῶν θείᾳ ὄψι, ἐκείδου-
 σαν ὄξιναι τῆς πόλεως, ὡς πειραμένης
 ἀπὸ ὑπερῶν πέπονθεν ἐν τῆ τῆ σῶσθαι
 κατὰ λαδῶν τὴν ἐκκλησίαν, ἐνεδείλαθ' τοῖς
 κληρικῶς ἐπιμελῶς ἐκείδουσαι τὸν Θεόν, καὶ
 ἡ δὲ ἀπὸ τῆς ἐπιτελέσαι λιλαῖς ἐπὶ λύσει ἀπει-
 ἡ δὲ ἀπὸ τῆς ὀργῆς ὡς ἢ ὅχι ἐπέσει, καὶ γελοῖος ἐδὲ
 καὶ ἀπὸ τῆς ὀργῆς μιλῶν παθῆ, ἀνέσρεψεν
 ἐπὶ τὸν πύρρον, καὶ πρηνῆς καταπεσῶν ἡυχῆθ'

A judicio interessent. Sed cum major
 jam pars Episcoporum iter ingressa es-
 set, nuntius allatus est de Nicomediae
 calamitate, eam scilicet totam terrae
 motu concussam fuisse. Cumque ru-
 mor passim invaluisset, eam urbem pe-
 nitus everfam esse, Episcopi ulterius
 progredi destiterunt. Etenim fama,
 uti solet, non in iis solum consistens
 qui malum passi erant, eadem illam
 proculpositis nuntiaverat. Sed Nica-
 am quoque & Perinthum, urbesque
 finitimas, ipsamque adeo Constantino-
 polim in partem calamitatis venisse di-
 vulgabatur. Porro is casus eos Epi-
 scopos qui recte sentiebant, non me-
 diocri dolore affecit, eo quod Ecclesia
 quoque illic magnifice constructa, cor-
 ruerat: eaque res hominibus religioni
 nostrae infensus occasionem praebuerat,
 nuntiandi Imperatori periisse multitu-
 dinem Episcoporum, & virorum ac mu-
 lierum, qui in Ecclesia servandos se esse
 sperantes, eodem cum liberis confugissent.
 Quae tamen neutiquam vera erant.
 Hora enim secunda diei quo collecta
 minime celebrabatur, terrae motus
 coepit. Et ex Episcopis solus Cectropi-
 us, Nicomediae ipsius Antistes, &
 alius praeterea quidam ex Bosporo,
 extra Ecclesiam oppressi sunt. Cum-
 que civitas brevi temporis momento
 concussa sit, quicumque aliud volu-
 isent confugere, haudquaquam po-
 tuere. Sed primo impetu ingruentis
 periculi, fere quo quisque loco stete-
 rat, aut servatus est, aut interit. Ca-
 eterum ajunt Arsacium quendam eam
 calamitatem, priusquam accideret,
 praevidisse. Erat hic natione Persa,
 qui cum alendis Imperatoris leonibus
 praepositus militaret, non ignobilis in-
 ter Confessores Principatu Licini ex-
 stiterat: abjectaque militia, in arce Ni-
 comediae intra urbis muros commora-
 batur, monasticae disciplinae studiis
 sese exercens. Illic divina visio ei oblata,
 jussit ut egrederetur ex civitate, utpote
 passuram ea quae mox perpeffa est. Exinde
 celeriter ad Ecclesiam profectus,
 mandavit clericis, ut sollicite Deo
 supplicarent, precesque ei placando
 offerrent, ad depellendam iram quae
 intentabatur. Cum vero non persuade-
 ret illis, sed ridiculus videretur, quippe
 qui inasperatam praediceret cladem, in
 turrim suam reversus est: pronusque
 in terram cadens, Deum oravit.

τῶν βασιλέων οἱ δὲ πρὸς ἑαυτοὺς δόξαν αὐτῶν τῆς
 πίστεως, διὰ γραμμάτων ἐδήλωσαν ἁπο-
 ρῶν δὲ αὐτῶν τῶν παλαιῶν ὁ κερδίων, γράφει
 βασιλεῖω, πυνθανόμενος ὅ, ἢ πόσε χρῆ-
 σαι τῆς συνόδου ποιῆν ὁ δὲ, ὡς εἰκός,
 Ἰππ. εὐσεβεία δι' Ἰππολῆς ἑπανέσας αὐ-
 τῶν, καὶ Ἰππ. τῶν πάθει νικομηδείας ἀξια-
 μνησάμενος Ἰξ ὑποδείγματων ἱερῶν
 ἱσχυρίων, παροτρύνει Ἰππ. ἀρχιεπίσκοπον τὴν συνό-
 δον, καὶ μὴ καθυβῆναι, ὡς ὑπὲρ εὐσε-
 βείας τῆς σωστῆς ἔσσης μὴ δὲ ἀπεργάζεσθαι
 ἀποπέμψαι ὅτι ἐπὶ τῷτο συλληγομένους
 ἱερέας, ἀπαξ Ἰξεληλυθότας, καὶ κτ' τὴν
 ἐπιτοκίαν ὀφείας ὡσεὶ δὲ τῆ συνόδῳ τόπον
 αὐτῶν νικομηδείας τὴν νίκαιαν, ὡς ἐκεῖ τὰ
 πρὸ τῆ πίστεως διορθωθῆναι, ἔνθα καὶ ζητείδης
 ἠρξάτο καὶ ὁ βασιλεὺς τοιαῦτα ἀνέγραψε,
 τεκμηριώμενος ὡς ἐπὶ κεχαρισμένη βασι-
 λεὶ δηλώσαν, καθότι καὶ αὐτὸς τὴν δεξιὴν ἐν νι-
 καίᾳ ἐδοκίμασε γράειδης τὴν συνόδον' δεξά-
 μαιος δὲ τὴν βασιλείαν ἐπιστολῆν, τὰ μὴν πρῶτα
 προσέταξεν δεχομένους Ἰξ ἑτέρους σμωελθεῖν
 αὐτῶν εἰς νίκαιαν, πλὴν εἰ μὴ πινες εἴεν τοῖς
 σώμασιν ἀδυνεῖς' ἐκπέμψαι δὲ τέτταρες ἀντὶ
 αὐτῶν, ἑς ἀνέλων Ἰξ πρῶτος ἱερέας ἢ διακόνους,
 ὡς ἐτὴν αὐτῶν γνώμην δηλώσαι, καὶ πρὸ τῶν
 ἀμφιβόλων βελεύσασα, ἵνα κοινῶν πάντων
 ὁμοφρονῆσαι δέκα δὲ ἀπὸ τῶν ἰσχυρίων με-
 ρῶν, καὶ τὸς ἄλλους ἀπὸ τῆ ἑω, ἑς ἀν κοινῆ γνώμην
 ἐπιβῆναι Ἰξ σιωπῶντες, ἀφικέειδης εἰς τὰ βα-
 σιλεῖα, καὶ τὰ δόξαντα ἀφηγήσασα ὡς καὶ
 αὐτῶν συνιδεῖν, εἰ καὶ τὰς ἱερέας γραφάας συνέ-
 ἔπειτα ἀλλήλοις, καὶ πρὸ τῶν παλαιῶν ὅπῃ ἀν-
 αρεταδοκῆ ἐπιπέσαι μὲν δὲ ταῦτα βεβου-
 ταίμενος προσέταξεν πάντας ἔνθα ἀν διάγω-
 νται ἐν ταῖς ἰδίαις ἐκκλησίαις ἐπιμῆναι, μέ-
 ρους ἀν ὁμοειδή τῆ συνόδῳ τόπῳ, καὶ σημαν-
 θῆναι εἰς τέτον ἀφικέειδης γράφει δὲ τῶ βασι-
 λεῖω, δι' ἐπιστολῶν πυνθείδης πάντων τῶν ἀνα τὴν
 ἑω ἐπιστοκίων, ὅπῃ ἐπιπέλαι Ἰππ. συνόδον προσ-
 ἴκειν ὡς ἑαρῶν δεχομένους, τέτον πᾶσι γε-
 κέειδης δῆλον ἐν νικαίᾳ γδ, ὡς κεκηκότος τέ-
 τῆ δὲ ἑθνους ὑποσεισμήν, ἑ καλῶς ἔχειν ὑπέ-
 λαβεῖ συνόδον ποιῆν ὁ δὲ βασιλεὺς ἰδίαις ἐπι-
 στολῆς προστάξας τὰ βασιλεῖω γράμμα-
 τα, τοῖς κατὰ ἔθνη ἐπισκόποις ἐδήλωσε

A mandatum expectarunt : alii suam de
 fide sententiam per literas significa-
 runt. Imperator autem ambigens
 quidnam agendum esset, scripsit ad
 Basilium, sciscitans ex eo quid de Sy-
 nodo fieri oporteret. Ille laudata, ut
 par erat, Imperatoris pietate per Epi-
 stolam, allatisque à sacra Historia ex-
 emplis eum de clade Nicomediae con-
 solatus, hortatur ut Synodum accele-
 ret, nec ab incepto desistat, cum pie-
 tatis causa id operis susceperit : neve
 Episcopus ejus rei gratia congregatus,
 qui jam domo egressi & in itinere con-
 stituti essent, re infecta dimittat. Locum
 vero Synodo constituit Nicæam, vice
 Nicomediae, ut causa fidei illic defini-
 retur, ubi primum tractata fuerat. Et
 Basilius quidem Imperatori hæc rescri-
 psit, sperans se rem ei gratam signifi-
 caturum, quippe qui initio Syno-
 dum Nicææ congregari decrevisset.
 His literis à Basilio acceptis, Impera-
 tor, primum quidem iussit ut incunte
 æstate Nicæam convenirent Episcopi,
 exceptis his qui corporis infirma valetu-
 dine essent, ita tamen ut isti Presby-
 teros, aut Diaconos suo loco mitterent
 quos vellent, qui ipsorum sententiam
 significarent, & de rebus ambiguis con-
 sulerent, simulque omnes inter se de
 omnibus consentirent. Deinde ut
 decem legati ex Occidentis partibus,
 totidemque ex Orientalibus, quos Sy-
 nodus communi sententia delegisset,
 ad comitatum mitterentur, relaturi quæ
 decreta essent : quò & ipse dispice-
 ret, utrum illi juxta normam sacrarum
 scripturarum inter se mutuo consensif-
 sent, & de his quæ agenda essent,
 prout optimum factu sibi videretur,
 decerneret. Post hæc inito consilio,
 præcepit ut omnes Episcopi, ubi-
 cunque positi essent, aut in propriis
 Ecclesiis expectarent, donec locus
 Concilio designatus fuisset, manda-
 tumque esset ipsis ut eò advenirent.
 Scribit interim ad Basilium, ut ex
 omnibus Orientis Episcopis sciscite-
 tur per literas, quo in loco Synodum
 celebrari oporteret : ita ut sub initi-
 um veris ea res cunctis innotesceret.
 Neque enim commodum esse arbi-
 trabatur, ut Nicææ Synodus fieret,
 cum ea Provincia terræ motibus vexa-
 ta esset. Basilius itaque præfixis
 Epistolæ suæ Imperialibus literis,
 mandavit Episcopis per singulas
 Bb bb

Provincias constitutis, ut quamprimum apud se deliberarent, & locum qui ipsis videretur aptissimus, indicarent. Cum vero, sicut in ejusmodi rebus fieri solet, non unum eundemque locum omnes elegerint, Basilus ad Imperatorem profectus est, qui tum Sirmii morabatur. Ibi tum alios quosdam reperit Episcopos, qui propter privatas necessitates eo advenierant, tum Marcum Arethufium, & Georgium Episcopum Alexandria. Cumque jam constitutum esset, ut Seleucia in Isauria Concilium haberetur, hi qui cum Valente erant: nam & iste tum aderat Sirmii: Anomceanorum hæresi faventes, operam dederunt ut Episcopi qui in comitatu erant, paratæ cuidam fidei formulæ subscriberent, in qua nomen substantiæ non continebatur. Dum Synodus ingenti studio acceleratur, Eudoxius, Acacius, Ursacius ac Valens, & qui cum illis erant, cum apud se reputassent, ex omnibus ubique Episcopis alios quidem Nicenam fidem constantiter retinere; alios vero eam præferre, quæ in dedicatione Antiochenæ basilicæ edita esset: quarum utraque substantiæ nomen haberet, & Filium Patri undequeque similem assereret, ac si forte omnes in unum convenirent, opinionem Aetii quam ipsi probabant, eos proculdubio cõdemnatos, utpote à duabus illis fidei formulis dissentientem: id evicerunt, ut Occidentales quidem Arimini, Orientales vero Seleucia in Isauria congregarentur. Eo scilicet consilio, ut quoniam facilius est paucis, quam omnibus persuadere, ipsi bifariam divisi, utramque Synodum, si fieri posset, in suam sententiam pertraherent: sin minus, alteram saltem: ne communi omnium suffragio hæresis ipsorum cõdemnaretur. Ad has autem res perficiendas subsidio illis fuere, tum Eusebius Eunuchus, præpositus cubiculi, qui & necessarius Eudoxii, & ejusdem cum illo sententiæ erat: tum alii primores viri, qui Eusebio gratificari studebant.

Ασπιδὴ διακέλευσας, καὶ τὸν ἀρέθριον τόπον ἐλάχει δηλώσαι οἷα ἡ Φιλίε ἐπὶ ταῖς ἰουδαίαις τὸν αὐτὸν τόπον Ἰππεξαμύρων πάλιν, ἀπέβηνελα παρὰ βασιλέα βασιλείου διεπέσει τότε ἐν σιρμίῳ καὶ καταλαμβαίνει ἐνδοξαίης τῆς ἑσίας Ἰπποκόπης καὶ ἰδίας χρείας μάρκον τὸν δρεθῆσιον, καὶ γεώργιον τοῦ ἑραπένα παρὰ αἰεὶν τὸ ἀλεξανδρεῖον ἑκκλῆσίας: δόξαν ἡ ἥδη ἐν σελδουκίᾳ τῆς ἑσίας χρείας τὴν σωδοῦν, οἱ ἀμοῖ ἐκδοῦν καὶ γὰρ ἡ ἐδοῦ τῶ σιρμίῳ ἐνεδήμει τῆ ἀνομοῖον αἰρέσει χαίροντες, ἀσπιδὴ ἔπειτα τὰ ἐρατοπέδω παρόντας ἐπισκόπους εἰς ἐκ μόνον γραφῶν πίστεως ὑπογράψαι, ἐπὶ τὸ τῆς ἑσίας ἐκ ἐνεκείτο ὄνομα: ἀσπιδὴ μῆνης ἡ τῆς σωδοῦς, λογισάμυροι οἱ ἀμοῖ εὐδόξιον καὶ ἀκάκιον, ἑρατάκιον καὶ ἐκδοῦν ὡς τῶ πανταχῆ ἐπισκόπων, οἱ μὲν τῶν αἰ καὶ αἰ πῶν οἱ ἡ τῶ Ἰππὶ τῆ ἀφιερῶσαι τῶ ἀλλοχέων ἐκκλῆσίας ἐπτεθέσαν ἡλῆσιν ἐκτετέρα τὸ τῆς ἑσίας ὄνομα ἔχει, καὶ ἡ τῶ τα ὁμοιον τῶ πατεῖ τὸν ἡὸν δδοφαίει κῆρας εἰ πάντες εἰς ταυτὸν σωθῆσιν, ἐτοίμως κατὰ ἡφίθον τῆς αἰετίς δόξης, ἡ ἀσπιδὴ ἐπήνην, ἀνλικυρ ἐκαίερας ἀπάδδσαι κατὸρθεσι ἐδὲ μὲν δδο τῆς δυσσεως, ἐν δδομῶν σωθῆσιν ἐδὲ δὲ δδο τῆς ἑσ, ἐν σελδουκίᾳ τῆς ἑσσυρίας ἡα ραδίς ὄνθ ὄνθες, ἡ πάντας πείθειν, εἰ μὴν δδῶντ, τῆς δὲ κατέμ μεριδῆνες παρὰ σκιδάσσωσι σφισισμῶν Φες χρείας ἐκαίεραν σωδοῦν εἰ ἡ μὲν, ἐκτετέρα ὡς ἐμὴ πᾶσαις ἡήφοις δδο χρείας τῶ ναι τῶ αἰρέσιν σωθῆσιν ἡ ἀπὸ τῶν ταυτα, εὐσεβίῳ ὁ τῶ βασιλείς οἷα παρὰ εὐσεβίῳ, εὐδοξίῳ ἐπιτήθει ὡν, καὶ ἀλλο ὁμόδοξῳ, ἑ πολλοὶ τῶ ἐν δδῶμα, καὶ αὐτὰ εὐσεβίῳ φέροντες.

A

Κεφ. ιζ.

CAPUT XVII.

Περὶ τῶν πραχθέντων τῇ ἐν αὐμίνῳ συνόδῳ.

De his quæ gesta sunt in Concilio Ariminensi.

Πρωτὸς δὲ ὁ βασιλεὺς, ὡς ἔτε τῶ δημο-
 σίῳ λυσιτελεῖ δια τὴν δαπάνην, ἔτε
 τοῖς Ἐπισκόποις δια τὰς μακρὰς ὁδὰς, εἰς
 ταῦτον πάντας συνελθεῖν, διείλε τὴν συνώ-
 δον, καὶ γράφει τοῖς τότε ἐν δριμίνῳ καὶ σε-
 λουκείᾳ, τὰ πρὸς τῆς πίστεως ἀμφιβολα
 πρὸς διαβέναι ἐν τέλει δὲ διαλαβεῖν καὶ τὸν
 τῆς ἐκκλησίας θεσμὸν καὶ πρὸς τῶν ἀδίκως
 καθηρῆσθαι ἢ ὑπερβολῆς οἰκεῖν μεμφομέ-
 νων Ἐπισκόπων, ὧν εἰς ἡν κύριον ἰεροβλύ-
 μων, καὶ πρὸς τῶν ἐπαγομένων ἐκκλησιῶν
 πρὸς τῶν Ἐπισκόπων δικάσαι καθηρόμεν γὰρ
 ἄλλοι ἄλλων γεωργίαι δὲ αἰγύπιοι, ἀρ-
 παγῶν καὶ ὑβρεῶν Ἐπιχειρήσεις ἡ πᾶσι
 δεκά ἐκαθερωθεν καταλαβεῖν τὰ βασιλεια
 ἑπιμύσει τῶν γενημένων καὶ ταῦτα
 ἕκαστοι συνελέγησαν ἕνα συνελθεῖν πρὸς
 ἐκλογῆν καὶ ἔφθανε ἡ ἐν αὐμίνῳ συ-
 νόδος συνελθεῖν ἐτέλεν δὲ εἰς αὐτὴν πλείους
 ἡ τετρακόνσιοι καὶ πρὸς ἀθανασίῳ μηδὲν ἀνα-
 κτεῖν, ἀμενον ἐδοκίμασαν οἱ πρὸς αὐτὸν
 ἀπεχθῶς εἶχον. Ζητήσεως δὲ ἔσσης εἰς ὃν
 καὶ πρὸς πρὸς πιστεύειν, παρελθόντες εἰς μέσον
 ἑκάστης τὴ καὶ ἑσάκιον, οἷς συνελαμβά-
 νον γενημένους τε καὶ ἀυξάνον, καὶ
 γὰρ καὶ δημόφιλον, τὰς μὲν ἡδὴ πρὸς
 τῶν πρὸς πίστεως ἡρομένας γραφὰς ἀρ-
 γῶν ἔχον κροῦν δὲ ἡν ἔπρὸς πολλῶ ἐν
 σημῶ συνελέξαν δια τῆς ῥωμαίων Φω-
 νῆς, ὁμοιον μὲν εἶναι τῶ πατρὶ τὸν ἕον κα-
 τὰς γραφὰς εἰσηγενημένῳ ἔσσης ἡ παν-
 τῶν ἑπι Θεῷ μὴ ποιείας μνήμῳ ἔλεγον
 δὲ ταῦτῳ καὶ βασιλεια ἐπανέσαι χεῖναι δὲ
 καὶ τῶν συνόδων ἀναγκαίως πρὸς ἑκάστῳ,
 μηδὲν τῶ λοιπῶ πολυπραγμονῶσαν τῆς
 ἐκάστῳ ἐνοίας, ἵνα μὴ διχονομα καὶ ἑσάστῳ γί-
 νον, διαλέξει καὶ ἀκριβεῖ βασιλεια πρὸς διδο-
 μῶν τῶ ὀνομάτων ἀμενον γὰρ εἶναι, ἀμα-
 ρῶτερον διαλεγόμενας ὀρθῶς πρὸς Θεῷ δο-
 ξάζειν, ἢ κανότηας ὀνομάτων ἐπιστάγειν,

Imperator itaque persuasum habens,
 Inecreipublica propter sumptus, nec
 Episcopis ipsis ob itineris longinquitatem
 conducere, ut in eundem locum
 omnes convenirent; Synodum bifari-
 am divisit: scriptisque literis ad Episco-
 pos qui tum Arimini & Seleucia erant
 congregati, jussit ut primum quidem
 controversias de fide componerent :
 ad extremum vero de Episcoporum
 causis, qui se injuste depositos aut in
 exilium missos esse quererentur, cog-
 noscerent : ex quorum numero Cy-
 rillus erat Hierosolymorum Episcopus:
 & de criminibus quæ quibusdam Epi-
 scopis intendebantur, sententiam fer-
 rent. Etenim alii alios accusabant,
 Aegyptii vero rapinas & contumelias
 objicbant Georgio. Denique ut
 universis rebus judicatis, decem ex
 utraque Synodo ad comitatum veni-
 rent, nuntiaturi quæ gesta essent. Se-
 cundum hæc Imperatoris mandata, sin-
 guli eo loci quo jussi fuerant convenere,
 Priorque congregata est Arimini Syno-
 dus, in qua quadringenti & amplius con-
 federunt Episcopi. Ac de Athanasio
 quidem nihil ultra agendum esse decre-
 verunt, qui infenso in illum animo erant.
 Cum autem quæri cœptum esset de fide,
 prodeuntes in medium Valens & Ursacius,
 adjuvantibus eos Germinio, Aux-
 entio, Caio, atque Demophilo, postu-
 larunt ut reliquæ omnes fidei formulæ
 quæ antea scriptæ essent, abrogarentur:
 ea vero sola rata esset, quam ipsi non ita
 dudum Sirmii Latino sermone conscrip-
 serant, quæ similem quidem Patri Fili-
 um esse juxta scripturas docebat; sub-
 stantia vero in Deo nullam omnino
 mentionem esse faciendam. Agebant
 porro, ipsum quoque Imperatorem
 eam formulam approbasse; eamque à
 Concilio etiam necessario suscipi oportere,
 nec in posterum cutiosius scrutandum
 esse, quid quisque sentiret, ne vocabulis
 in disputationem & accuratum examen
 revocatis, dissidia ac seditiones nascerentur.
 Satius enim esse, ut imperitius dissetendo,
 recte de Deo sentiamus, quam ut
 novitates nominum introducamus,

Bbbb ij

affines dialecticorum argutiis. Innue-
 bant autem, immo vero aperte repre-
 hendebant vocabulum consubstantia-
 lis, tanquam ignotum sacris scripturis, &
 plerisque obscurum. Hujus autem loco,
 similem per omnia Patri, juxta divinas
 scripturas dici volebant. Ubi vero
 formulam fidei, quam ipsi antea se-
 cum attulerant, ista complectentem
 recitarunt, complures quidem affir-
 mabant, nihil opus esse nova fidei
 formula, sed sufficere sibi ea quæ à ma-
 joribus decreta essent: se vero idcirco
 convenisse, ut si quid adversus ea no-
 varetur, obliterent. Quærebantque
 ex illius formulæ auctoribus, ut dice-
 rent, utrum ea quæ lecta erant, nihil
 adversus illa majorum decreta innova-
 rent: utque opinionem Arii palam
 damnarent, quæ ab illa ætate ad id usque
 temporis, omnibus ubique Ecclesiis
 tumultus causa existisset. Cum hanc
 conditionem reculassent Ursacius &
 Valens, Germinius item & Auxenti-
 us, cum Demophilò & Cajo, Syno-
 dus tum aliarum lectarum, tum eorum
 qui Nicææ in unum convenerant, ex-
 positionem fidei recitari iussit: ut hæ-
 reses quidem condemnarentur; eavo-
 ro quæ Nicææ decreta erant confirma-
 rentur; nec in posterum ullus eadem
 reprehenderet, aut Synodum postu-
 laret, sed præteritis contentus esset.
 Absurdum enim esse, ut, quasi nunc
 primum credere incipientes, talia con-
 scribant; superioris vero temporis tra-
 ditionem reprehendant: quæ usi, tam
 ipsi, quam majores ipsorum, Ecclesias
 administrassent: quorum plerique in
 confessione ac martyrio extremum di-
 em obierant. Et isti quidem hæc in
 medium proferentes, contendebant,
 ne quid novaretur. Valentem vero
 & Ursacium non acquiescentes his,
 sed instantes, ut fides ab ipsis propo-
 sita prævaleret, deposuerunt; & formulam
 fidei ab iisdem recitatam, irritam ef-
 se sanxerunt. Nam & illud absurdum
 esse ipsis visum est, quod hæc illi for-
 mulæ præfixa erat inscriptio: Exposita
 est Sirmii, præsentem Constantio
 æterno Augusto, Eusebio & Hypatio
 Coss. quemadmodum Athanasius in
 Epistola ad familiares suos scribit: ad-
 dens ridiculum esse, Constantium qui-
 dem Imperatorem æternum appella-
 re; Filium autem Dei nolle æternum
 dicere; & certum tempus ei formulæ

διαλεκτικῆς τερδρείας συγγενεῖς. Ἰσχυροῦ-
 τὸ δὲ μᾶλλον καὶ φανερώς διεβαλλοῦν τὸ
 ὁμοῦσιον ὄνομα, ὡς ἀγνωστον ταῖς ἱερῶν
 γραφαῖς, καὶ τοῖς πολλοῖς ἀσφαῖς ἀπὸ τῶν
 τέτων, ὁμοιον κτ' πάντα τὰ γνησίου
 γενεῶν τὸν υἱὸν κτ' τὰς θείας γραφὰς ἐπεὶ δι-
 ταῦτα ἀπέλεχσαν καὶ τὴν προσημοῦσα
 σάν παρ' αὐτῶν γραφὴν ἀνέγνωσαν, ἐν μὲν
 πλείους μὴ δὲ δεῖσθαι νεώτερας πίστεως ἰσχυ-
 εῖσθαι· ἀλλ' ἀρκεῖται τοῖς ἡδὴ δεδω-
 σι πρὸς αὐτῶν συνελθόντων δὲ νόοι, κα-
 εῖπαι καινομοῖτο κτ' τέτων, καὶ λίσσασθαι
 εἰ δὲ μὴ δὲν ὡς ταῦτα καινομοῖται τὴν
 ἀνεγνωσμένην, λέγειν ἐξήτερον ἑστὶν εἰρη-
 τὰς ταύτης τῆς γραφῆς, καὶ φανερώς ἀπο-
 κηρύξῃ τὸ δοκεῖν δόγμα, ὡς ἴσχυρος αὐτῶν
 εἰσέτι νόον δὲ ἐκείνην γρηγοῦν ταῖς πε-
 ταχῶς ἐκκλησίαις ἀποφυγόντων δὲ τὴν
 πρῶτασιν ἔρσασίαι καὶ ἐλάλει, γερμ-
 νίαι τε καὶ αὐξεντίαι, καὶ δημοφίλου, καὶ γερ-
 ἐκλάσειν ἢ συνόδου ἀναγνωσθῆναι τὴν
 ἔκθεσιν τῶν ἄλλων αἰρέσεων, καὶ τῶν ἐπι-
 νικαῖα συνελθόντων ὡς τὰς μὴ αἰσθη-
 ἀποκηρύξαι αἰρέσεις, ἐπιψηφίσασθαι ὅτι αἱ
 νικαῖα δεδωγμένοι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν τι-
 λοιπὸν μὴ δὲνα ἐγκαλεῖν ἢ συνόδου αὐτῶν,
 ἀλλ' ἀρκεῖται τοῖς φησασίαι ἀποποιῶνται
 ὡς νόον δεχομένους πιστεύειν, ταῦτα συγ-
 γραφῆναι, καὶ τὴν προσημοῦσα ἔχουσα τὴν
 ὡς ἀδούσιν διαβάλλειν, ἢ κεχρησμένοι αὐ-
 τοῖ τε καὶ οἱ πρὸς αὐτῶν, ταῖς ἐκκλησίαις
 ἐπετροπέδωσαν, ὧν οἱ πλείους ἐν ὁμοῦσιον
 καὶ μαρτυρεῖσθαι τὸν βίον μετῴλησαν καὶ
 μὴ τὰδε προσηγοῦνται, ἐδὲν ἡδὲν νεώτε-
 ρον μὴ πειθόμενος ὅτι ἐστὶν ἀμφὶ ἐλάσειν
 ἔρσασιον, ἀλλ' ἐπισαμένους κεχρησθῆναι τὴν
 χοντὸ πίσιν, καθεῖλον ἀκνεργεῖν εἰναι ἰσχυ-
 ροῖν ἢ ἀνέγνωσαν γραφὴν καὶ τὴν δὴ καὶ αὐ-
 πον αὐτοῖς ἐδόξεν εἶναι, προσηγοῦσα φησὶν
 τῆς, ὡς ἐν σημείῳ ἐξέτεθη παρόντων καὶ
 σαντίαι τὴν αἰώνιαι ἀγάθη, ὡς ἀδούσιν ἢ
 σεβίαι καὶ ἰσασίαι ὡς περὶ καὶ ἀθανάτου
 ἐστὶν ἐπιτηδεύειν γραφῶν φησὶ, γελοῖον εἶναι
 βασιλέα αἰώνιον τὸν καισαρίον ὀνομα-
 αἰδίον δὲ λέγειν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ ὡς
 ἀδούσιν καὶ ῥητὸν χρόνον προσηγοῦσα τῆς γραφῆς

ταύτης, Ἰπὶ διαβολῇ τῆς πίστεως τῶν παλαιολέ-
ραν καὶ τῶν παλαιότερων χρόνων μνησθέντων ἐπεὶ ὅ-
τὰ δὲ ἐν δριμύνῳ ἐγγύθει, οἱ μὴ ἀμφιβάλλον-
τα ἔγραψα ἡμεῖς χαλεπῶς φέρουσαι Ἰπὶ τῆ κα-
θαρέσει, ἀπεδοῖ πρὸς βασιλέα παρεχούτο.

A præfigere, ad reprehendendam fidem
majorum, & eorum qui ante id temporis
initiati essent. His rebus Arimini gestis,
Valens & Ursacius depositionem suam
iniquo animo ferentes, statim ad Impe-
ratorem advolarunt.

Κεφ. ιη.

Ἐπιστολὴ τῆς ἐν ἀρειμίνῳ συνόδου πρὸς τὸν βασιλέα
κωνσταντίνου.

CAP. XVIII.

Ariminensis Concilii Epistola ad Impera-
torem Constantium.

Ἡ δὲ σύνοδος εἰκοσι ἑπτακόπους προβαλ-
λομένη, πρὸς τοὺς ἀπὸ τῆς ἑξῆς κελεύσεως,
δι' αὐτῶν τὰ δὲ, μεταγραφέντα ἐκ τῆς ῥω-
μαίων φωνῆς τὰ τε ἐκ τῆς ἑξῆς κελεύσεως,
ἔστι τῆς σῆς εὐσεβείας πατρὸς ἀγαθῆς, δογμα-
τικῆς, ἡρώδης πιστεύουσα, εἰς γὰρ δριμύτων
ἐκ πασῶν τῶν πρὸς δύσιν πόλεων, ἐπὶ ταυτὸ
πάντες οἱ ἐπίσκοποι συνήλθομεν, ἵνα καὶ ἡ πίστις
καθολικῆς ἐκκλησίας γνωριῶται, ἡ οἱ τὰ
ἐναντία φρονοῦντες ἐκδηλοῦν ἡρώδης, ὡς γὰρ
ἐπὶ πλείστον διασκοπεῖται εὐρηκαμεν, δριμύτων
ἐφ' ἧς τὴν πίστιν τὴν ἐκ παλαιῶν διαμένουσαν,
ἡ καὶ ἀποφῶται, καὶ τὰ ἐναγέλια καὶ οἱ λόγοι
ἐκ τῆς ἡρώδης ἡρώδης ἡρώδης ἐκνήρυξαν,
ἡ καὶ τῆς βασιλείας ἐφόρου, καὶ τῆς σῆς ῥω-
μαίων πατρὸς ἀγαθῆς, ἵνα ταύτῃ καθαροῦς φυ-
λασσώμεθα, μέχρι τέλους διατηρήσῃς ἀτοπον
ἡρώδης ἀθεμίτων ἐφ' ἧς, τῶν ὀρθῶς καὶ δικαίως
ἀπομένον τι μεταλλάσσειν, καὶ τῶν ἐν νικαίᾳ
καθ' ἡρώδης ἐνδοξοῦσθαι κωνσταντίνου ἡρώδης πα-
τρὸς βασιλέως ἐσκεμμένων, ὡν ἡ διδασκα-
λία καὶ τὸ φρόνημα διήλθε τε καὶ ἐκνήρυχθη εἰς
πασῶν ἀνθρώπων ἀκοὰς τε καὶ διανοίας ἡρώδης
ἀνταλος μένει καὶ ὀλέθη τῆς δριμύτων αἰρέσεως
ἡρώδης δι' ἡρώδης, ἐ μόνον αὐτῆ, ἀλλὰ καὶ λοιπῶν
πασῶν καθρέθησαν ἐν ἡρώδης καὶ προδοῖ εἶναι τὴν
σφαλερον, καὶ τὸ ἀφελῆσθαι τὴν ἐπικινδυνον ὑπάρ-
χουσαν ἐπὶ τῆς ἀρετῆς ἡρώδης, ἐς μὲν τοῖς ἐχθροῖς
ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀπὸ βέλους ἡρώδης ἐσθ' ἀκίως τε ἡρώδης
ἐπὶ τῆς ἀλάτῃς, ἐπὶ τῆς ἀλάτῃς καὶ σύμβουλοι ἡρώδης
ἀλλὰ καὶ δόγματος ἡρώδης καλεσθηκοτες, καὶ τῆς ἡμε-
τέρας κοινωνίας χωρισθέντες ἀπεφάνθησαν ἡρώδης
ἡ καὶ ἐλάτῃς, ἐφ' οἷς ἐαυτοῖς συνενώκη-
σαν πᾶσι μελήσαντες, μετὰ νοίας τε καὶ συγνώμης ἡρώδης
τυχεῖν ὡς καὶ τὰ ἐγγρα-
φὰ ἡρώδης ἐκείνων γεγραμμένα μαρτυρεῖ δι' ὧν ἀπάντων φειδῶ γεγῆναι, καὶ τῶν ἐκκλη-
ματων συγνώμῃ ἡρώδης καὶ ὄντα ἡρώδης ἐπὶ τῆς ἡρώδης, ὅτε ἐν μεδιολάνῳ τὸ συνέδριον
τὴν συνόδον συνεκροῖται· συμπάροισιν ἡρώδης τῶν πρὸς ἐπιπέπων τῶν ῥωμαίων ἐκκλησίας·

B Synodus vero viginti Episcopos com-
muni suffragio electos, legatos ad
Imperatorem misit, & per eos ista scri-
psit, quæ ex Latino sermone in Græcum
translata sunt. Iubente Deo & præce-
pto pietatis vestræ credimus esse dis-
positum, ut ad Ariminensium locum
ex diversis Provinciis Occidentalium
Episcopi veniremus: ut & fides clare-
sceret omnibus Ecclesiæ Catholicæ,
& heretici noscerentur. Dum enim
omnes qui recte sapimus contractare-
mus, placuit quidem ut fidem ab anti-
quitate perseverantem, quam per Pro-
phetas, Evangelia & Apostolos, per
ipsum Deum & Dominum nostrum
Iesum Christum, Salvatorem imperii
tui, & largitorem salutis tuæ ac-
cepimus, & quam semper obtinuimus,
teneamus. Nefas enim duximus, re-
cte & iuste sanctorum aliquid muti-
lare, & eorum qui in Nicæno tra-
ctatu confederant unâ cum gloriosæ
memoriæ Constantino, patre pietatis
tuæ. Qui tractatus manifestatus est
& insinuatus mentibus populorum, &
contra hæresin Arianam tunc oppo-
situs invenitur, ut non solum ipsa, sed
etiam reliquæ hæreses inde sint expu-
gnatæ. A quo si aliquid demptum
fuerit, venenis hæreticorum aditus
panditur. Ideo Ursacius & Valens in
suspicionem ejusdem hæreseos Arianae
venerunt aliquando, & suspensi erant
à communionem. Sed rogaverunt ve-
niam, sicut eorum continent scripta:
quam quidem meruerunt tunc tem-
poris à Concilio Mediolanensi, adfisten-
tibus etiam legatis Romanæ Ecclesiæ.

In hoc igitur tractatu cum magno examine fuisset conscriptum Constantino praesente, quod tenens baptizatus ad quietem Dei commigravit, nefas putamus inde aliquid mutilare, & tot sanctos & confessores & successores Martyrum, ipsius tractatus conscriptores, in aliquo removere; cum & ipsi praeteritorum Catholicae Ecclesiae scriptorum cuncta servaverint. Mansitque usque in haec tempora, quibus pietas tua à Deo Patre per Deum & Dominum nostrum Iesum Christum, potestatem regendi orbis accepit. Verum miseri homines, & infelici sensu praediti, ausu temerario se praecones impiae doctrinae renuntiaverunt, & nunc etiam conantur convellere, quod fuerat positum ratione. Etenim cum pietatis tuae literae jusserint tractari de fide, offerrebat nobis à supradictis turbatoribus Ecclesiarum, associato Germinio, Auxentio & Caio, novum nescio quid considerandum, quod multa perversa doctrinae continebat. At vero cum viderent displicere, quod offerebant publice in Concilio, putaverunt aliter esse conscribendum. Et quidem haec brevi tempore saepe mutasse, manifestum est. Sed ne Ecclesiae frequentius perturbentur, placuit instituta vetera, rata atque inviolabilia servari: supradictos vero à communione nostra removeri. Ad instruendam igitur tuam clementiam, legatos nostros direximus, Concilii sententiam per literas nostras nuntiavimus, ut non aliter legationem perferrent, quam statuta veterum permanere firmissima; ut & sapientia tua cognosceret, non hoc quod promiserant supradicti Valens & Ursacius, Germinius & Caius, si sublatum fuisset quidpiam, pacem posse compleri. Quo enim modo pax servari possit ab iis qui pacem subvertunt. Magis enim turbatio cunctis regionibus, & praecipue Ecclesiae Romanae immissa est. Ob quam rem tuam rogamus clementiam, ut placidis auribus, & sereno vultu uni-

Aγνωκότες ἅμα καὶ τὸν μὲν τελειώτην ἄξιον μνήμης κωνσταντίνον, μὲν πάσης ἀκριβείας καὶ ἐξετάσεως τὴν συγγραφοῦσαν πίστιν ἐψηθέμενοι ἐπέδθη ὡς ἐξ ἀνδρώπων ἐγγύεο βαπτισάμενοι πρὸς τὴν ὀφειλομένην εἰρήνην ἀνεχώρησαν, ἀτοπον εἶναι μὲν ἐκείνῳ πικνωόμενῳ καὶ πλάστῳ ἀγίῳ ὁμολογητῆρι Ἐμαρίνου, οὗτο καὶ τὸ δόγματος συγγραφοῦσας τὸ ἐυσεβείας ὑπεριδεῖν, οἱ πινεσ κτλ τὸν παλαιὸν τῆ καθολικῆς ἐκκλησίας θεσμὸν, ἅπαντα φρονήσεως διαμεμεινῆκασιν ὡς ὁ Θεὸς τὴν πίστιν καὶ ἐπιστάσεως χεῖρας τῆ βασιλείας μετὰ δ' ἔδωκε, διὰ δὲ δεωπέτε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δι' ἐμοὶ καὶ τὸ βασιλεύσιν ἔτως ὑπῆρξεν, ὡς καὶ τὸ καθ' ἡμῶν οἰκμείνης κρατεῖν πάλιν γενέεσκον καὶ ἀποστατῶ φρονήματι, ἀθεμίτω τομῆματι τῶ διασεβῆς φρονήσεως κήρυκας τε εὐσεβῆς ἀληθείας καὶ ἐπιχερῶσιν ἀνατέπειν πᾶν ἀληθείας συγγραμμά ὡς γὰρ τὸ σὸν πρὸς ἀγαθά, τὸ σωφροδίων τῆς σωδοῦσας σὺν κρησείτο, κακείων τῶ ἰδίας ἀπάτης ἐγύμνην τὴν σκέψιν ἐπερῶσιν γδ πανεργία πνὶ καὶ ταραχῆ πρὸς φέρουσι τῆ κανωδομείν, τῆς τοιαύτης ἑτερείας οὐδὲ σὺν λισκομένους ἐυρόντες, γεμῶσιον, ἀυξάνουσι γάϊον οὐδὲ τὴν ἔειν καὶ διχοστασίαν ἐμπνοῦσας ὡς ἡ διδασκαλία μὴ μένεσα, πᾶν πηθός βλασφημιῶν ὑπέεβηκεν ὡς ὁ σωφροδίων ἐχρὶ τῆ αὐτῆς αἰρέσεως ὀνίας, εἰς ὁμογενωμένους ἐφ' οἷς κακῶς ἐφρόνον, εἰς τὸ σὺν ἐπιλιον ἡμῶν μέγαλον εὐσεβῆς, ὡς δὲ καὶ ἐτεροτι γραφῆν ἦν δὲ ὁ καιρὸς βραχέως, καὶ τὰς γνώμας αὐτῶν ἐξελέγχων ἢ ἐν μὴ τοῖς αὐτοῖς τὰ τῆ ἐκκλησίας ἀπειπίτην καὶ ταραχῆ δόρυβος καλωδέμενος ἅπαντας συνέχη, βεβαιον ἐφάνη τὰ παλαιώσεμένα καὶ ἀμείνων κίνησα φυλάτῆν οὐδὲ ὑποφρημένους τῆ μητρῶος κοινωνίας διακεχωρῆσθαι δι' ἡν αἰτία οὐδὲ ἀναδιδάξουσας πρὸς τὴν σωφροδίων καὶ ἀπεσάλκαμεν, τὴν γνώμων ἔσωσάντων δια τῆ ἐπισολῆς μινυλοῦσας τοῖς ὑποφρημένους

πρὸς γε πάντων τῶτο παρεκελευσάμεθα, τὸ τὴν ἀλήθειαν πισύσασθαι ἐκ τῶν παλαιῶν ἀρχαίων δικαίως ὤρεσμένων οἱ καὶ τὴν σὴν ἀναδιδάξουσι οὐσότησα, ὅτι ἐχ' ὡς πρὸς ἑσάν ἐρσάκει ἔεθλῆς, ἔσαμείρηνη, εἶπε π τῶν δικαίων ἀνατερεπὶ πῶς καὶ εἰρηνοοῖόν τε ἄγειν, οὐδὲ τὴν εἰρήνην καταλούσας μάλλον γδ ἔεις καὶ ταραχῆ ἐπι τῶν σωφροδίων λοιπαῖς πόλοσι, καὶ τῆ τῶν Ῥωμαίων ἐκκλησία γρησείσαι διὰ τῆ ἰκελεύουμένη τὴν σωφροδίων ἑπείκειαν, ἵνα πρὸς ἡμῶν ἀκοαῖς, καὶ γαληναιῶν βλεμῶσιν

ἡμετέρας πρέσβεις ἀθήσεις· μὴ ἕως ἔσθιν
 τῶν τελευθολογῶν, καὶ ὅτι μετὰ ἀλλήλων
 ἐπιπέσει· ἀλλὰ ἐάσεις ἐμμένον ἡμᾶς τοῖς
 πατρῴων προγόνων ὁριδοῦσι τὴν κληρονομήσει-
 μένοις· ἐς ἀπαντὰ μὲν ἀγχινοίας τὴν φρονη-
 σεις, καὶ πνεύματος ἀγίου πεποιθέντων φησαι-
 μεν ἂν τὰ γυνὸν παρ' ἐκείνων καινοτομήμε-
 να, τοῖς μὴ πιστεύουσιν, ἀπιστῶν ἐνεποιεῖ τοῖς ὅ-
 μιν πιστεύουσιν, ὡμότηα· ἐκείνου δὲ ἔπι, ἵνα
 κλυεῖσθε δὲ ἐπιπόπτεσθε ἐν ἀλλοδαπαῖς
 διατρέψαι, ἐς καὶ τὸ τὴν ηλικίας ἐπιπονον, καὶ τὸ
 τὴν πενίας ἐπιπέσει τῆν εἰς τὰ οἰκεία ἀνα-
 κομιδὴν ῥαδίαν ποιήσαθ' ἵνα μὴ ἔρημοι, τῶν
 ἐπισκόπων ἀφαιρεσμένων, αἱ ἐκκλησίαι δια-
 μείνωσιν ἐπὶ ὅσων ἀπασὶ καὶ τῆτο δεόμεθα,
 ἵνα μὴ ἐν μὴτε ἐλλείπη τῶν πρὸ παρ' ἡμῶν,
 μὴτε πλεονάζῃ ἀλλὰ πάντα ἀρρηκτὰ διαμέ-
 νη, ὅτι τὸ σὺ πατρὸς εὐσεβείας εἰς τὸν νῦν χρό-
 νον διαφυλάττει· μὴτε λοιπὸν ἡμᾶς
 μοχθεῖν, καὶ τῶν ἰδίων παροικήσεων ἀλλοτρίως
 ἐπιπέσει· ἀλλ' ἵνα οἱ ἐπίσκοποι σὺν
 τῶν ἰδίων λαῶν εἰρήνης εἰς εὐωχίας τὴν λα-
 τείας σχολὴν ἀγοίεν, ἐκείνου δὲ ὑπερ' ἑσῆς
 βασιλείας καὶ βασιλείας καὶ εἰρήνης, ἣν ἡ θεότης
 οὐκ εἰς τὸ δύναιτο χαλεπῆται· οἱ δὲ ἡμέτεροι
 πρέσβεις τὰς τε ὑπογραφὰς, καὶ τὰς τῶν ἐπι-
 σκόπων κατηγορίας κομίζωσιν οἵτινες ἐξ ἑσῆς
 ὑπομνήτων τῶν θεῶν γραμμάτων τὴν σὴν ἀναδι-
 δάξαι θεούτηα.

A versos legatos nostros & aspicias & au-
 dias: neve permittat clementia tua, jura
 vetera convelli; sed manere ea quae à
 majoribus nostris accepimus; quos &
 fuisse prudenter, & sine Spiritu sancto
 Dei non egisse confidimus. Quia ista
 novitate non solum fideles populi per-
 turbati sunt, verum etiam infideles
 ad credulitatem vetantur accedere.
 Oramus etiam ut praecipias, tot Epi-
 scopos qui Arimino detinentur, inter
 quos plurimi sunt, qui aetate, & pauper-
 tate defecti sunt, ad suam Provinciam
 remeare: ne destituti suis Episcopis la-
 bobent populi Ecclesiarum. Hoc etiam
 frequentius postulamus, ut nihil inno-
 vetur, nihil minuatur; sed maneant
 incorrupta, quae patris sanctae pietatis
 tuae temporibus, & tuis religionis saeculis
 permanserunt. Nec jam nos fatiga-
 ri, aut convelli à sedibus nostris tua
 sancta prudentia permittat: sed
 quieti cum populis suis Episcopi va-
 cent semper postulationibus, quas ha-
 bent pro salute tua & pro regno tuo;
 & pro pace quam tibi divinitas pro me-
 ritis tuis profundam ac perpetuam lar-
 giatur. Legati autem nostri, & subscri-
 ptiones & nomina Episcoporum vel le-
 gatorum perferent; sicut iidem alià
 scripturà instruent tuam sanctam reli-
 giosamque prudentiam.

CAP. XIX.

De Legatis Concilii, & de Imperatoris Epi-
 stola: Et quomodo Episcopi tandem con-
 senserunt formulae illi, quae ab Ursacio &
 Valente prolata fuerat: & de Antistitum
 exilio. Item de Synodo apud Nicen facta, &
 quas ob causas Synodus Arimini
 detenta est.

ET haec quidem scripta sunt ab Ari-
 minensi Concilio. Ursacius autem
 & Valens, cum legatos à Concilio missos
 praevenerent, conscriptionem fidei à se
 perlectam Imperatori ostenderunt, &
 Synodum acculare ceperunt. Impera-
 tor vero indignatione commotus, ob id
 fortasse quod fidem illam suscipere re-
 culassent, quae Sirmii coram ipso com-
 probata fuerat: Ursacium quidem ac
 Valentem honorifice excepit: legatos
 vero despectui habuit, ac tametsi diutur-
 na mora fatigarentur, nullam eorum
 curam gessit. Serò tandem scripsit ad
 Synodum, excusans se quod propter ur-
 gentem quandam contra Barbaros

Κεφ. θ'

Ἡμετέρας πρέσβεις ἀθήσεις· μὴ ἕως ἔσθιν
 τῶν τελευθολογῶν, καὶ ὅτι μετὰ ἀλλήλων
 ἐπιπέσει· ἀλλὰ ἐάσεις ἐμμένον ἡμᾶς τοῖς
 πατρῴων προγόνων ὁριδοῦσι τὴν κληρονομήσει-
 μένοις· ἐς ἀπαντὰ μὲν ἀγχινοίας τὴν φρονη-
 σεις, καὶ πνεύματος ἀγίου πεποιθέντων φησαι-
 μεν ἂν τὰ γυνὸν παρ' ἐκείνων καινοτομήμε-
 να, τοῖς μὴ πιστεύουσιν, ἀπιστῶν ἐνεποιεῖ τοῖς ὅ-
 μιν πιστεύουσιν, ὡμότηα· ἐκείνου δὲ ἔπι, ἵνα
 κλυεῖσθε δὲ ἐπιπόπτεσθε ἐν ἀλλοδαπαῖς
 διατρέψαι, ἐς καὶ τὸ τὴν ηλικίας ἐπιπονον, καὶ τὸ
 τὴν πενίας ἐπιπέσει τῆν εἰς τὰ οἰκεία ἀνα-
 κομιδὴν ῥαδίαν ποιήσαθ' ἵνα μὴ ἔρημοι, τῶν
 ἐπισκόπων ἀφαιρεσμένων, αἱ ἐκκλησίαι δια-
 μείνωσιν ἐπὶ ὅσων ἀπασὶ καὶ τῆτο δεόμεθα,
 ἵνα μὴ ἐν μὴτε ἐλλείπη τῶν πρὸ παρ' ἡμῶν,
 μὴτε πλεονάζῃ ἀλλὰ πάντα ἀρρηκτὰ διαμέ-
 νη, ὅτι τὸ σὺ πατρὸς εὐσεβείας εἰς τὸν νῦν χρό-
 νον διαφυλάττει· μὴτε λοιπὸν ἡμᾶς
 μοχθεῖν, καὶ τῶν ἰδίων παροικήσεων ἀλλοτρίως
 ἐπιπέσει· ἀλλ' ἵνα οἱ ἐπίσκοποι σὺν
 τῶν ἰδίων λαῶν εἰρήνης εἰς εὐωχίας τὴν λα-
 τείας σχολὴν ἀγοίεν, ἐκείνου δὲ ὑπερ' ἑσῆς
 βασιλείας καὶ βασιλείας καὶ εἰρήνης, ἣν ἡ θεότης
 οὐκ εἰς τὸ δύναιτο χαλεπῆται· οἱ δὲ ἡμέτεροι
 πρέσβεις τὰς τε ὑπογραφὰς, καὶ τὰς τῶν ἐπι-
 σκόπων κατηγορίας κομίζωσιν οἵτινες ἐξ ἑσῆς
 ὑπομνήτων τῶν θεῶν γραμμάτων τὴν σὴν ἀναδι-
 δάξαι θεούτηα.

Καὶ μὴ τῶν ἐν δριμύνη σινελθόντων
 τὰ γραμμάτια· οἱ δὲ πρὸ ἐρσάκιον καὶ
 ἐκείνη, φθασαίης δὲ παρ' αὐτῶν ἀποσα-
 λείας πρέσβεις, ἐπέδειξαν τῷ βασιλεῖ τὴν
 γραφὴν ἣν ἀνέγνωσαν, καὶ τὴν σινώδον διέ-
 βάλον· ὁ δὲ, λυπηθεὶς ἴσως ὅτι μὴ ταύτῃ
 προσεδέξατο τὴν πίσιν, ὡς καὶ ἀπὸ παρ' ὀ-
 ροσιμίου βεβαιωθείσαν, τὰς μὴ ἐν π-
 μὴ εἶχε τῶν ὅσων ἡμετέροις, ἐκ τῆς προση-
 ορέια ταλαπαραρτητῶν ὑπερέβρα· ὅθεν
 ἔπειτα ἐγράψεν τῇ σινώδῳ, παραπέμψ-
 ῶν ὡς ἀναγκαῖα πρὸς αὐτὸν ἠπειχῆ ἢ πρὸς

expeditionem, legatos ipsius videre minime potuisset. Ceterum iussisse se, ut legati reditum ipsius Hadriano- poli expectarent: quo negotiis publicis rite prius constitutis, ipse curis omnibus liber, negotium ipsorum audire & examinare posset. Eum enim qui de rebus divinis disceptaturus sit, animum à reliquis negotiis vacuum afferre oportere. Et Imperator quidem scripsit in hunc modum; Synodus vero his literis respondens, constanter affirmavit, se ab iis quæ decreta essent, minime discessuram: idque se jam scripsisse, & legatis suis mandasse. Rogavitque ut eos cum benevolentia aspiceret, eorumque mandata audire, & literas legere vellet. Nam & ipsius iudicio, acerbissimam rem fore, si tot Ecclesiæ ipso regnante, Episcopis suis destituantur. Ipsos igitur ante hyemem, si ipsi quoque id placuerit, ad Ecclesias suas reverti oportere. Hæc cum scripsissent, & supplicationis more modoque, ut par erat, Epistolam contexuissent, paululum adhuc temporis substituerunt. Sed cum nihil ipsis rescriberetur, ad suas quisque urbes reversi sunt. Et initio quidem Episcopos Ariminensis Concilii decreta Nicænæ Synodi comprobasse, ea quæ diximus abunde testantur. Iam vero quemadmodum formulæ à Valente & Ursacio prolatae postea consenserint, commemorandum est. Quod quidem diversimode relatum comperi. Alii enim dicunt, Imperatorem Episcoporum ab urbe Ariminensi discessum contumeliæ loco ducentem, eo quod citra consensum ipsius discessissent, Valenti & iis qui cum illo erant, permisisse, Occidentalium partium Ecclesias pro arbitrio suo ordinarent: & formulam fidei Arimini perlectam promulgarent: nos vero qui formulæ illi subscribere tenuissent, Ecclesiis eiecerent, & in eorum locum alios constituerent. Istos vero, hinc licentiam nactos, adhibita vi compulisse Episcopos, ut fidei illi subscriberent: eos autem, qui resisterent, Ecclesiis suis exturbasse, ac primum omnium Liberium Episcopum urbis Romæ. Deinde Episcopis Italiæ hunc in modum vexatis, Orientis quoque Ecclesiis pari modo tractare adortos esse. Et cum per Thraciam transirent, Nicen pervenisse, quod est oppidum illius Provinciæ. Ibi collecta

τὰς βαρβάρους ὁδοῦς, ἐδία τῆτοτὸς τὰς
 εἰς ἰδὲν ἔδωκ' ἰ. ἐκέλευσε ἵ ἐν ἀδελφῶν
 πόλει ἐπανόστῳ αὐτὸν ἐπιμένον ἢ ἐπιόσῳ
 τὰ κοινὰ πρῶτα διαλεθῆναι καλῶς, ἐπι-
 θερῶ ἂν Φεργιλῶν, τὰ περὶ τῶν πρῶτων
 ἀκρόση καὶ δοκιμάσει πρῶτον ἵ τὸν πρῶτον
 τῶν θείων διαλαμβάνειν μέγιστα, καθαροῦ
 ἔχειν τῶν ἄλλων τὴν ψυχὴν· καὶ ὁ μὴ τοῦ-
 δε ἔγραψε πρὸς ταῦτα ἵ ἡ συνόδος
 ἀνεδήλωσεν, ἰσχυρίζομένη μηδαμῶς ἀνα-
 χωρεῖν τῶν δεδομένων, καὶ τὸ γράψαι καὶ
 Β τοῖς πρῶτοις ἐντεταλαῖς καὶ ἀντιθέσει
 μετ' εὐνοίας αὐτὴς ἰδὲν, καὶ ἂν ἐπιόσῳ
 δι' αὐτῶν ἐπακῶσαι, καὶ τὰ γράψαι ἀνα-
 γνῶναι χαλεπὸν γὰρ καὶ ἀπὸ Φανείδου, τῶν
 ἰσχυρῶν ἐκκλησίας χωρεῖς ἐπισκόπων εἶναι ἐν
 ῥῶ τῆς ἀπὸ βασιλείας χεῖναι ἵ, καὶ καὶ
 συνδοκῆ, εἰς τὰς αὐτῶν ἐκκλησίας πρῶτον
 χειρῶν ἐπανελθεῖν τοιαῦτα γράψαι
 ἵ, καὶ ὡς εἰκός ἦν, ἐν ἰκεσίας τὰς καὶ
 ὀνόματι τὴν ἐπιστολὴν συνάξαι, ἵ ἵ
 χεῖναι ἐπέμειναν ὡς ἵ ἰδὲν αὐτοῖς αὐ-
 C δήλωσεν, ἐπὶ τὰς αὐτῶν ἀνεχώρησαι πρῶ-
 λεις ὡς μὴ ἔν ἵ ἵ δὲ χεῖναι τοῖς ἐν νίκῃ
 δόξασι καὶ οἱ ἐν δαμηνῶ συνελθόντες ἐπι-
 Φίσαντο, μαρτυρεῖ τὰ εἰρημῶνα ῥητέα ἵ
 νῶν ὅπως ὕστερον συνήνεσαν τῆ πρῶτον
 σῆ γραφῆ πρῶτον αὐφὶ ἐλάτῳ καὶ ἐπι-
 κιον· διάφορον ἵ λόγον περὶ τῆς ἐπὶ
 ἦλθεν οἱ μὴ γὰρ Φασί, πρῶτον ὑπερε-
 βασιλεία ποισάμῃρον τὴν πρῶτον μὲν αὐ-
 τῶν δὲ δαμηνῶ τῶν ἐπισκόπων ποισάμῃρον
 ἐπιστάται ἐλάτῳ καὶ τοῖς συνελθόντες, ἵ ἵ
 D φέλωσι τὰς πρὸς δύσιν ἐκκλησίας διοικῆσαι
 καὶ τὴν ἀναγνωσθεῖσαν ἐν δαμηνῶ πρῶτον
 διδόναι· ἐπὶ ἵ ὑπογράψαι ταῦτα πρῶτον
 τελευτῶν ἐβάλλῃ τῶν ἐκκλησιῶν αὐ-
 τῶν, ἑτέρας χειρῶν ἀδείας ἵ ἐπι-
 φεν λαβομένης, βιάσατο ταῦτα τῶν
 ὑπογράψαι πολλὰς ἵ μὴ πεθομένης ἐν
 ξαιτῶν ἐκκλησιῶν, καὶ πρῶτον λυόμενα
 ῥωμαίων ἐπισκόπων· ἐπεὶ ἵ τὰδε τῶν
 καὶ τὴν ἰταλίαν ἐπραξάν, βιάσατο
 τὰς ἀνατὴν εἰς ἐκκλησίας τῶν ἵ ἵ δια-
 τῶν ῥῶ τῆς ἐπὶ τὴν ἰταλίαν, πρῶτον
 ῥῶ τῆς ἐπὶ τὴν ἰταλίαν, πρῶτον
 εἰς νίκην, πόλιν τῆδε ἵ ἵ ἵ καὶ συνελθόντες
 ἐπὶ τῶν

CONSTANTIUS

οὐδ' αὖτε καθίστατες, τὴν ἀναγνωθεῖσαν
 ἐν δευτέρῳ γραφῶν εἰς ἐλλάδα μεταβα-
 λῶν Φωνῶν, καὶ δημοσιεύσαντες βεβαιώ-
 σαι καὶ λογοποιεῖν, ὡς ὑπὸ τῆς οἰκ-
 ονομικῆς σωδ' α, ἢ ἐν νίκῃ πίσι ὑψη-
 γροῦθη καὶ ἐδοξάσθη Ἰππιδῆς δὲ τὰδε ἐν
 νίκῃ παρέξει, καὶ ὡς ἐπισημασθῆναι, ὡς ἐδὲ
 ἀπὸ πρῶτος ῥαδίως πείθεσθαι ταύτη τῇ πί-
 σει σιωπῶν, τὸ ὡσαυτὸς τῶν ὀνομά-
 ται ἀπαλωμένους, ἔοιομένους ταύτων
 εἶναι τὴν ἐν νικαίᾳ βεβαιωθεῖσαν γραφήν
 ταῦτα μὴ ὡς λέγουσιν οἱ Ἰφασίν, ὡς τῆς
 ἐν δευτέρῳ σωδ' α τῆς ὑπερβία ταλαι-
 πωρέμενης, ὡς τῆ βασιλείας μὴ δύσχε-
 ρεως ἀξιοῦν ἐδὲ Ἰπποκόπας, μήτε ἀνα-
 γμαεῖν συγχωρεῖν, οἱ δὲ τῆς ἐναντίας
 ἀπέσεως παρεδασαί, καθήκων πᾶσι συμε-
 λωσῆς, ὡς ἅκ' ἀξίον ἐνός ὀνομασθῆναι τῆ
 τῆς ἐπίσεως ἐνεκα, διαφέρει δὲ τῶν παλαιῶν
 ἰδέας. ὅσον ὅμοιον τὰ πατρὶ τὸν ὑὸν λέγειν,
 καὶ τὰς ἀφορμὰς τῆς ἐξείδ' ἀνελεῖν ὡς τῶν
 ἀδελφῶν ἢ ἄ ποτε ἡσυχασόντων, εἰ μὴ τὸ
 ἐπίσεως ὄνομα ὡσαυτὸς τοιαῦτα ἢ κομ-
 μωμένων τῶν διαλλακῶν, πειδύλωι τὴν
 σωδοσὶ σιωπῶν τῆς παρεδασίσει συγ-
 γραφῆ τοῖς ἀμφὶ τὸν ἑρτάκιον δέισασις
 ἐπέτες, μὴ ὡσαυτὸς οἱ ὡσαυτὸς τῆς
 σωδ' α δύσχερτες πρὸς βασιλέα πρῶ-
 τος, δὴ λὼ ποιήσῃ τῶν δύλικῶν ἐπισκόπων
 τῶν δὲ δὲ ἑστῆσαν, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς ὁμο-
 σιωπῆς ἀπέσεως, ἐπιχεῖν ἐδὲ πρὸς ἐπίσεως ἐν-
 κλησῆς, διὰ χεμῆρα καὶ ταλαιπωρίαν
 τῶν ὁμοσίων νωθόρων, ὡσαυτὸς ἀμένους
 μὴ ῥαδίως ἐσεσθῆναι τὴν ὀδοιπορίαν πείσαι ἢ
 τῆ ἀναγνωθεῖσαν παρ' αὐτῶν γραφήν, ἐν
 τῆ ῥωμαίων μεταφράσει Φωνῆς, καὶ ἑλλῶν ἐν
 σωθεῖσαν ἐκπέμψαι τοῖς ἀνά τὴν ἐπὶ ἐπι-
 σκόποις ἔτω ἢ συμεθεσθῆναι τὴν μὴν γραφήν
 καὶ ἐπὶ αὐτοῖς τὸ παρεδασίσει ἢ σκοπὸν
 συγκαμῆναι μὴ φεραθῆσεσθαι τὸν δόλον
 ἢ τῶν ἐλεγχόντων, ὡς ἔχ' ἐκόλεις οἱ ἐν ἀρι-
 μῶν ἢ ὀνομασθῆναι τῆς ἐπίσεως ἀπέσεσαν, ἀλ-
 λὰ διὰ τὴν εἰς ἐδὲ ἀνατολικῆς σιήτων, ὡς
 ἢ τῶν παρεφεμένων τὸ ὄνομα ὅπερ ἢ πρῶτος
 φανῶς ἐτύχησε πάντες ἢ πλὴν ὀλίγων,
 καὶ αὐτὸς ὅμοιον εἶναι τὰ πατρὶ τὸν ὑὸν

A Synodo, formulam fidei quæ Arimini
 recitata fuerat, in Græcum sermonem
 transtulisse, eamque à se confirmatam
 publicasse, tumore ubique spargen-
 tes, hanc Nicæ fidem ab universali
 Concilio conscriptam ac decretam fu-
 isse. Hæc potro de industria apud
 Nicen eos egisse, atque ita favorabili
 vocabulo appellasse, ut simpliciores ad
 consentiendum huic fidei facilius ad-
 ducerentur, decepti nominum simili-
 tudine, & hanc ipsam esse formulam
 existimantes, quæ Nicæ olim fuerat
 confirmata, & hæc quidem dicuntur
 ab istis. Alii vero affirmant, cum
 Ariminensis Concilii Antistes nimiam
 morâ fatigati essent, eo quod Imperator
 nec responsum ipsis dare dignaretur,
 nec ad sua reverti permetteret; ab
 Ariana opinionis fautoribus submissos
 esse quosdam, qui monerent, æquum
 non esse ut unius vocabuli, substantiæ
 videlicet, gratiâ, omnes ubique Epi-
 scopi inter se dissident: cum liceat
 similem Patri Filium dicere, & con-
 tentionis causas abolere. Quippe
 Orientales, nunquam nisi sublato sub-
 stantiæ vocabulo, ac quieturos esse. Hæc
 cum isti Conciliatores jactarent, Epi-
 scopos qui in Concilio erant, eorum sus-
 sionibus inductos, formulæ fidei ab Ur-
 facii asseclis tanto studio propositæ con-
 sensisse dicunt. Ursacianos autem ve-
 ritos, ne legati qui à Concilio ad Impe-
 ratorem missi fuerant, reversi, & Occi-
 dentalium ab initio constantiam, & cau-
 tam cut Consubstantialis vocabulum
 sublatum esset patefacere, legatos
 apud Nicen Thraciæ detinuisse; tum
 propter hyemem, tum ob jumentorum
 publici cursus fatigationem, iter diffi-
 cile fore prætexentes. Persuasisse et-
 iam illis, ut formulam fidei ab ipsis re-
 citatam, ex Latina lingua in Græcam
 converterent, atque ita interpreta-
 tam ad Orientales Episcopos mitterent.
 Sic enim futurum esse, ut hæc formulâ
 ad scopum ipsorum composita, id quod
 studebant perficeret; dolus tamen ab
 illis minime deprehenderetur, absen-
 tibus scilicet iis qui convincere pos-
 sent, Ariminensem Synodum à consub-
 stantialis vocabulo non suâ sponte re-
 cessisse, sed Orientalium causa, quippe
 qui vocem illam aversarentur. Quod
 quidem perspicue fallum erat. Omnes
 enim demptis admodum paucis, Filium
 Patri similem secundum substantiam

Cccc

afferebant. In hoc autem solo dissentiebant, quod alii quidem filium Homou- sion, id est confubstantialem, dicebant : alii vero Homœusion, id est simili sub- stantia. Hæc igitur ab aliis quidem hoc modo, ab aliis autem illo gesta esse di- cuntur.

Αἰχμαλιζόντο διεφέρθητο ἡ μόνον, οἱ μὲν ὁμοού- σιον, οἱ δὲ ὁμοούσιον, τὸν γόν ὀνομαζούσιν ταῦτα οἱ μὲν ἕτως, οἱ δὲ ἐκείνως ἐρέσιν.

CAP. XX.

De his que Orientis Ecclesiis contigerunt : Et quemadmodum Marathonus & Eleu- sius Cyzicenus ac Macedonius, Homousia- nos Ecclesiis exturbarunt. Item de Ecclesia Novatianorum, quomodo translata sit : Et quod Novatiani cum Orthodoxis communicabant.

Κεφ. ιδ΄.

Περὶ τῶν ταῖς ἐκκλησίαις συμβάντων ἡ αἰεὶ ἰσοστα- νεία, ἡ ἐλευσίη ὁμοούσιου, ἡ μακεδόνιος, ἡ ἐξελκυστική ἡμοούσιον δοξάζουσα, ἡ αἰεὶ τῆς ἐκκλησίας παντασθενῆ, ὡς μετετέθη· ἡ ὡς μὲν τῶν ἑρθευμένων ἐκκο- τήτων.

Utmista quæ diximus, in Italia ge- runtur, gravissimi tumultus in Orientis partibus excitati sunt, prius- quam Synodus Seleuciae congregaretur. Acacius enim & Patrophilus pulso Ma- ximo, Hierosolymorum Ecclesiam Cy- rillo regendam tradiderunt, quos Maca- rius primum ordinaverat. Macedonius vero Constantinopolim & civitates fini- timas turbavit, adjuutores habens Eleu- sium & Marathonium. Quorum alterum qui jam antea Diaconus ipsius Ec- clesiae fuerat, & industrius curator Pto- chotroforum, & Monasteriorum utri- usque sexus, Episcopus Nicomediae constituit. Eleusium vero, qui prius in palatio splendide militaverat, ad Cyzicenum Episcopum promovit. Horum uterque vir bonus fuisse dicitur: ambo tamen in vexandis iis qui Filium Patri confubstantialem profitebantur, acerrimi fuere, licet non eodem modo grassati sint quo Macedonius. Nam iste quidem eos qui communicare ipsi detrectabant, non fugavit modo, verum etiam in vin- cula coniecit, & iudicibus tradidit. Quosdam vero etiam invidiosos commu- nionem secum inire compulit. Mulieres etiam & parvulos nondum sacro lavacro tinctos, per vim rapiens baptizabat. Mul- tas quoque Ecclesias passim destruxit, Imperatoris mandatum præterdens, quo Ecclesiae illorum destrui iubeban- tur, qui Filium Patri confubstantialem assererent. Hanc ob causam Ecclesia quoque Novatianorum Constantino- poli juxta Pelargum sita, solo æquata est. Quo quidem tempore, sectæ illius homines fortissimum facinus per- petrasse dicuntur: Catholicis fortasse eos, utpote idem cum ipsis sentientes, adjuvantibus. Nam cum hi quibus id

ΕΝ ᾧ τὰ παρ' ἰταλίαν, ὡς εἰρησίαι ἐρθευ- δον, μέγιστα ταραχὰ καὶ τὴν ἐφ' ὧν συνεδέσθη οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ ἀκάκιον καὶ πατρόφιλον ἀφ' ἑλκυστικῶν μαξιμόν τὴν ἱεροσολύμων ἐκκλη- σίαν κρείττω ἐπέτευσαν μακεδόνιος τὴν κωνσταντινούπολιν, καὶ τὰς πέριξ πόλεις ἐτα- ραπήν· ὡς ἤρξατο χειροτέθειν ὁ μακαρίου συλλαμβανομένους ἔχων ἐλεύσιον ἢ μακα- ρίου ἂν τὸν μὴ ἠδὴ πρῶτερον ἐκ διακο- νίᾳ αὐτὸν ἐκκλησίας, ἢ ἀπαρδῶν ἐπιτρο- πὴν πτωχῶν τε καὶ μοναχικῶν σωματικῶν ἀδ- ρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἐπίσκοπον νικομηδείας καλεῖσθαι ἐλεύσιον ἢ κυρίως, ὅτι ἀσπίς ἐν τοῖς βασιλείοις στρατεύσασθαι αὐτῶν φασὶ ἀγαθῶν γῆρας τὸν βίον ἀπαρδῶν κακῶσαι τὴν ὁμοούσιον τὸ πατρὶ τὸν ὄνομαζούσιν, ἀλλ' ἐχ' ἀπὸ ἕως ὡς μα- κεδόνιος· ὅσα γὰρ μόνον ἠλάυνε τὴν ἀπαρ- τεμένους αὐτῶν κοινωνεῖν, ἀλλὰ καὶ διὰ μὴ- τας ἐποίησεν, καὶ δικαστῆς παρεδίδοσεν ἢ καὶ ἀπορίας κοινωνεῖν ἐβιάζετο παιδάσ τε καὶ γυ- ναικάσ ἀμνήτας ἀρπάζων, ἐμυσταγωγῆσαι μὴν ἀλλὰ καὶ πολλὰς πολλαχῆ ἐκκλησίας καθεῖλε, βασιλείως πρὸς ἅμα πρὸς ὁμοούσιον καθαρεύουσαν πρὸς ἅπαν ὅσα ἐκλήθησαν τῶν ὁμοούσιον τὸ πατρὶ τὸν ὄνομαζούσιν ἰεροσολύμων· ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης αἰτίας, καὶ πρὸς τὰ καλεσθῆναι πελάργω ἐν κων- σταντίνου πόλει ναυαγίων ἐκκλησία καθ' ἑρθεῖν ἠνίκα δὴ λέγεσθαι τὴν διὰ ταύτης π- αίρεσεως, ἀνδρείον ἔργον ἐργάσασθαι ἢ καὶ οἱ διὰ τῆς καθόλου ἐκκλησίας ὡς ἐμ- φροσι σμειλάοντο ἐπιταπείων γὰρ

τῆτο πρῶτον ἀποδοῦναι τὸν οἶκον, πανοικί συνελθόντες, οἱ μὲν τὰς ὑλας κατέβαλλον· οἱ δ' εἰς τὰς ἀνίπεραν συκὰς μετέκομιζον· καὶ ἐν τάχει πέρας ἡ ἀσκηθὴ ἔρχεν· ἐκονῶνεν γὰρ ἔργα ἐμόνον ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναικὲς καὶ παῖδες· ἕκαστος γὰρ αὐτῷ, Θεῷ τὸ ἔργον προσφέρων, ἰσπερφυῶς προύθυμειτο· ὑπο τοιαύτης ἡ ἀσκηθὴ τὸν ἴσον τρόπον ἢ δὲ ἡ ἐκκλησία ἀνευῶθη, καὶ τὸ εἶς ἐκείνους ἐκ τῆ συμβολῆς, ἀναστασία ἀνόμασαι τελευτήσασιν· γὰρ κωνσταντίου, διαδεξάμενος ἰουλιανὸς τὴν βασιλείαν, τὸν τόπον τοῖς ναυαγίοις ἀπέδωκε, καὶ τὴν ἐκκλησίαν οἰκοδομήσασιν ἐπέτερε· φεν· ὁ καὶ ἐρχέτο, ἔλαβ' ἀσκηθὴως συλλαβομένους, καὶ τὰς αὐτὰς ὑλας ἐκ τῆς συκῆς μετέκομισαν· καὶ τὰ μὲν ὑπερῶν ἄσκηθ' ἔρχεν· ἐν δὲ τῷ τότε, μικρῶς ναυαγιοὶ καὶ οἱ δὲ τῆς καθόλου ἐκκλησίας ἠνώθησαν· ὁμοίως γὰρ ἀπὸ τοῦ θεοῦ δοξαζόντες, καὶ κοινῇ ἐλαυρόμενοι, καὶ ἐν ὁμοίαις συμφοραῖς ὄντες, ὅμοιοι ἀλλήλοις ἦσαν· καὶ εἰς ταυτὸν συνήσαντες, καὶ συνήχοντο· τοῖς γὰρ δὲ τῆ καθόλου ἐκκλησίας ἐκλήθη· ὅσα ἢ οἶκος, ἀλλὰ πάντες πρὸς τῷ τὰ δόξαι φρονήτων ἀφῆρτο· καὶ ὡς εἶκος, ἐκ τῆ συνεχῆς ὁμιλίας μάτῳ διαφέρεσθαι πρὸς σφῶς λογισάμενοι, κανονεῖν ἀλλήλοις ἐβελουῖο. Ἐ δὲ τῆτο ἔργον, εἰ μὴ βασιανία ὀλίγων οἰματῶν ἔπληθες πρῶτον ἐβλαψεν, δευτεροῦτον ἰσχυρομένων ἀσκηθὴ τῆτο πρῶτον.

A negotium mandatum fuerat, disturbati Ecclesiam juberent, omnes in unum collecti Novatiani, alii materias dejicere ceperunt: alii eas ad suburbanum Sycense, ex adverso situm, comportarunt. Opusque illud celeriter ad exitum perductum est. Non enim viti solum, sed etiam mulieres ac parvuli, operam suam contulerant; quippe singuli eorum, perinde ac si opus suum Deo offerrent, incredibili alacritate ferebantur. Pari studio ac celeritate Ecclesia illa ad eundem modum instaurata est, & ab illo deinceps tempore Anastasia ex facto nominata. Etenim post obitum Constantii, Julianus imperium adeptus, locum illum Novatianis restituit, utque Ecclesiam illic edificarent permisit. Quod quidem factum est, multitudine populi alacri animo operam navante, easdemque materias ex Sycensi suburbano iterum transferente. Et hæc quidem postea gesta sunt in hunc modum. Tunc temporis vero, parum abfuit, quin Novatiani & Catholici adunati sint. Nam cum de Deo idem sentirent, & simul exagitantur, easdemque calamitates tolerant, mutua se benevolentia complecebantur: & in eundem locum conveniebant, ac simul precabantur. Nam Catholicis nulla tunc erant oratoria: sed Ariani cuncta illis ademant, Cumque ex assidua consuetudine, uti vero simile est, frustra se invicem dissidere cernerent, inter se deinceps communicare decteverant. Quod quidem factum fuisset, nisi alacritati multitudinis obstitisset paucorum invidia, qui affirmabant vetus præceptum esse, ut id facere detrectarent.

Κεφ. κα΄.

Πρωτὸν ἐκ μακτινίου ὑπὸ μακεδονίου ἀναχθέντων καὶ αἰς ἱερουσαλήμ φέρειν, μεταβῆναι τὴν θύλακα τῆς μαγδαλενῆς αἰκίας· καὶ αἰς ἱουλιανὸς προεβλήθη καίσαρ.

ΚΑὶ ἡ τῆτο τὸν χρόνον, καὶ ἐλευσίνην τὴν ἐκ τῆς ἐκκλησίας ναυαγίων ἀρδην καθέλει· τῆτων ἢ τῶν κακῶν ἐς τὰ μάλιστα μέγιστον οἱ μανθίνων οἰκῆτες, καὶ ἄλλοι παφλαγόνες· μαθῶν γὰρ μακεδονίου ὅσα πλείους ἐβλάψεν τὰ ναυαγία φρονεῖν, μὴ ἰκανὸς

D CAP. XXI.

De his que Mantini gesta sunt à Macedonio: Et quomodo ob translatum Constantini Magni feretrum, sua sede expulsus est. Item quomodo Julianus Cæsar factus est.

PER idem tempus Eleusius quoque Ecclesiam Novatianorum in urbe Cycico funditus evertit. Hujusmodi porro malis exagitati sunt, tum reliqui Paphlagonες, tum ij præcipue qui Mantinium incolebant. Cum enim comperit haberet Macedonius, plerosque illic Novati sectæ adherere, & ad eos

inde expellendos solam Ecclesiasticorum manum non sufficere: persuasit Imperatori, ut quatuor militum cohortes ad id perficiendum mitteret. Sic enim futurum existimabat, ut homines minime armis affluenti, simulatque armatos conspexissent, statim perterrefacti ad ipsius opinionem transirent. Verum res aliter evenit. Nam plebs Mantiniensium in unum coacta, arreptis falcibus & securibus, & quo quisque potuit armorum genere instructa, adversus milites progressa est. Gravique praelio conferto, ex Paphlagonibus quidem plurimi occubuerunt: milites vero propè omnes interfecti sunt. Qua de causa multi ex familiaribus Macedonium reprehendebant, utpote auctorem tantorum malorum. Imperator quoque eum averfatus, non amplius benevolo erga illum animo fuit. Nam & alia quedam gravioris odii causa accesserat hujusmodi. Constantini Imperatoris arcam aliò transferre volebat Macedonius. Edes enim illa in qua Ex plebe vero, alii ut id fieret consentiebant: alii contra obfistebant, impium id facinus existimantes, nec secus ac si rumulus effoderetur. His autem sese ad junxerunt ij, qui Nicæna Synodi Doctrinam sequebantur: qui nec corpus Constantini violari sustinebant, utpote qui ejusdè cum ipsis fuisset sententia: & Macedonio, ut equidem opinor, adversari studebant. Verum ille nil eunctatus, arcam transtulit ad basilicam illam, in qua sepulchrum est Acacii Martyris. Plebs vero in duas partes divisa, hi factum approbantes, illi contra reprehendentes, in ipsa basilica adversus se mutuo irruerunt. Ipsam denique Ecclesiam & vicina loca sanguine ac cædibus compleverunt. Imperator vero, qui in Occidentis partibus adhuc morabatur, his auditis graviter commotus est: & contumeliam patris sui, plebisque miserabilem cladem Macedonio imputans, adversus illum excaudit. Cumque ad Orientis partes pergere decrevisset, statim iter arripuit. Et Julianam patrualem ad se accersitum, Cæsarem constituit, atque in Gallias misit.

Ατὲ μόνες εἶναι τέρας ὅδ' ἔκκλησιαστικῶν ἀπελάσσειν, ἐπεισε τὸν βασιλέα τέσσαρα ἑκατομυριασίων στρατιωτῶν ἐπέμψαι, τὰς ἑκατομυρίας ὡς ἂν ὄντο ἀνδράπων ἀήθεις ὅσοι εἰ ὀπίστας θεάσονται, δεισαντας ἐκείνους πρὸς τὴν αὐτῆς δόξαν μεταθήσειεν. Ἡ δὲ ἄλλως ἀπέβη τὸ γινέσθαι μακροχρόνιοι, ἀνδράπων τε καὶ ἑκατομυριασίων ἄλλως ἢ εὐτυχῶν, ἕκαστος ὅσους ὀπίστας ὁσυνέμιξαν τοῖς στρατιώταις καρτεροῦν μάχης ἡρωϊκῆς, πῆλιν παφλαγονικῆς πλείοσι τῶν ἑκατομυριασίων πάντες ἀπεθῆναι ὡς τληκίτων συμφορῶν αὐτοῦ ὡς μακεδόνιον, πολλοὶ τῶν ἑκατομυριασίων φόντο ἄποστατοὺς ἢ καὶ βασιλεῖς, ὅσοι ἕως αὐτὸν εἶχεν ἐπεθύμωτο ἢ ἑκατομυριασίων ἀπεχθείας ὡς φασὶν τοιαύτῃ ἑκατομυριασίων βασιλεύσαντι τὴν ἑκκλησίαν τομακεδόνιο ἑτέρωθεν μεταφέρειν ἡπίετο ἡπίετο ὁ ταύτην καλοῦσιν οἰκοῦν ἢ ἡπίετο μὴ ὡς ἡγίασιν συνεχώρην οἱ ἢ αὐτοῦ ἀνόσιον εἶναι ἡγέμενοι, καὶ τῶ ἀνοσιῶν ὁμοίων συνελαμβάνοντο ἢ τέτοις ἢ ἀπὸ δόγμα τ' ἐν νικαίᾳ συνόδῃ προσέειπεν, μήτε ὑβρίζετε καὶ ἑκατομυριασίων ὡς ἡπίετο δόξῃ ἀνεχώρητοι, μακεδόνιο οἰμαί εἶναι εἶναι ἀποστάσιος ἀλλ' ὁ μὲν μὲν εἶναι ἑκατομυριασίων, μετέκομισε τὴν ἑκκλησίαν εἰς τὴν ἑκκλησίαν, ἐν ἡ ἀκακίᾳ ἢ μακροχρόνιο ἐστὶν ὁ τὰ φασὶν τὸ ἢ πλείονοι, οἱ μὲν τὸ γεγονός ἐπαυσιίως, ὡς δὲ, μεμφομένοι, καὶ αὐτῶ τὴν ἑκκλησίαν εἰς ἀλλήλους ἐπέστησαν ἢ τελειώσιν, αὐτὸν τε τὸν ἐκκλησίαν οἶκον καὶ τὸν πῆλιν ἑκατομυριασίων αἱμάτων καὶ φόνων ἐπέστησαν ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπὶ διάγων ἐν τῇ πρὸς δύναντο ἡρωϊκῆ, τὰ δὲ μακρῶν ἐκατομυριασίων καὶ ὑβρισμῶν τῆ πατρὸς, ἑκατομυριασίων τὸν ἀποχηματίων, ἐπήλατο μακεδόνιον, ὡς ἢ γῆς εἶχε βασιλεύσαντι ἢ τὴν εἰς καλοῦσιν, εἶχε τῆς ὁδῆς μετὰ καλοῦσιν ἢ ἰελιανὸν τὸν ἀνεψιὸν, καίσαρα καίσαρα, εἰς ὅδ' ὡς πρὸς δύναντο γαλάτας πέποιθε.

Κεφ. κβ΄.

Περὶ τῶν ἐπιλευκίαν συνόδων.

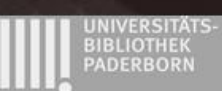
CAPUT XXII.

De Seleuciensi Concilio.

Εἰς τὴν ἑξήκοντα ὄντες, εἰς σελεύκειαν τὴν πόλιν ἰσαύτως συνήλθον ἔτι ἡν ἔν ᾧ ὑπάρχει ἐν ἐπιστολῇ τε καὶ ὑπόμνηματι συνελθόντες ἡ αὐτοῖς καὶ λεωνᾶς, ὃς ἐν ἀξιώματι λαμπρῶς ἐν τοῖς βασιλείοις φερόμενος ὅς ἐν προσημασίᾳ κωνσταντῆς τῆς συνόδου παρῆν, ὡς ἐπὶ αὐτῆς ἡρώδης τὴν πόλιν ἔδωκεν ἡ δόγμα τῆς πόλεως ἡ λαυρείκου, ὁ τῶν στρατιωτῶν ἔθνους ἡγεμῶν, εἰ πρὸς ἡμετέρας ὑπεργίῳ ἡ αὐτῶν βασιλείας ἐπέταξε γράμματα καὶ ἡ τὸν πρῶτον σύλλογον, διπλομπάνον ἑτεροῖς τινος ἑπισκοποῖ, καὶ πατροφίλου ὁ συνθοπόλεως, καὶ μακεδόνου ὁ κωνσταντῆς πόλεως, καὶ βασιλείου ὁ ἀγκύρας, πρόσφασις δὲ γέγονε τοῖς μὲν ἄλλοις ἀλλή πατροφίλου ἡ ὀφθαλμία, καὶ μακεδονίου νόσος ὑπόνοια ἡ ἦν, ὡς ἐδοκίμασε ἐγκλήματα κατηγορῶν, ἔπαυσε τότε ἡ διαπραγματεύμενος ἡ τῶν ἄλλων διὰ τὴν τέτων ἀπεσίαν, ἔπειτα ἔπειτα τὰ ἀμφότερα, καὶ ἔτιως ἐπέδωκε λεωνᾶς τὰς ζήτησεις κενῶν ἐντεθέν οἱ μὲν πρότερον τὸ δόγμα ἔξεταζεν οἱ δὲ ὅσον βίβας ἀνακείντων κατηγορημένων ἐν αὐτοῖς ὡς ἦν κύριον ἡ ἱεροβλύμων, καὶ ἐυσάδιος ὁ σεβαστῆς, ἀναγκαῖον ἔλεγον πρόσφασις ἡ αὐτῆς βασιλείας ἐδίδοκε γράμματα, πῆ μὲν ἵστα πῆ ἡ ἐπέκεινο δηλῆναι ἐν αὐτῆς ἡ τῆς ἐξελθόντες ἡ ἀρχαίμενοι, ὅς κεν ὑπόσως πρὸς ἀλλήλους εἶχον ἀλλ᾽ εἰς δύο διηρέθησαν ἐμερῆται ἡ ἡμῶν, πρότερον πρὸς ἡ δόγμα τῆς διαλέξεως ποιείας ἐπεὶ ἡ εἰς ὅσον τοῖς καθεστάντο λόγοις, τοῖς μὲν ἐδόκει παρῆλως τὸ τῆς ἀσίας ἀνελεῖν ὄνομα, πρὸς ἡχομένους τὴν πόλιν ἡ πρὸς πολλῶν τὸ σέμιον ὁ μαρκῆς συνήθηκε, καθεδέξαντο ἡ οἱ πρόσφατοι ἐν τῇ φερόμενῳ, μετ᾽ ὧν ἦν καὶ βασιλείου ὁ τῆς ἀγκύρας ἐπίσκοπος τοῖς ἡ πλείοσιν ἡσυχάζετο ἡ ἐκτεθεῖσα πῆς τῆς τελεσεργίας τῆς ἀντιοχείων ἐκκλησίας.

Interea vero Orientales Episcopi centum circiter ac sexaginta, Seleuciam Iauria convenere. Annus hic erat quo Eusebius & Hypatius Consulatum gesserunt. Advenerat porro una cum illis Leonas, qui splendido quodam officio in Palatio fungebatur. Quem quidem Imperator Concilio interesse idcirco iusserat, ut eo praesente de Doctrina fidei inquireretur. Aderat etiam Lauricius, Dux & Praefes Provinciae, si quid opus foret praestiturus. Nam ut hoc ministerio perfunderetur, Imperator suis literis praeceperat. Primo confessu, abfuere tum alii quidam Episcopi, tum Patrophilus Scythopoleos Episcopus & Macedonius Constantinopoleos & Basiliius Ancyrae. Et alii quidem aliam absentiae suae causam praetendebant. Patrophilus vero oculorum dolorem, morbum autem Macedonius causabantur. Sed suspicio erat eos dedita opera abfuisse, ne ob crimina accusarentur. Cumque caeteri ob istorum absentiam detrectarent controversias de fide examinare, nihilominus iussit Leonas ut quaestiones agerentur. Hinc alii quidem, Doctrinam fidei ante omnia excutiendam esse dixerunt: alii vero, quaestionem prius habendam esse de vita ac moribus eorum qui inter ipsos accusabantur: ex quorum numero erat Cyrillus Hierosolymorum Episcopus, & Eustathius Sebastiae. Contentionis autem causam eis praebant ipsae quoque Imperatoris literae, quibus nunc hoc, nunc illud mandabatur. Ab huiusmodi contentione semel exorti, non amplius mutuam se benevolentiam complectebantur: sed in duas partes discessere. Praevaluit tamen ut prius de Doctrina fidei disputaretur. Ubi vero ad huiusmodi ventum est disputationes, aliis quidem placebat, ut nomen substantiae prorsus e medio tolleretur, praetendebantque formulam fidei, quam paulo ante Marcus Sirmii composuerat, & quam tum alii susceperant Episcopi qui tum erant in Comitatu, tum Basiliius Episcopus Ancyrae. Plures vero eam praeferebant fidem, quae in dedicatione Antiochenae Ecclesiae fuerat promulgata.

Cccc iij

Priori sententiæ patrocinabantur inprimis Eudoxius, Acacius & Patrophilus, Georgius item Alexandrinus, & Uranius Episcopus Tyri, aliique triginta duo. Posteriori vero Georgius Laodiceæ Syriæ, Eleusius Cyzici, & Sophronius Pompejopolis Paphlagoniæ, quos major pars Antistiticum sequebatur. Porro non levis suspicio erat, Acacianos de industria in doctrina fidei ab aliis diffidere, eoque pretextu questionem quæ de criminibus ipsorum habenda erat, eludere. Nam cum antea scriptis literis ad Macedonium Constantinopolitanum Episcopum, Filium Patri per omnia similem, ejusdemque esse substantiæ confessi fuissent, tunc perfricta fronte priorem confessionem suam impugnabant. Post multa ingenti contentione utrimque agitata, Silvanus Episcopus Tharsi proclamavit, ferendum non esse, ut nova fidei formula induceretur, præter illam quæ Antiochiæ probata esset: eamque solam ratam esse oportere. Acaciani vero id moleste, è Concilio discesserunt. Residui tum quidem ea quæ Antiochiæ decreta fuerant, recitarunt. Postera die in Ecclesiam convenientes, fores occluserunt, remotisque arbitris, decreta illa suffragiis suis confirmarunt. At vero Acacius, ea quidem quæ sic gesta erant, reprehendit. Privatim vero Leonæ ac Lauricio formulam fidei pro qua ipse propugnabat, ostendit. Tertio die iidem rursus conveniunt, & unà cum illis Macedonius ac Basilius, qui superioribus diebus abfuerant. Acacius vero & qui ab illius partibus stabant, in consessum venire recusarunt, nisi prius Episcopi ab ipsis depositi aculatique, è Concilio egrederentur. Idque ita factum est. Nam qui ex altera parte erant, id fieri permiserunt, cum existimarent Acacium hanc dissolvendi Concilii occasionem captare, quo & hæresis Aetii imminenti examini subtraheretur, & ipsi questionem de criminibus quorum arcessabantur, effugerent. Postquam universi adituere, Leonas libellum se habere dixit traditum ab Acacianis. Erat hic libellus, formula fidei cum proæmio quodam; idque ceteros omnes latebat. Nam & Leonas idem cum Acacio sentiens, eum libellum de industria in occulto habuerat. Ubi vero recitatus est libellus, ingens in conventu Episcoporum

ἡρώδης ἡ μάρισα τῆς ἑστέρας γυναικῶν εὐδόξιος, ἀκάκιος, καὶ πατροφίλος, καὶ γεώργιος ὁ ἀλεξανδρείας, καὶ ἑρατῆριος, καὶ ἕτεροι τριάκοντα δύο τῆς ἰδίου ἑστέρας γυναικῶν ὁ λαοδικείας τῆς συρίας, καὶ ἑλδύσιος ὁ κυζίκος, καὶ σωφρόνιος ὁ πομπηίας πόλεως τῆς παφλαγονίας, οἱ οἰκιστῆς εἰπόντες ἕπενοσθίνο ἡ οἱ ἀμφὶ ἀκάκιον ἐπιτιθεὶς πρὸς τὰς ἄλλας πρὸς τὸ δόγμα διαφέρειας, καὶ πρὸς φάσει ταύτης καὶ αὐτῆς εὐθύνας ἀναίρειν καθότι πρὸν δι' αὐτῶν ἔγραψαν μακεδονίῳ τῷ κωνσταντινουπόλεως ἐπισκόπῳ, συνομολογήσαντες καὶ πάντα ἕμματα εἶναι τὰ παλαιὰ τὸν υἱὸν καὶ τῆς αὐτῆς ἑστέρας ἀνέδωκεν ἡν ἀπεμάχοιτο ταῖς πρὸς ἑστέρας ὁμολογίαις ἐλεεινῶς ἡ πολλῶν κινήσει, ὅσα ἀνεκλόν εἶναι ἀνεβόησε σιλβανὸς ὁ παρ' ἐπίσκοπον, καὶ ἡν ἑτέρας πίστεως ἐπειργάσθη γράφειν ὡς τὴν ἐν ἀντιοχείᾳ διαμαρτυροῦσαν ταύτῃ ἡ μόνῃ χρεῖται καὶ τῶν ἑστέρας ἡ χαλεπῶς ἐνεγκλίνας ἀμφὶ ἀκάκιον, ἔξανεσθησαν οἱ ἑτέροι, πειθεμένη ἀνεγνώσαν τὰ ἐν ἀντιοχείᾳ δοθέντα τῇ ἡ ἑστέρας συμελθόντες ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, τὰς θύρας ἀπέκλεισαν καὶ καθ' ἑαυτοὺς ἡρώδης, ἐπεψηφίσαντο τῆς ἀκακίας, ὅτι τὰ μὴ ἔτω ἡρώδης διαβάλλειν ἰδιωτῶν λεωνᾶ καὶ λαυερκίῳ τῷ ἀπεδάξιν ἡ αὐτῶν γραφὴν ἐπέδειξε τῆς ἡ ἡ παλιν ἡρώδης, οἱ μὴ ἄλλοι συμελθόντες, μακεδόνιος καὶ βασιλῆος οἱ πρὸν ἀπολειφθῆναι ἀκακίαν, ἡ καὶ οἱ ἀμφὶ αὐτὸν, ὅσα ἡξίει τὸ συλλογεῖν κοινωνεῖν, εἰ μὴ ἑστέρας ἡρώδης οἱ πρὸς αὐτῶν καθηρημένοι καὶ κἀν ἡρώδης ἡ ἡ καὶ τῆτο ἡρώδης συμελθόντες οἱ δὲ τὸ ἑτέρας ἡρώδης, ἡρώδης ἀκακίον ταύτῃ πρὸς φάσει θηροῦ αὐτῶν ἡρώδης τὴν συνοδόν, ὡς ἡ τῶν αὐτῶν ἡρώδης τὴν παρεῖσαν ἡρώδης διαφύγειν, ἡρώδης αὐτῶν τὰς εὐθύνας τῶν κατηρημένων ἡρώδης ἐπεὶ ἡ πάντες παρεῖσαν, βασιλῆος ἡρώδης λεωνᾶς ἡρώδης, ἡρώδης ὡς τῶν ἀμφὶ αὐτῶν ἡρώδης τὸ δὲ, πίστεως ἡν γραφὴ συμελθόντες ἡρώδης τινὶ καὶ ὅσα ἄλλας ἐλάτταν ἡρώδης ἡρώδης καὶ λεωνᾶς ἀπεκρύψατο, τὰ ἀκακίαν φερῶν ὡς ἡ ἀνεγνώστη, ἡρώδης ἡρώδης

ὁ σύλλογος γέγονεν ἐδήλη γὰρ ὡς βασιλέως
 πρὸς ἀξίαν μὴδὲν ἐπιεσάγειν τῇ πίστι
 τὰς ἱερὰς γραφὰς, ἐπαγόμυροι τινὲς
 τὰς καθηρημένους ἐκ διαφόρων ἐθνῶν, καὶ τὰς
 ἀνόμως ἐπισκόπους καὶ ἀνάνας, ἐτάραξαν
 τὴν συνοδὸν καὶ τὰς μὴν αὐτῶν ὕβρισαν
 τὰς ἡγαλῆν ἐσωεχώρησαν σφᾶς δὲ, τὴν
 ἐπέσεισαν πῖν ἐν ἀνλοχίᾳ μὴ δποφυγεῖν,
 εἰ καὶ πρὸς τὴν τότε συμβᾶσαν ζήτησιν, οἱ
 σωελθόντες ἐκάστω ταύτῃ τῷ γραφῆν εἰσ-
 κησαντο ἐπὶ τὸ ὁμοίον, καὶ τὸ ὁμοίον
 ἐστὶ νῦν πολλὰς θορυβεῖ, διότι καὶ
 τῶν πῖν ἐπισκοποῦσι τὸ ἀνόμιον ἔ-
 πρὸς τὸν πατέρα δια τὸ τὸ μὴ ὁμοίον
 καὶ τὸ ὁμοίον ἐκβάλλειν χρεῶν, ὡς ἀλλό-
 πειον γραφῶν δποκηρῆται τὸ ἀνόμιον τὸ
 ὁμοίον ἢ πρὸς πατέρα σαφῶς ὁμολο-
 γῶν ἐστὶ γὰρ, ὡς περὶ Φησι Παῦλος ὁ ἀπόστο-
 λος, εἰκὼν ἔσται Θεοῦ ταῦτα πρῶτοι-
 ματὰ μύροι, ἐξῆς πίστεως ἐπισκοποῦσαν
 γραφῆν, μήτε τοῖς ἐν νικαίᾳ, μήτε τοῖς ἐν
 ἀνλοχίᾳ δόξαν σιν ἀνάσαν ἀλλ' ἀπλῶς
 ἔτω συγκεκμημένω, ὡς καὶ τὰς δόξαις, καὶ
 τὰ αἰτίαι φρονησῶν μὴδὲν δοκεῖν ἀμαρ-
 τάνειν, εἰ καὶ πρὸς πῖν δόξαις ἀνάσαν γὰρ
 τὰ ὁνόματα δι' ὧν τῶν δόξαις δόξαν ἐκβάλ-
 λισιν οἱ ἐν νικαίᾳ σωελθόντες σιωπήσαν-
 τες καὶ ὡς ἀναλλοίωτος ἐστὶ τῆς θεότητος ὁ
 υἱός, ὅστις τὸ βελῆς καὶ δυνάμεως καὶ δό-
 ξας ἀνάλλοιως εἰκὼν ἔσται πατρός, οἷα τῆ ἐν
 ἀνλοχίᾳ σιν δὲ εἰρη) ὁμολογήσαν πῖ-
 στεως εἰς πατέρα, πιστευειν καὶ εἰς τὸν υἱόν,
 καὶ τὸ πνεῦμα ἐφ' ἑκάστῳ τῷ ἐπιθετοῖς
 ὁμοίον κοινῶς τισὶ χριστὰ μύροι, ἀ μήτε αὐ-
 τῶν, μήτε τοῖς ἐναντία δόξαις ἐμάχον-
 τες ἀλλως πιστεύοντας ἀλλοτρίους τῆς κα-
 θολικῆς ἐκκλησίας ἐψηφίσαντο ταῦτα δὲ μὴ τὸ
 ἀνά λωνᾶ πρῶτον μὴδὲν βιβλίον ἀει-
 χεν ἵνα αὐτῶν ἀκακίαι καὶ τῆν αὐτῶν πειδομέ-
 των ὑπερβαλλόμενον μὴ τὴν τῆς ἀνάνα-
 σιν, ἀναδόξας σωφροσύνη ὁ παφλαγῶν, εἰ
 τὸ ἐκάστης ἡμέρας, ἐφη, ἰδὴν ἐκλίθεας βέ-
 λισιν, πίστεως ἐστὶν ἐκθεσις, ἐπιλείψει ἡμᾶς ἡ
 ἀληθείας ἀκρίβεια ἰχυρίζομεν δὲ ἀκα-
 κίας, μὴδὲν κωλύειν ἑτέραν ὑποαγορευθῆ-
 ναί γραφῆν, εἶγε ἀπαξ καὶ ἡ ἐν νικαίᾳ

A tumultus exstitit, Indicabat enim hic
 libellus, quod cum Imperator iussisset ne
 quid novi præter sacras scripturas in fi-
 dem invehretur, nonnulli tamen ad-
 ductis secum Episcopis ex variis Pro-
 vinciiis, quorum alii depositi fuerant, alii
 vero illegitime ordinati, Concilium
 perturbassent, & alios quidem ex ipsis
 contumelia affecissent; alios autem lo-
 qui prohibuissent. Se porro fidem
 Antiochiæ expositam non repudiare,
 licet illi qui tum in ea urbe congregati
 sunt, propter quæstionem tunc excita-
 tam, eam formulam condiderint. Cæ-
 terum quoniam hæc vocabula Ho-
 moousion & Homœusion, multos et-
 jamnum turbarent, & quidam paulo
 antea dissimilitudinem Filii cum Patre
 inducere cœpissent, idcirco eas vo-
 ces Homoousion & Homœusion, tan-
 quam alienas à sacris scripturis, rejici
 oportere; Anomœon vero condem-
 nandum esse: & similem Patri Filium
 aperte confitendum. Est enim, ut Pau-
 lus Apostolus alicubi dicit, imago Dei
 invisibilis. Hæc præfati, fidei formu-
 lam postea subjiciunt, nec cum Nica-
 næ, nec cum Antiochenæ decretis con-
 sentientem: sed ita omnino composi-
 tam, ut neque Ariani, neque Aetiani
 quidquam peccare sibi viderentur, si eo
 modo crederent. Prætermisiss enim
 vocabulis, quibus Nicæni Concilii Pa-
 tres ad rejiciendam Arii opinionem
 utuntur: omissis etiam iis quæ ab
 Antiochena Synodo dicuntur, Filium
 scilicet deitate immutabilem esse, &
 substantiæ, consilii, virtutis & gloriæ
 Patris imaginem, nulla in re discrepan-
 tem: confessi sunt se credere in Patrem,
 credere item in Filium ac Spiritum san-
 ctum. Ad singulas autem personas ad-
 jectis vulgaribus quibusdam Epitethis,
 quæ nec suæ ipsorum, nec adversario-
 rum sententiæ repugnarent, eos qui ali-
 ter crederent, ab Ecclesia Catholica alie-
 nos esse decreverunt. Et libellus qui-
 dem à Leona prolatus hæc continebat,
 cui tum Acacius ipse, tum reliqui ejus se-
 ctatores subscripserant. Post cujus
 recitationem, Sophronius Paphlago
 exclamans dixit; Si quotidie propriam
 sententiam exponere, fidei expositio
 est, veritatis regula nos destituet.
 Cumque Acacius contenderet nihil
 obstaré, quo minus alia fidei for-
 mula conscriberetur, quandoqui-
 dem ipsa quoque Nicæni Concilii

fides semel immutata esset, ac post etiam saepius id contigisset; respondens Eleusius dixit. At Synodus nunc congregata est, non ut discat ea quae jam dicit, neque ut aliam fidem suscipiat, quam illam quae olim ab Antiocheno Concilio comprobata est. Hanc fidem ad extremum usque spiritum retenturos esse. Procedente hunc in modum disputatione, ad aliam questionem progressi sunt: Et Acacianos interrogarunt, qua parte similem Patri Filium confiterentur. Cumque illi dixissent voluntate tantum, non autem substantiâ similem esse, reliqui omnes substantiâ quoque similem esse contenderunt. Et Acacium ex libro quem ipse conscripserat atque in lucem ediderat, convicerunt, quod idem cum ipsis antea sensisset. Cum autem neminem ex libris suis arguendum esse Acacius diceret, & disputatio ad majorem contentionem progrediretur: ad extremum Eleusius Cyzicenus dixit: an Basilius & Marcus clanculo aliquid gesserint, & an privatim se mutuo de quibusdam rebus accusent, tum illi, tum Acaciani, nihil interest Synodi: nec utrum fides ab illis exposita, recte, secusve se habeat, curiosius inquirere necesse est: sed illam sequi oportet, quae à nonaginta septem Episcopis qui istos aetate praecesserunt, Antiochiae confirmata est. Si quis vero aliud quid praeter ista introduxerit, is à religione & ab Ecclesia alienus sit. Postquam omnes qui cum illo erant, haec dicta faustis acclamationibus profecuti essent, Concilium tum quidem dimissum est. Postridie vero qui cum Acacio & Georgio erant, in Concilium amplius venire recusarunt. Sed neque Leonas licet vocatus, interfuit: jam enim aperte eorum sententiam sequebatur. Certe qui ad eum missi fuerant, Acacianos in ejus aedibus deprehenderunt. Cumque rogaretur ab illis & invitaretur ad Synodum, minime obtemperavit, causatus Synodum duas in partes divisam esse: Imperatorem vero ipsi in mandatis dedisse, ut omnibus consentientibus & in unum convenientibus interesset. Cum tempus frustra tereretur, ceteris quidem Episcopis Acacianos crebro vocantibus: Acacianos vero interdum quidem postulantibus ut certi Episcopi in aedes Leonae convenirent: interdum vero asserentibus

πίσις μελεποήθη, κὲ μὲν ταῦτα πολλὰ καὶ ὑπολαβάν ἐλευσίῃ, ἀλλ' ἡ σωδοῦς ἐπι-
 σωκερηθήν ἰόν, ἐχ' ἵνα μάθῃ ἂ μὴ μα-
 μάθηκεν, ἐδ' ἵνα πίσιν ἑτέραν ἄλλοθεν
 ἄλλοθεν τῶν ἡδὴ δοκιμασείων ἄλλοθεν ἐν
 ἀντιοχείᾳ σωκερηθῶν κὲ μέγιστος κὲ
 θανάτου ταύτης ἔχει σφῆς ὡς ἐπε-
 σης τῆς διαλέξεως, ἐπὶ ἑτέραν μελέτην
 ζήτησιν κὲ ἐπισηθάνοντο τῶν ἀμφὶ ἀκάκιον,
 κὲ τί ὅμοιον τῷ πατρὶ τὸν ὑὸν ἀμολογήσαι
 τῶν δὲ, κὲ βέλῃσιν μόνον, ἐμὴν κατ' ἐπί-
 εἰπόντων οἱ μὴ ἄλλοι πάντες, κὲ κατ' ἐπί-
 μοιον αὐτὸν ἰσχυρίζοντο κὲ τὸν ἀκάκιον
 ἠλεγχον διὰ τὸν λόγον ὃν σωκερηθῶν κὲ
 ἐκδεδῶκεν, ὡς ὁμοίως αὐτοῖς ἐδοξάζετο ἑτε-
 ρον ἔδὲ, μὴ δὲ ἐν ἀπὸ συγγραμμάτων
 ἐυθύνας ἐπάγειν λέγοντι, ὅτι τῆς διαλέξεως
 ἐπὶ μᾶλλον εἰρηκῶς περιέσσης, τὸ τέλος
 ταῦν ἐλευσίῃ ὁ κυκλικῶς, εἰ μὴ, ἐπι-
 βασιλείος ἡ μάρκῃ καθ' ἐαυτὴν πᾶσι
 πρᾶξασιν, ἡ ἴδια ἄλλοθεν ἀλλήλοισι ἐπι-
 λῶσιν αὐτοῖ τε, ὅτι ἀμφὶ ἀκάκιον, ἐδὲ ἐπὶ
 C σωδοῦ διαφέρει, ἐδὲ πότερον καλῶς ἢ ἄ-
 λως ἔχει ἢ ἐπιθεῖσα πίσιν παρ' αὐτῶν, πο-
 λυπραγμονεῖν ἀναγκαῖον τῇ μὲντοι ἄλλοθεν
 τῇ παλαιότερων ἐνεκήκοτα κὲ ἐπὶ ἑτέροι
 ἐν ἀντιοχείᾳ κυρωθῆσθαι χρῆσαι ἐπὶ ταῖς
 ἄλλοθεν ταῦτα δὲ εἰς εἰσηγοίτο, ἀλλοθεν
 εἶναι εὐσεβείας κὲ τῆς ἐκκλησίας ὡς ἐπὶ
 τέτοις οἱ σὺν αὐτῷ πάντες ἐπεσημῶσαν,
 τότε μὴ ὁ σύλλογος διελεῖται τῆ δὲ ὑσε-
 ρεία, ὅτι ἐπὶ εἰς ταῦτο σωκερηθῶν κὲ
 οἱ περὶ ἀκάκιον κὲ γεώργιοι ἐμὴν
 ἐδὲ λεωνᾶς κληθεῖς παρεγγεῖσθαι ἄλλοθεν
 D ὡς γὰρ ἡδὴ τὰ τέτων ἐφῆρει ἀμ-
 λῆτοι οἱ περὶ αὐτὸν ἀφικόμενοι, ἐπὶ
 αὐτῶ οἰκίᾳ καλεσθῶν ἐδὲ περὶ ἀκάκιον
 δεομένων δὲ κὲ καλέσθων αὐτὸν ὅτι τῆ
 σύλλογον, ἐχ' ἐπήκοσεν ὡς τῆς σωκε-
 ρείας διχονοήσεως αὐτῶ δὲ παρεγγεῖσθαι
 χθελῶν ἄλλοθεν βασιλείας, σιωπηρῶς
 πάντων κὲ εἰς ταυτὸν σιωπόντων ἐπὶ
 χθελῶν διετίθετο, πολλὰ κὲ μὴ τῆ δὲ
 λων ἐδὲ ἀμφὶ ἀκάκιον καλέσθων τῆ δὲ
 πῆ μὲν εἰς τὴν λεωνᾶ οἰκίαν ῥητῆς σωκε-
 ἀξιέλιων πῆ δὲ αὐτῶς κεινὸν ἐδὲ ἄλλοθεν

ἰσχυρομένους πρὸς βασιλέως Ἰππέδα-
 ρθαί· ἢ τῶν αὐτῶν πίσυνόμολογῶν ἠδὲ λό-
 γῶν, ἢ περὶ τῶν ἐγκλημάτων ἀπολογείας, ἕτε-
 ρεῖς τὴν κτ' κρείλλον ἐξέτασιν πρὸς ἀρχιερέας
 ἠνέχοντο, ὃν αὐτοὶ καθέλον· καὶ ὁ καλεπείγων
 εἶπε ἢν καθαιρέσιν ἄλλως τε πνας, ἔ γεώρ-
 ρον τὸν ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπον, καὶ ἀκά-
 κιον τὸν καισαρείας, καὶ ἐράνιον τὸν τύρες, καὶ
 πατέροφιλον τὸ σκυθοπόλεως, καὶ εὐδόξιον
 τὸν ἀντιοχείας· ἔδῃ ἢ πλείους ἀκοινωνήτες
 ἐποίησαν, ἄχρις ἀν' ἑσθὺς τὰ ἐπαγόμενα
 ἐγκλήματα ἀπολογήσονται· καὶ τὰ πρῶ-
 τὰ τῶν ἐκείσε παρρηκία ἐγράψαν ἀντὶ δὲ
 εὐδόξου, ἀδριανὸν ἐχειροτόνησαν ἀντιοχείας
 ἐπίσκοπον, πρῶτον δὲ ἔκλεισε κλή-
 ρος· συλλαβόντες ἢ τέτον οἱ ἀμφὶ ἀκάκιον,
 λεωνᾶ ἔ λαιρικίῳ παρέδωκαν· οἱ δὲ, τότε
 μὲν ὃν στρατιωτικῆ φρεσὶ αὐτὸν εἶχον ὑσερῶν
 ἢ, ὑπερρείαν αὐτῶν φυγῶν κατέδικασαν
 τῶτον πέρασ ὡς ἐν βραχέι, ἢ ἐν σελδικείᾳ
 σὺν ὁ ἔχει· ὃ ἢ φιλον ἀκερδῶς τὸ καθ'
 ἑκαστοῦ εἰδέσθαι, ἐν τῶν ἐπὶ τέτοις πρῶτον
 τῶν ἰσχυρομένων, εἶσε, ἀ ταχυγράφοι
 παρόντες ἀνέγραψαν.

A *injunctum sibi esse ab Imperatore, ut ipsi
 de aliis judicarent. Nam neque eandem
 dum reliquis fidem confiteri volebant,
 nec de criminibus sibi illatis causam di-
 cere: nec ad examinandum Cyrilli ne-
 gotium accedere sustinebant, quem ipsi
 deposuerant. Et alioqui nemo erat qui
 illos cogeret. Tandem tum alios quos-
 dam deposuerunt, tum Georgium Epi-
 scopum Alexandriæ, Acacium Cæla-
 reæ, Uranium Tyri, Patrophilum Scy-
 thopolcos, & Eudoxium Antiochiæ.
 Complures vero à communione Ecclē-
 siæ segregarunt, donec criminibus sibi
 objectis respondissent, ea porro, quæ
 gesta fuerant, singulorum Ecclesiis per
 literas significarunt. Et pro Eudoxio qui-
 dem Episcopum Antiochiæ ordinarunt
 Annianum quendam, qui Ecclesiæ illi-
 us erat Presbyter, Quem mox com-
 prehendentes Acaciani, Leonæ ac
 Lauritio tradiderunt. Illi vero aliquan-
 diu quidem eum sub militari custodia
 detinuerunt: tandem vero exilio dam-
 narunt. Hic, ut summatim dicam, Se-
 leuciensis Concilii exitus fuit. Quod si
 quis singula accurate cupit cognoscere,
 is ea discere poterit ex monumentis
 actorum: quæ Notarii qui tunc aderant
 in Synodo conscripserunt.*

Κεφ. κγ.

CAPUT XXIII.

Πρὸς ἀκάκιον καὶ ἀέτιον· ἢ ὡς ὁ βασιλεὺς μετὰ ἐπιπέδου τῶν πρὸς
 ἑαυτὸν τῶν ἰσχυρομένων, ἢ ὡς ἀκακίῳ καὶ σελδίκῳ τὸ
 ἴδιον φρονήσῃ.

*De Acacio & Actio: & quomodo Imperator
 operam dedit, ut legati utriusque Synodi,
 Arminensis & Seleuciensis, unum idem-
 que sentirent.*

Ἐπεὶ ἢ τὰ δὲ ὡς ἐγγίμετο, οἱ μὲν ἀμφὶ τὸν
 ἀκάκιον, πρῶτον δὲ ἐπὶ τὰ βασιλεία ἀφί-
 κῶ· οἱ ἢ ἄλλοι, ἑκαστὸς οἰκάδ' ἀνεχώρησεν
 ἑκάδ' ἢ, ὡς πρῶτον ἐτακτο, κοινῆ γνώμῃ Ἰπ-
 πεδάρχης πρὸς βασιλεία πρὸς ἀρχιερέας, κατὰ
 λαμάνου ἔδῃ ἀπεσαμύνης δέκα πρὸς
 τῶν ἐν δριμυλίῳ σινελθόντων ἔδῃ ἢ ἀμ-
 φὶ ἀκάκιον ἠδὲ κατωρθώκτας τὰ αὐτῶν
 φρεσίν ἔδῃ ἐν τοῖς βασιλείοις διωκαμύνης,
 καὶ διὰ τέτων πρῶτον ἀκακίῳ τὴν
 πρὸς ἀκακίῳ ἐνοίαν· εἶναι γὰρ ὡς ἐλέ-
 γετο ἔδῃ μὴν ὁμοδοξίας αὐτοῖς· ἔδῃ ἢ, ταῖς
 ἐκκλησιαστικαῖς ἐκείσε διεσφάρθαι ἔδῃ δὲ,
 ἑκατέρωθεν λόγων ἐξήπαλῆας, καὶ τῆ ἀξία
 τῶν πρὸς ἀκάκιον· ἢ γὰρ ὁ τυχὼν ἐδόκει ἀκάκιον·

H *is ad hunc modum confectis,
 Acaciani ad comitatum Principis
 celeriter profecti sunt: reliqui ad suas
 sedes se receperunt. Decem vero
 communi suffragio, sicuti mandatum
 fuerat, electi, qui ad Imperatorem
 proficiscerentur, decem alios ab
 Arminensi Concilio missos offendunt.
 Offendunt quoque Acacianos, qui
 jam ipsos palatii Proceres in suam
 sententiam traxerant. Eorumque
 operâ benevolentiam Principis sibi
 conciliaverant. Etenim ex aulicis,
 ut ferebatur, alii quidem ejusdem
 cum ipsis erant opinionis: alii Ecclē-
 siarum opibus corrupti fuerant: alii
 verborum blanditiis, & suadentis au-
 thoritate in fraudem inducti. Etenim
 Acacius haudquaquam sperendus*
 Dddd

videbatur: quippe qui suapte natura, A cum ad intelligendum, tum ad loquendum promptus, & ad ea quæ decreverat perficienda gnavus atque industrius esset. Idem præterea illustri præsidebat Ecclesiæ, & Eusebium Pamphili, cui in Episcopatu successerat, Magistrum se habuisse gloriabatur, & ob ejus librorum famam, ac successionem, doctior cæteris videri volebat. Et hic quidem cum esset ejusmodi, quæcunque cupiebat facile perfecit. Cum igitur deni ex utraq; Synodo legati essent Constantinopoli, unâ cum aliis Episcopis qui tum forte in eadem urbe versabantur; primum quidem de quæstione Aetii judicium ferre jubetur Honoratus, assidentibus Senatorii ordinis viris: quem quidem Imperator paulo antea ab Occidentis partibus reversus, primum omnium Præfectum urbis Constantinopolitanæ creaverat. Postea vero cum Constantius ipsemet unâ cum Magistratibus eandem causam examinasset, deprehensus est Aetius male sentire de fide: adeo ut tum Imperator ipse, tum reliqui, impiis ejus sermonibus offenderentur. Ajunt porro Acacianos, cum initio simulant se hujusmodi erroris penitus ignotos esse, de industria operam dedidisse, ut Imperator cum proximis de hoc negotio judicaret. Quippe Aetium verbis inexpugnabilem fore existimabant, & idoneum qui persuadendi vi auditores percelleret, & hæresin suam invitâ adversariis stabiliret. Verum ubi res contra quam speraverant, illis successisset, tum vero formulam, quæ Arimino allata fuerat, proposuerunt, utque legati à Seleuciciensi Concilio missi eam susciperent, postularunt. Cumque isti constanter asserverent, substantiæ vocabulum nunquam se repudiaturos, Acaciani interposito jurejurando eis persuaserunt, senequaquam dissimilem substantia filium asserere; paratosque esse eam hæresin condemnare. Verum quoniam Occidentales apud Ariminum nomen substantiæ expunxissent, acceptissimam sibi esse hujusmodi formulam affirmabant. Nam, ut agebant, si hæc prævaluerit, cum nomine substantiæ vocabulum etiam consubstantialis simul involvetur silentio; quod tamen Occidentales Antistites ob reverentiam Nicenæ Synodi plurimi faciebant. Quin etiâ Imperator

Φύσει τὸ θεῖον ἂν νοεῖν, καὶ λέγειν, καὶ τὰ
βεβηλωμένα εἰς ἔργον ἀγεῖν καὶ ἰσχυ-
μα πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ εὐσεβείαν τοῦ
παμφίλου, μετ' ὃν αὐτὸς τὴν ἐπισκοπὴν
ἤνευ, διδάσκαλον ἀρχόντων, καὶ τῆς δι-
σεῖς ἐκ διαδοχῆ τῶν αὐτῆ βίβλων, πλείων τῶν
ἄλλων ἀξίων εἰδέναι καὶ ὁ μὴν τοιοῦτον ἐπι-
ραδίως ἀγεῖ ἐβέλετο διεσκιάζειν οὐκ
δὲ ἐν κωνσταντινῶν πόλει τῶν ἐξ ἐκείνου
συνόδου εἰκοσι, καὶ ἄλλων οἵτινες ἐπὶ τῆς
ἐκδημέντες, τὸ μὲν πρῶτον ἐπιτετακ-
δικάσαι τῇ κτ' ἀέτιον ζήσῃσι, παρῆσαν
τῶν διὰ τῆς μεγάλης βεβηλῆς ἐξάρχων
ὄνωρατῶν, ὃν βασιλεὺς ἐπὶ πολλῶν
τῆς πρὸς δύσιν δεχόμενης ἐπανιδὸν
πρῶτον ὑπαρχον κωνσταντινῶν ἀπέ-
φηνεν ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸς κωνσταντῆς
τοῖς ἀρχαῖσι διαγιγνόμενῶν, φησὶται αὐτῶν
κακόνες ἂν περὶ τῶν πίστεως, ὡς καὶ τὸ
βασιλεία καὶ ὅδ' ἄλλως, ὡς ἐπὶ βίβλων
φήμοις αὐτῶν λόγους χαλεπῶν λέγοντες
δὲ τοῖς περὶ ἀκάκιον, ἀγνοίαν σπου-
δῆς τῶν δεχόμενῶν τῆς τοιαύτης ἀρέσεως,
ἐπιτηδὲς ἀπεδοῦσαν τὸν βασιλεῖα καὶ ὅδ'
ἀμφ' αὐτὸν δικάσαι, ἀκατάμαχον ἐπι-
δοῦσαν τοῖς λόγοις τὸν ἀέτιον οὐκ ἐβέλετο, καὶ
ἰκανὸν πειθῆς ἀνάγκη ὅδ' ἀκούσας εἰδέναι
καὶ ἀκούει κελεύει τὴν ἀίρεσιν ἐπὶ τῆς
τέτο παρ' ἐλπίδας αὐτοῖς ἀπέειπεν, ὡς
κομίσει τὴν ἐξ ἀειμένην κωνσταν-
σαν γραφῶν, καὶ ὅδ' ἀπέειπεν μὲν
ὡδ' αὐτῆς ἐν σελδουκεία συνόδου ἀει-
σαι ταύτην καταδέξασθαι ἰσχυροῦσιν
νεὺς δὲ μηδαμῶς τὸ τῆς ἐξίας ὄνομα
ὡδ' ἀλιμπάνειν, ὅροις πείσαι, ὡς ἐπὶ αὐ-
μοιον κατ' ἐξίαν τὸν ὄν δὲ ἀειμένην
ἐτοίμως τὸ ἔχουσι ταύτην δουκῆσαι
τεν τὴν ἀίρεσιν — ἀλλ' ἐπεὶ ὡδ' αὐτῶν
οἱ δυτικοὶ τὸ τῆς ἐξίας ὄνομα παρῆσαν
ἐν ἀειμένην, ὡς ἀειμένην ἀειμένην
τοῖς εἶναι ἰσχυροῦσιν τῶν τοιαύτων γῆ-
φῆν' εἰ γὰρ φησὶ κελεύει, πάντως περὶ
τῆς ἐξίας ὄνομα, συσσωπηθῆσεται
τὸ τῆς ὁμοσιῶν, ὃ δὴ μάστις οἱ αὐ-
τὴν δύσιν ἱερεῖς αἰδοῖ τῆς ἐν νικαίᾳ συν-
δου περὶ πολλῶν ἐποιεῖντο ὡς τῆς

καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἐπέδθη ταύτῃ ἐπι-
 νέν, τὴν γραφὴν λογιζόμενος τὸ τῷ ἐν δρι-
 μίῳ σωελθόντων πληθόν· καὶ ὡς οὐκ ἂν
 ἀμάρτοι ὅμοιον ὁμολογεῖν ἑὸμοξσιον· καὶ μη-
 δὲν αὐτῶ διαφέρειν καὶ ἔνοιαν, εἰ ὀνόμασιν
 ἀγνώστους τῇ ἱερᾷ γραφῇ μὴ χεῖρο, ἐν ἰσο-
 δυνάμει τε καὶ ἀναμφιβέβω ὀνόματι τὸ
 ὅμοιον, τὴν αὐτῶ σημασίαν ὁμολογοῦν·
 ἕως ἐν ἔχων γνώμης, ὁμοιοῦν ἐκέλευσε τὸς
 ἐπισκόπους πρὸς τὴν ἐκθεθεῖσαν ὑπὸ τῷ ἐν
 δριμύῳ σωελθόντων ἑτοιμαζόμενος τε τῇ
 ἕσπερᾷ πρὸς ὑπαλικὴν πομπήν, καθὰ ῥω-
 μαίοις ἐθῶ ἐν τῇ νεμλίῳ ἔπαρ' αὐτοῖς
 ἱαναγαίε μίλλος, πᾶσαν τὴν ἡμέραν καὶ πολὺ
 ἢ ἐπιλαβέσθης νυκτὸς ἀναλώσαι μετὰ τῷ
 ἐπισκόπων, διαγνώσκων εἰσότε δὴ τῇ δια-
 κριμαδίσει ἔξ δριμύνης γραφῆ καὶ οἱ ἐκ σε-
 λουκίας ἀφ' ἱμύροι ὑπέγραψαν.

A ipse ad eam formulam approbandam in-
 ductus est; cum apud se reputaret multi-
 tudinem eorum qui Arimini conven-
 rant: Et quod nequaquam aberraverit is
 qui similem confiteatur aut consubstan-
 tialem: nec ullum apud se discrimen sit
 quoad sensum, si quis nominibus qui-
 dem ignotis sacrae Scripturae minime
 utatur: aequivalente autem vocabulo &
 extra controversiam posito, simili vide-
 licet, eandem sententiam confiteatur.
 Cum igitur Imperator animo suo ita sen-
 tiret, praecepit Episcopis ut in fidem ab
 Ariminenſi Concilio expositam consen-
 tirent. Cumque postridie ad solennem
 Consulatus pompam se pararet, sicuti
 moris est apud Romanos Calendis Ja-
 nuarii, totum diem, & insequentis no-
 ctis maximam partem consumpsit cum
 Episcopis, disceptans donec legati qui a
 Seleucienſi Concilio advenerant, for-
 mulae fidei ab Ariminenſi oppido allatae
 subscripsissent.

Κεφ. κδ'.

CAPUT XXIV.

Ὅτι ὁ ἀκάκιον πλὴν ἐν ὀκταμύῳ ἱεραζίασαν συνόδον καὶ κα-
 τὰ τὸν καθαιροθίτων ἀρχιερέων, καὶ ἐπὶ ποίεσι
 ἐγκλήμασι.

Quomodo Acaciani Ariminenſem Syno-
 dum comprobaverint. Item nomina Epi-
 scoporum qui depositi sunt, & crimi-
 na propter quae sunt depositi.

Οἱ δὲ ἀμφοὶ ἀκάκιον ἐπιμείναντες πινά-
 χου ἐν κωνσταντινουπόλει, μέγα κα-
 λιστὰ οὐκ ἐν βιθυνίας ἐπισκόπους ἐν οἷς
 ἦν μακρίος ὁ χαλκηδόνιος, καὶ ἐλφίλας ὁ
 τῷ γόθων πηνήκοντα ἢ ὄντες, εἰς ταυτὸν
 συνῆλθον, καὶ ἐβεβαίωσαν τὴν ἐν δριμύῳ
 ἀναρωσθεῖσαν γραφὴν, πρὸς τὴν ἐν
 ὑπαλικῇ ἢ ὑπὸ τῶν ἐπιθεῶν ὀνομάζειν μηδὲν
 ἕως ταύτῃ τῇ τῷ γραφῇ ἀποκεκ-
 ρυθῆαι πᾶσαν ἄλλην, ἢ χρομύνην ἢ μέλλε-
 σαι ἐπὶ ταῦτα ἐπξαξάν, καθαιρέσιν ἀέ-
 λων τῆς διακονίας, ὡς ἐρετικῶς καὶ πρὸς ἐν-
 δειξιν ὀφίας ἐκκλησιαστικῆς πρξαίρεσεως
 ἀπαδείσεως, συγχερόφοντά τε καὶ τὰς δια-
 λέξεις δυσφήμως ποιέμενον, ταρραχῆς τε
 καὶ εἰσαίων τὰς ἐκκλησιαίαις αἴτιον· λέγε-
 ται δὲ πρὸς τῶν, ὡς οὐκ ἀπὸ γνώμης
 τῆτον καθείλον, ἀλλ' ἀφοσιόμενοι καὶ τὰς
 πρὸ αὐτῶν δόξαι πρὸς βασιλέα διε-
 κείλοντο γὰρ τὰ αὐτῶ φρονεῖν ἀποχρη-

Porro Acaciani cum aliquamdiu
 substitissent Constantinopoli, Epi-
 scopos ex Bithynia evocarunt: inter quos
 erat Maris Chalcedonenſis, & Ulfila Got-
 thorū Episcopus. Cumque essent numero
 quinquaginta, in unum collecti, formu-
 lam fidei quae Arimini recitata fuerat,
 suffragiis suis comprobaverunt, hoc tan-
 tum adjecto, ne quis in posterum sub-
 stantiam in Deo aut hypostasim diceret;
 utque praeter hanc formulam reliquae
 omnes, tam quae antea scriptae, quam
 quae postea scribendae essent, condem-
 narentur. His rebus confectis, Actium
 diaconatu exuunt, utpote qui li-
 bros contentiosos & ad ostentationem
 scientiae, a more institutoque Ecclesia-
 rum alienae, compositos scriberet, & in
 disputando impiis vocibus uteretur, tu-
 multus denique ac seditionis in Eccle-
 siis auctor fuisset. Sunt qui dicant, eos
 non sponte, neque ex animo Actium
 deposuisse: sed ut apud Imperatorem
 purgarent se ea suspicione, quae de ipsis
 concepta erat. Accusabantur enim quod
 cum Actio idem sentirent. Post haec

Dddd ij

abutentes Imperatoris ira, qua ille adversus Macedonium ob ea quæ supra diximus, erat incensus, Macedonium Episcopatu abdicant: ac præterea Eleusium Episcopum Cyzici, Basilium Ancyræ, Heortasium Sardium, & Dracontium Pergami. Ac licet in doctrina fidei inter se dissentirent, tamen dum istos deponerent, fidem eorum nullatenus reprehenderunt. Sed crimina illis objiciebant, in commune quidem omnibus, quod Ecclesias perturbassent, & adversus Ecclesiasticas leges deliquissent. Privativum vero singulis objiciebant: Basilio quidem quod Diogeni cuidam Presbytero Alexandrino per Ancyram iter facienti, chartas abstulisset, & verbera intulisset: quodque Provinciarum rectoribus præcepisset, ut clericos quosdam Antiochenes & ex Provinciis ad Euphratem sitis, Cilicas item & Galatas & Asianos, indictâ causâ, exilio aliisque suppliciorum generibus condemnarent: ita ut illi ferrea perpessi sint vincula, ac præterea facultates suas militibus ipsos deducuntibus, redemptionis loco dederint, ne contumelias afficerentur. Accusabant etiam illum, quod cum Imperator Aetium & quosdam ejus affectus ad Cecropium duci jussisset, causam dicturos de criminibus, quæ illis intentabat, persuasisset Basilius ei cui ea res ab Imperatore commissa fuerat, ut ea quæ ipse vellet exqueretur: quodque ad Hermogenem Præfectum Prætorio & ad Consularem Syria scriptisset, quinam & quo loci deportandi essent: & quod postea cum Imperator illos ab exilio revocasset, id ille non permisisset; Principibus ac sacerdotibus sese opponens. His addebant, quod clericum Sirmienfis Ecclesiæ adversus Germinium concitasset: & cum eodem Germinio & Ursacio ac Valente communionem se habere scribens, eos tamen apud Episcopos Africa infimulasset: eaque de re accusatus, negasset ac pejerasset: convictus vero, perjurium cavillando eludere conaretur. Ad hæc quod Illyriis, Italis & Afris dissidii ac tumultus causâ exstitisset, & eorum quæ Romanæ Ecclesiæ contigerant, auctor fuisset. Item quod cum ancillam in vincula conjici curasset, fallum confiteri adversus dominam suam adegisset: & quod turpis vitæ hominem, qui mulierem

σάμφοι δὲ τῆ ὀργῇ βασιλέως, ἡὐ κατὰ μακεδονίης εἶχεν ἐν τῶν προῦντων ἐπιμύων, καθαιρέσει αὐτὸν καὶ ἐλευσίου τοῦ κυζίκου ἐπίσκοπον, καὶ βασιλείου τοῦ ἀγκυραίου, καὶ ἑορτάσιου τῶν σαρδίων, καὶ δρακόντιου τῶν περγαμῆν διαφερομένοι τε περὶ δόγματι, ἐν τῷ καθαιρέσει τῆς, ὅσα ἐμῆμοφοῖτο τὴν αὐτῶν πίστιν αἰτίας ἢ ἐπιήγον, κοινῇ μὲν πᾶσιν, ὡς τῆς ἐκκλησίας ἐτάραξαν, καὶ εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς νόμους ἰσχυρῶς ἰδίᾳ δὲ ἐγκλήματα ἐπέφερον, βασιλείῳ μὲν ἐπιτήρητον πρεσβύτερον ἐν τῆς ἀλεξανδρινῆς τὴν ἀγκυραν διδοῦντα, χαρτὰς τῆς ἀφείλετο, καὶ ἐτύπησε ἑκ κληρικῶν τῆς ἀντιοχείας, ἑκ τῶν ἐν φράτιν τῶν ταμίων, κιλίκας τε καὶ γαλάτας καὶ ἀσιανοὺς ὑπερθελοῖς φυγαῖς, ἀλλὰ ἰσχυρῶς μὲν ἀκρίτως τοῖς ἀρχεσὶν ἐπέταται καὶ σιδηρῶν αὐτὰς περαθῆναι δεσμῶν, καὶ ὅσα προσαπολύει τοῖς ἀπάγοσι ἐπιτάται, ἵνα μὴ ὑβρίζονται ἐπιτήρητον δὲ αὐτὸν, καὶ ὡς βασιλέως προσαπολύει ἀχθῆναι πρὸς κεκρότιον αἰτίον τε πᾶνας τῶν σὺν αὐτῷ, ἄπολογοσμένους ἐκ τοῖς ὀνεκάλοι, πέπεικε τὸν ἐπιτήρητον τῶν κρατῶν προσαπολύει, καὶ αὐτῷ ἐδόκει πρᾶξαι ἐρμογῆν δὲ ὑπάρχων, καὶ τῶν κρατῶν συστάς γραψῆς, τίνας τε καὶ ὅπῃ καὶ μέλλουσι δῆναι, καὶ τῶν βασιλέως ἐγκλήματα μὲν τῆτους διὰ τῆς ὑπερθελοῖς, ἐστὶν χῶρησεν, ἀρχεσὶ καὶ ἱεροσὶν ἐναπέμνητον προσαπολύει δὲ ὅτι καὶ γεμαίνον ἐν σιρμίου κληρῶν ἐπανέστη, καὶ κοινῶς αὐτῷ καὶ ἐαλένῃ καὶ ἑρσακίῳ γραψῆν διεβάλλεν αὐτοὺς πρὸς ὅσα ἀφεικῆς ἐπισκόπους ἐγκαλέματός τε ἤρπειτο, καὶ ἐπιτάται καὶ φαραθῆς, ἐπεχέσει τῆς φίζεσθαι τὴν ἐπισκοπίαν καὶ διοικήσασεως αὐτῶν ἐγένετο ἰληυροῖς ἑκ τῶν καὶ ἀφεικῆς, καὶ τῶν περὶ τῶν μαίων ἐκκλησίαν συμβάντων δεσμῶν ἡρέσθαι προσαπολύει, ἐκ τῶν καὶ τοῦ Ἰουδαίου καθομολογεῖν τῆς δεσποσύνης καὶ ἀνδρα ἀιχρῶς βεβιωκότα, καὶ καὶ

γαίης γυναικί συμβιοῦσα, ἐδάπισέ τε
 καὶ διακονεῖν τῷ Θεῷ ἤξιώσε' **Α**
 δὲ δὲ Φόνιον αἵπον ἡρόδοτον, ὅσα
 ἐχώρισε τῆς ἐκκλησίας καὶ ὅτι γὰρ ὁ
 τῶν ἱερῶν τράπεζαν σωματισίας ἐποιεῖτο,
 ἡρόδοτος τε, καὶ οὗ κληρικὸς ἐπόμυ-
 ται ὁδασιδιάζων μὴ κατηγορεῖν ἀλλή-
 λων ἔναι δὲ ταύτῃ τέχνῃ τῷ αὐτῷ
 πρὸς ἅπαντα τὰ κλήρη, τὰς τῶν ἐγκαλέν-
 των κατηγορίας διαφυγεῖν· βασιλεὺς μὲν
 ἐν, ὡς ἐν βραχεῖ εἶπεν, τάδε αἴτια
 τῆς καθαιρέσεως ἐποιεῖτο· **Β**
 εὐσαβίου δὲ, πρῶτον μὲν ὡς ἠνίκα πρὸς οὐτέρῳ ἢ
 ἀκαταγεγῶκε ἀπὲρ εὐλαλίῳ ὁ πα-
 τερ, καὶ τῶν εὐχῶν ἀφώρισε, Ἰπ-
 σκόπου ὡν τῆς ἐν καππαδοκίᾳ ἐκκλη-
 σίας καισαρείας· μὲν δὲ τῶτο ἐν νεο-
 καισαρείᾳ τῷ πόντου, ὑπὸ σινόδῳ ἀκο-
 κῶν ἐγεγόνει καὶ ὑπὸ εὐσεβίου τῷ
 κωνσταντινουπόλεως Ἰπισκόπου καθηρέθη,
 Ἰπὶ διακήσει πῶν αἰς ἐπετραπῆ κατα-
 γωαίς· ἐπειτα δὲ ὡς ἐ δέον διδάσκων
 τῷ καὶ πρὸς τῶν καὶ φρεγῶν, ἀφῆρθε τῆς
 Ἰπισκοπῆς ὁδῶ τῶν ἐν γάλατις σινωλι-
 νῶτων Ἰπὶ δὲ τῆς ἐν ἀντιοχείᾳ σινόδῳ,
 Ἰπισκοπίας ἐάλω καὶ ὅτι ἀνατίθειεν Ἰπ-
 χερὶ τὰ δόξασα τοῖς ἐν μελιβιῆ σινωλι-
 νῶσι καὶ πλείστοις ἐγκλήμασι ἐνοχῶ ὡν,
 δικαστὴς ἤξει εἶναι, καὶ ἐτεροδόξους οὐδ' ἄλ-
 λω ἀπέκαλει· ἐλεύσιον δὲ καθείλον, ὡς
 ἐκκλησιῶν πᾶσι τυχεῖον τὸ γῆϋ, ἱερέα
 τῷ ἐν τῷ δὲ ἡρακλέους ἡρόδοτον, Ἰπὶ
 γρατεῖα γραφέντα, καὶ ζήτησιον ὄντα,
 καὶ διὰ τῶτο φυγάδα ἐν κυζικῷ δια-
 κόνει, διακονίας Θεῷ ἀσεβῶς κέπῃς
 ἤξιώσε, χριστιανικὸν ὑποκρινόμενον καὶ
 ὅδ' ἐ τοῖτον ὄντα μὲν ταῦτα μαθὼν, τῆς ἐκ-
 κλησίας ἐχώρισε καὶ ὡς ὁδῶ μάλι τῷ
 χαλκιδόνῳ Ἰπισκόπου, ὅς ἐκοινωνεῖ ταύ-
 τῆς τῆς σινόδου, ἀίθρας καλεγνωσμένους,
 ἐκ κυζικῶν ἀφικόμενους, ἐχειροτόνησεν ἀκεί-
 τῶν· ἐσπῆσιν ἢ καθείλον, ὡς Ἰπισκοπον
 σαρδάνῃ ἡρόδοτον μὴ σιναυεσάντων τῶν ἐν
 λυδία Ἰπισκόπων δρακόνιον ἢ τὸν περγά-
 με, ὡς πρῶτον ἐν γαλατῖ ἐπισκοπέσθαι·

nequaquam nuptiali foedere sibi co-
 pulatam domi habebat, sacro lavacro
 tinisset, & ad diaconatus officium pro-
 movisset. Præterea quod medicum
 quendam circumforaneum, qui mul-
 tarum eorum auctor existerat, ab
 Ecclesia non segregasset. Postremo
 quod ad sacram mentiam conjurationes
 facere solitus esset, diras imprecationes
 concipiens, & clericos jurare compellens,
 nunquam se mutuo accusaturos.
 Hæc autem callide ab ipso fieri dicebant,
 ut ipse qui universo clero præerat,
 criminantium accusationes effugeret.
B Et hæc quidem sunt causæ, ut compendio dicam,
 ob quas Basilium à se depositum esse scripserunt.
 Eustathius autem depositus est, primum quidem
 propterea quod cum Presbyter esset,
 pater ipsius Eulalius Episcopus Cæsareæ
 Cappadociæ, ipsum prius damnaverat,
 & à precum communionem separaverat.
 Postea vero eo quod apud Neocæsaream
 Ponti urbem excommunicatus fuerat à Synodo;
 & ab Eusebio Constantinopoleos Episcopo
 depositus, eo quod in quibusdam dispensationibus
 ipsi commissis, parum fidelis deprehensus
 fuisset. Deinde tanquam lecus quam oportet
 prædicans, & agens, & sentiens, à Gangrensi
 Concilio Episcopatu exutus fuerat; in Antiocheni
 autem Synodo perjurii convictus erat.
C Et quod decreta eorum qui Melitina congregati fuerant,
 subvertere conaretur: quodque ipse multorum
 criminum reus, tamen iudex esse vellet,
 & alios hæreticos appellaret. Eleusium vero
 idcirco deposuerunt, quod Heracium quendam
 patriæ Tyrii, qui flamen Herculis illic fuerat,
 & accusatus maleficii, atque ob id perquisitus,
 fugiens Cyzicum se receperat, temere ad diaconatum
 promovisset, cum is Christianam religionem se
 colere simularet, cumque illum ejusmodi esse
 postea didicisset, eum tamen ab Ecclesia minime
 præcidisset. Item quod nonnullos à Mari
 Chalcedonis Episcopo qui etiam huic Synodo
 interfuit condemnatos, cum Cyzicum venissent,
 inconsulte ordinavisset. Heortasius autem ideo
 discinctus est, quod absque consensu Episcoporum
 Lydiæ, factus esset Sardinorum Episcopus;
 Dracontium vero Pergamenum ideo deposuerunt,
 quod in Galatia prius Episcopatum gessisset.

Dddd iij

Proinde utramque ordinationem, utpote illegitimam infirmarunt. Post hæc iterum convenientes, Silvanum depouunt Episcopum Tarfi, & Sophronium Pompeopolis in Paphlagonia: Elpidium item Satalorum, & Neonam Episcopum Seleuciæ in Isauria. Ac Silvanum quidem deposuerunt, propterea quod vesania auctor ac signifer cæteris existisset, tum Seleuciæ, tum Constantino- poli: & quod Castabalenſi Ecclesiæ Theophilum quendam præfecisset, qui prius ab Episcopis Palæstinaſibus Eleuteropolis Episcopus fuerat ordinatus, juramentoq; se obſtrinxerat, nunquam se alium Episcopatum ſuſcepturum absque illorum conſenſu. Sophronium vero abdicarunt, tanquam avarum, & qui res Ecclesiæ oblatas vendere, & in quæſtum quod post ſecundam ac tertiam vocationem ægre comparens, de criminibus ſibi illatis cauſam apud ipſos dicere noluiſſet, ſed extraneos iudices elegiſſet. Neonam vero ideo depoſuerunt, quod ut Annianus Antiochenſium Episcopus in ſua Ecclesia ordinaretur, impenſe ituduiffet. Et quod nonnullos ſacerarum ſcripturarum & Ecclesiæ legum penitus ignaros, cum decuriones eſſent, inconfiderate Episcopos ordinaffet. Qui poſtea opum ſuarum poſſeſſionem ſacerdotio prætulerunt, ſcriptoque teſtati ſunt, male ſe bona ſua retinendo publicis muneribus fungi, quam bonis ſuis exutos, Episcopatum gerere. Elpidium denique abdicarunt, eo quod ad tumultum excitandum Baſilio ſe adjuñxiſſet, & auctorem ac magiſtrum ſe præbuiſſet immodestia: quodque contra decreta Melitinenſis Synodi, Eufebium quidem qui Presbyterii gradu motus fuerat, in priſtinum locum reſtituiſſet: Nectariam vero quandam, quæ ob paſſorum ac jurisjurandi fidem violatam a D communioni ſuſpenſa fuerat, ad diaconatus officium promoviffet; cum tamen juxta leges Ecclesiæ, nullum ei honorem capere liceret.

A καὶ ὡς ἀθένομον τὴν ἐφ' ἐκείνῳ χειροτονίαν ἔλυσαν. Ἐπιπέτοις αὖτις συνεληθόντες, καθάρῃσι σιλβανὸν τὸν ταρσῆ ἐπίσκοπον, καὶ σωφρόνιον τὸν πομπηπόλεως τῆς παφλαγόνων, ἐλπίδιόν τε τὸν σατάλων, καὶ νέωνα τὸν ἐν σελδουκείᾳ τῆς ἰσαυρίας καθήλον ἢ σιλβανὸν, ὡς δεχηγὸν γρηγόριον διπνοίας τοῖς ἄλλοις, ἐν τε σελδουκείᾳ καὶ κατὰ σαλινεπόλει καὶ θεόφιλον παρὰ τῆς ἐκκλησίας, ἐλευθεροπώλεως ἐπίσκοπον χειροτονήσαντες ἀπέστρεψον ἀπὸ τῆς ἐπισκόπων παλαιῆς, καὶ ἐπομοσάμενοι ἀπὸ τῆς γράμμιω ἑτέρῃ μη ὑπεισένειμι ὀπιπὴν σωφρόνιον ἢ, ὡς πλεονεκτεῖν καὶ καταλάβειν ἐπιχειρῆσα τὰ παρὰ τὸν γρηγόριον ἐκκλησία, καὶ μὴ κληῖσιν πρῶτῳ καὶ δευτέρῳ, ἐπειδὴ μόλις ἀπήνησε, μὴ ἐβελήσασθαι παρ' αὐτοῖς διπολογήσασθαι παρὰ τὰ ἐγγύματα, ἀλλὰ σὺν ἑξωθεν αἰρέσει δικασθένενα ἢ, ὡς ἐπὶ τῆς ἰδίας ἐκκλησίας ἀποδάσαντα ἀννιανὸν χειροτονήσαντα ἀννιανὸν ἐπίσκοπον καὶ ἀπειρες πᾶσι ἱερῶν γραφῶν καὶ θεομῆν ἐκκλησίας, ἀθεωτικῶς πᾶσι τῶν δομηθῆσθαι, ἐπισκόπους κατὰ τὴν αἰῶν οἱ μὴ ταῦτα χερμάτων κήσιν τῆς ἰεροσυνῆς ἀπορῆτιμῶν, καὶ ἐξ ἑσθῶν εἰσῆσθαι τὰς ἑσθῶν ἐχόντες λείβεργεῖν, ἢ διὰ τῶν ἐπισκοπῶν τὸν δὲ ἐλπίδιον, ὡς ἐβελήσασθαι ἐπὶ ταραχῇ συμμίσθασθαι, καὶ καθήγητῶν γρηγόριον ἀταξίας: καὶ ἀπὸ τῶν δὲ ἑξῆς ἀνατατῆ ἐν μελίτη συνόδῳ, εἰσέειεν μὴ ἀνδρα καθηρημένον πρεσβυτέρου δὲ πρεσβυτέρου κατὰ τὴν ἐκκλησίαν νεκλαρίαν δὲ τῶν διὰ τῶν ἀποστολικῶν καὶ ὁσίων ἀκουάντων γρηγορίαν, διακονίας ἀξιώσαντα, μὴ μείον αὐτῶν τῶν μῆς καὶ τῶν νόμων τῆς ἐκκλησίας.

Κεφ. κέ.

CAP. XXV.

αίτιας ἧς καθαιρέσεων κυρίως ἦ ἱεροβλύμων ἐπιπέτου, καὶ ἕξοται τῶν ἀντικαθίσταμένων τῶν τότε ἐπιπέτων ὁμοίως· ἔως μάλιστα ὑπὸ Ἀρειανῶν χειροθετηθείς, ἀντιτί- σασθεσεβασίας φορεθείσθαι.

Quas ob causas depositus sit Cyrillus Episcopus Hierosolymorum: & de mutuis dis- sensionibus Episcoporum, qui in aliorum locum suscepti sunt: & quomodo Meletius in locum Eustachii Episcopus Sebastia ordi- natus est ab Arianis.

Σὺν τούτοις ἡ καὶ κύριλλον τὸν ἱεροβλύ- μων καθείλον, ὡς εὐσταθίω καὶ ἐλπι- δία κεκοινωνηκότα, ἐναντία ἀπεδάσασι τοῖς ἐν μελίτῃ συωελθῶσι, μεθ' ὧν καὶ αὐτὸς συωεληλύθει καὶ ὡς μὲν τὴν ἐν πα- λαιστίνῃ καθαιρέσειν, κοινωσίας μετὰ ἁγόν- τῶν αὐτῶ βασιλείῳ, καὶ γεωργίῳ τῷ λαο- δικείῳ ἐπισκόπῳ· ἐπειδὴ ἐπιτετέλη τὴν ἱεροσολύμων ἐπισκοπὴν, ἀεὶ μητροπολι- τικῶν δικαίων διεφέρετο πρὸς ἀκάκιον τὸν καισαρείας, ὡς ἀποστολικῆς θρόνου ἡγέμε- νος· ἐντεῦθεν τὸ εἰς ἀπέχθειαν κατέστη- σαν, καὶ ἀλλήλους διέβαλον, ὡς ἐχ' ὑγιῶς ἀεὶ Θεὸς φρονοῖεν καὶ γὰρ πρὸς ἐν ὑπο- τοῖα ἑκάτερος ἦν, ὁ μὲν τὰ δόξαις δογμα- τῶν κύριλλον δὲ, τοῖς ὁμοιοῦσιον τῶ πα- τρι τὸν υἱὸν εἰσηγεμῆροις ἐπόμηνος· ἔτω δὲ ἔχων γνώμης ἀκάκιος, αὐτῶ τοῖς τὰ αὐτῶ φρονοῦσιν ἐπισκόποις τὰ ἔθνεσ, φθά- νει καθείλον κύριλλον ἐπὶ ἀποφάσει τοῖα· δὲ λιμὲν καταλαβόντος τὴν ἱεροβλύμων χμερον, ὡς εἰς ἐπισκοπὸν ἐβλεπε τὸ τῶν ἐπιπέτων πλῆθος, τῆς ἀναγκαίας προ- φησίου ἀποπέμψον· ἐπεὶ δὲ χρεῖματῶν οὐκ ἦν αἰς ἀπικερεῖν ἔδει, κειμήλια καὶ ἱερά ἄστα- πύματα ἀπέδοτο ἐν τέτων δὲ λόγῳ, D παρὰ Ἀπηνωνίαι οἰκεῖον ἀνάθημα γυναικα- ἰα τῶν ἐπὶ θυμέλης ἡμφιεσμένων πολυ- πρῶσιμονῆσαι τὸ ὄθεν ἔχει, καὶ εὐρεῖν ἐμπο- ρεῖν αὐτῇ ἀποδόμνον· πρὸ δὲ ἐμπόρῳ τὸν ἐπίσκοπον αἶψαν ἡ ταύτῳ ἀποπέμψον, καθείλον αὐτὸν ἀκάκιον· καὶ τὰ μὲν, ὡς ἐπιπέτῳ, ὡδὲ ἔχει τὰς ἡ δηλωθέν- τας, ὡς εἰρηται, καθαιρέθεντας ἔξῃλασαν οἱ ἀμφὶ ἀκάκιον τῆς κωνσταντινῆ πόλεως τὰς δὲ αὐτῶ αὐτοῖς, οἱ ταῖς καθαιρέσεις ἐπο- γράφειν οὐκ ἠνεχώρη, δέκα τὸν ἀριθμὸν ὄντας, καθ' ἑαυτῶς εἶναι τῶς παρεκελεύ-

Cum his vero Cyrillum quoque ex- cauctorarunt Episcopum Hieroso- lymorum, propterea quod cum Eustha- tio & Elpidio communicasset, qui de- creta Melitenensis Synodi, cui ipse quo- que interfuerat, abrogare studuerant. Et quod post depositionem in Palaestina factam, communionem iniisset cum Basilio, & Georgio Episcopo Laodice- no. Etenim post susceptum Hierosoly- morum Episcopatum, de jure Metro- politano adversus Acacium Episcopum Caesareae controversiam moverat, tan- quam Apostolicam sedem obtinens. Ex quo factum fuerat, ut inimicitias inter se sulciperent, seseque mutuo accusarent quod non recte sentirent de divinitate. Nam & antea uterque eorum in suspi- cionem venerat: Acacius quidem quod cum Ario idem sentiret. Cyrillus vero quod eos sectaretur, qui Filium Patri si- milem secundum substantiam asser- bant. Cum igitur ita sentiret Acacius, unā cum Episcopis Provinciae Palaesti- nae, qui idem cum ipso sentiebant, Cy- rillum praveniens deposuit hujusmodi ob causam. Cum Hierosolymorum regionem fames occupasset, egentium multitudo necessariis alimentis destitu- ta, in Cyrillum utpote Episcopum oculo- conjecit: cum autem pecuniae deef- fent, quibus subveniri posset egentibus, Cyrillus thesauros Ecclesiae & sacra vela divendidit. Ajunt igitur quendam post- ea donarium suum agnovisse in mulie- re scenica, qua illo amicta erat: inqu- rentemque curiosius unde illud habe- ret, deprehendisse mercatorem qui illud mulieri vendiderat; mercatori vero Episcopum venum dedisse. Hanc ergo causam praxens Acacius, Cyrillum deposuit: & haec quidem ita gesta esse auditione accepi. Porro Episcopos illos quos depositos tum fuisse supra retuli- mus, Acaciani Constantinopoli expule- runt. Decem autem Episcopos ex suo numero, qui depositionibus subscribere detrectabant, separatim agere jusserunt,

& neque divino ministerio fungi, neque Ecclesias suas gubernare, donec depositionibus illis subscripissent. Quod si intra sex mensium spatium non resipuissent, nec omnibus Synodi decretis ac gestis consensissent, ipsos quoque deponi iusserunt: utque Episcopi uniuscujusque Provinciæ simul convenientes, in eorum locum alios subrogarent. Cum hæc ab illis consulta & ad effectum perducta essent, omnibus ubique locorum Episcopis & clericis scripserunt, ut hæc observarent, & executioni mandarent. Itaque haud multo post, alii in aliorum locum substituti sunt ab Eudoxianis. Et in Macedonii quidem locum Eudoxius ipse suffectus est; in locum autem Basilii Athanasius; Eunomius vero, is qui postea nominis sui hæresin condidit, in locum Eleusii est subrogatus; denique Melchius Sebastis Ecclesiam vice Eufthatii regendam suscepit.

Ασαντο, κ̄ μήτε λειτεργεῖν, μήτε τὰς ἐκκλησίας διοικεῖν, ἄχρις ἂν ταύταις ὑπογράψωσιν· εἰ δὲ μὴ μετὰ μεληθεῖεν οὗτος μῆνας ἕξ, κ̄ πᾶσι τοῖς δόξασιν κ̄ πεπρασμένοις ἐπιταγῇ ταύτῃ συναίνεσωσι, κ̄ αὐτοὺς καθαρεῖας· ὅθεν ἴ καὶ ἔβητο Ἐπισκοπῶσι σιωπῶντας, ἀντὶ αὐτῶν χειροτονεῖν ἑτέροις ἐπεὶ ἴ ταῦτα αὐτοῖς ἐβεβήλωτο κ̄ εἰς ἕργα ἴκτο, γράφουσι τοῖς πανταχῶς ἑπισκοπῶσι κληρικοῖς, τὰ δὲ φυλάττειν κ̄ ἐπιτελεῖν· οὕτως τε, ἔπολλω ὑσερην ἀνικαθίσαντες πρὸς τῶν ἀμφὶ τὸν εὐδοξίον, ἀλλὰ ἄλλω μακεδονίῳ τε αὐτὸς εὐδοξίῳ, κ̄ βασιλεὺς ἀθανασίῳ· ἔλθουσι εὐνόμιῳ, ὡς δευτέρως μὲν ταῦτα ἐγγράφωσι τὸν αὐτὸν καταλελειμμένης αἰρέσεως· ἀντὶ ἴ εὐσταθῆ, μελέτηται τῆς σεβασταίας ἐκκλησίας ἐπετεράτη.

CAPUT XXVI.

De obitu Macedonii Constantinopolitani Episcopi: Et quid in prima concione dixerit Eudoxius: Et quomodo Eudoxius & Acacius Nicenam & Ariminensem fidei formulam abolere omni ope conati sint: Et quantus ex ea re tumultus Ecclesis contigerit.

Κεφ. κς'.

Τελειωτὴ μακεδονίῳ κωνσταντίνου πόλεως κ̄ τῆς ἐκκλησίας κενὸ εὐδοξίου· Ἐὐδοξὸς εὐδοξίος κ̄ ἀκάκιος πλῆθις αἰσθητῶν τε ἐν νικαίᾳ πῖσιν, κ̄ πρὸ ἐν δεινῇ ἐκ τῆς μὲν οὐσίας κ̄ οὗτος τὰ παρὰ τοὺς ἐπιθῶν τὰς ἐκκλησίας ἐπιβουλή.

CÆterum Macedonius Constantinopolitanā spoliatus Ecclesiā, in locum quendam iuxta urbis regiæ portas se recepit; ibique extremum diem obiit. Eudoxius vero ejus loco Ecclesiam obtinuit, Constantio Augusto decies, & Juliano Cæsare ter Consulibus. Quo quidem tempore cum primum plebem colligeret in dedicatione magnæ Ecclesiæ quam Sophiam vocant, consensu sacerdotali suggestu, utpote concionaturus ad populum, hæc in ipso sermonis exordio dixisse fertur: Pater quidem impius est, filius autem pius. Cumque plebs tumultuaretur: conquiescite inquit, Pater quidem impius est, propterea quod neminem colit. Filius vero pius, quia colit Patrem. Quo dicto, auditoribus risum movit. Porro tam ipse, quam Acacius, simul juncti, omni ope laborarunt, ut eorum quæ Nicææ statuta fuerant, memoriā ex omnium animis abolerent. Et fidei formulam quæ Arimini recitata est, unā cum additamentis quæ ipsi tanquam eam correcturi adjecerant,

ΑΦαιρεθεῖς ἴ μακεδονίῳ τὴν κωνσταντινουπόλεως ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ἀπὸ πύλων χερσίων διέτριβεν· ἔνθα καὶ ἐτελείτῃσι εὐδοξίῳ ἴ τὴν ἐκκλησίαν καθέχων ἴκατα δὴ κωνσταντῆ τὸ δέκατον, κ̄ ἰεραὶ εὐδοξία· ρτο τὸ πέντητον ὑπὸ ἀβελόνων, τὸ πέντητον ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς τελεσιγραφίας τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, ἴν (ὁφίαν) ὀνομάζουσι, λέγει· ἐπὶ τὸ τὸ ἱερόως ἀναβάς βῆμα, οὐα δὴ τῶν λαῶν διδασκῶν, δεχομένη ἴ λόγε ἐπιπῶν ἴ μὴν πάλη ἀσεβείας· ὁ ἴ ὑὸς εὐσεβείας· τὸ πῶν σαί· δετὲ πλῆθες, ἴρεμείτε, ἴφ· ὁ ἴ πατὴρ ἀσεβείας, ὅπ ἐδένα σέβει· ὁ δὲ ἴ ὑὸς εὐσεβείας, ὅτι πατέρα σέβει· καὶ ὁ μὴν ἴ πῶν, εἰς γέλωτα ὅθεν ἀκρόσιας μελέται κοινῇ ἴ ὅπ μάλιστα αὐτὸς τε καὶ ἀκακίῳ πᾶσαν ἐποίηστο παρεδίω, εἰς λήθη ἀπὸ πάντας τῶν ἐν νικαίᾳ δοξασίων· κ̄ τῶν αὐτῶν γωδῆσαν ἐν δευτέρῳ γραφῶν, μὴ ὡν αὐτοὶ προσεθεικάσιν ὡς διορθώσατι.

ἀνά πᾶν τὸ ὑπὸ κοινὸν ἐξέπεμψαν καὶ εἶδον
 ταύτη μὴ ὑπογράφουσι, ἐκέλευον ὑπερ-
 ρεῖα φυγῆ (νημῶδες, κτ) πρὸς ἀγῶμα τὸ βᾶ-
 πλώως ὡδὲ γὰρ φησιν ἐσπῶδασο, λογί-
 κῶν ἀκονίτι τ' ὑπερδῆς Ἰππιδεύαδος τὸ ἴν
 δὲ γὰρ μεγίστων συμφορῶν ἐμφορῆς ἴν τοῖς
 ἐρημίκοις τὰραχῶ ἀνά πᾶν τὸ ὑπὸ κοινὸν
 καὶ τὰς παῖταχῆ ἐκκλησίας διωγμὸς εἶχε
 μονοεχὶ τῶν ἀπλήσι τοῖς πρὶν Ἰππιδεύαδος
 ἐρημίσιων βασιλείων εἰ γὰρ ταῖς εἰς σῶμα
 πτωχείας μετεώτερον ἐδόκει, χαλεπώ-
 τερον εἰκότως τοῖς εὐ φροῦσι, διὰ τὴν αἰ-
 χυλίω ἐθαίνετο ἀμφο γὰρ, ὅτε διώκων καὶ
 ὁ διωκόμενος, ἐκ τῆς ἐκκλησίας ὠρμηλί-
 κῶν τὸ σῶμα τὸ κακόν, ὅσον πρὸς τὸ
 ὁμοφύλους τὰ πολεμίον δρᾶν, καὶ πρὸς ἀλ-
 λοφύλους τοῖς ἐκτεῖς εἶναι, ὁ ἱεραλικὸς θεσμός
 ἀπτηγόρδισεν.

A ad omnes Imperii Romani Provincias
 miserunt: eosque qui hunc fidei subscri-
 bere renuissent, in exilium ablegati jus-
 serunt ex Imperatoris mandato. Id enim
 illi studuerant, cum existimarent se hoc
 pacto ea quæ vellent facile perfecturos
 esse. Verum ea res gravissimarum cala-
 mitatum causa existit. Nam per univer-
 sum orbem Romanum, tumultus non
 dissimilis iis quos supra retulimus, exor-
 tus est, & omnes ubique Ecclesias quæ-
 dam quasi persecutio occupavit, cujus-
 modi olim sub Ethnicis Imperatoribus
 grassata fuerat. Etsi enim hæc quod qui-
 dem ac cruciatus attinet, remissior vide-
 batur, prudentibus tamen viris propter
 infamiam visa est acerbior. Utrique
 enim, & is qui persequebatur, & ille qui
 persecutionem sustinebat, ex Ecclesia
 erant. Tantoque turpius erat id malum,
 quanto gravius est adversus tribules &
 cognatos, ea quæ hostes solent, perpetra-
 re: cum tamen divina lex prohibeat, ne
 adversus extraneos ejusmodi animo si-
 mus.

Κεφ. κζ.

CAP. XXVII.

Ἰ. κζ. τὸ ἐκστῆται τὸ ἱερόν, μακεδόνι κτ τὸ ἅγιον ἱερατικόν
 ἵνα πνεύματι κτ ὅτι μαραθαίνιος σὺν ἀλλοῖς πῶ
 ἐκείνη αἰρέσει ἤθεσαν.

Quomodo Macedonius postquam è sede sua
 ejectus est, adversus Spiritum sanctum im-
 pie locutus sit: & quo pacto Marathonius
 unà cum quibusdam aliis, ejus
 heresin auxit.

Ἡ δὲ κοινότης ἐπαινεμένη ἐπι μάλλον
 ἐπέδιδε, καὶ πρὸς νεωτερισμὸν εἰ-
 πῶ ἀπαθῆρα διαζομένη τε καὶ τῶν πα-
 τερῶν ὑπερφρονῶσα, ἰδίως ἐτίθει νόμους
 κατὰ αὐτὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις πρὸς Θεοῦ δο-
 ξῶν ὁμοίως αἰετὸς ἐξένα πρῶνοῦσα δόγ-
 ματῶν, ὅσα ἡμέμει τῶν καινῶν καινοτέροις
 ἀπελάσσα, ὡς πρὸς δὴ καὶ νῦν συνέειπ
 ἵνα ἡ γὰρ μακεδόνι ἀφῆρη τὴν καινῶν
 ἱεροπόλεως ἐκκλησίαν, ὅσην ἐκ τῶν ἀπλήσι-
 ὁμοίως τοῖς ἀμφο τὸν ἀκάκιον καὶ εὐδόξιον
 ἠσπῆγετο ἴσον ἴσον Θεοῦ εἶναι, καὶ πάντα τὰ
 κατ' ἐσίαν ὁμοιον τῶν πατέρων τὸ δὲ ἅγιον
 πνεῦμα, ἀμοιρον τῶν αὐτῶν πρῶσεύων
 ἀπεφάνετο, διάκονον καὶ ὑπηρετικῶν καλῶν,
 καὶ ὅσα πρὸς τῶν θεῶν ἀγγέλων λέγων
 τίς, ὅσα ἀν' ἀμαρτοῦ ταύτης ἴσ' ὁδοῦς ἐκοι-
 νῶνται αὐτῶν, ἐλευσίος τε καὶ εὐσάδιος, καὶ ὅτι
 τότε πρὸς τῶν ὅν τῆς ἐναντίας αἰρέσεως

NOvitas autem cum laudaretur,
 magis magisque increvit, & ad res
 quotidie novandas processit: fastuque &
 arrogantia elata, despectis patriis consti-
 tutionibus, privatas leges constituit. Nec
 eadem cum vetustioribus sentire de
 Deo sustinuit: sed peregrina indies
 dogmata excogitans, nova novis accu-
 mulare nunquam destitit. Quod quidem
 etiam tunc accidit. Postquam enim
 Macedonius Constantinopolitana ex-
 tus est Ecclesia, non amplius eandem
 cum Acacio & Eudoxio opinionem ten-
 nuit. Docebat enim, Filium quidem De-
 um esse, per omnia similem Patri, adeoq;
 secundum substantiam. Spiritum vero
 Sanctum ejusdem honoris & dignitatis
 expertem esse asserbat: famulum ac
 ministrum cum appellans, & quæcun-
 que alia quispiam de Angelis dicens,
 non aberraverit. Eandem cum illo opi-
 nionem amplexi sunt Eleusius & Eusta-
 thius, & reliqui omnes qui eo tempo-
 re à contraria sententia assertoribus

Ecce

depositi fuerant Constantinopoli. Quibus haud exigua pars populi adhæsit, tam Constantinopoli, quam per Thraciam, Bithyniam & Hellespontum, finitimasque Provincias. Nam vivendi ratio, quam vulgus potissimum spectare solet, haudquaquam in illis culpanda erat. Etenim incellus quidem eorum gravis: disciplina vero, Monastica similis fuit. Ad hæc sermo non inuentus, & ingenium ad perluadendum accommodatum. Cujusmodi tunc fuisse dicitur Marathonius: qui ex rationario publico officii Præfecturæ Prætorianæ, cum opes maximas sibi comparasset, finitâ militiâ, agrorum ac pauperum sub eodem tecto degentium curam gessit. Postea vero suafu Eustathii Sebastii Episcopi, Monasticam amplexus est vitam: & sodalitiū Monachorum instituit Constantinopoli, quod ad nostram usque ætatem continua successione perseveravit. Hanc porro hæresin, tum studio, tum opibus suis tantopere adjuvit, ut sectatores Macedonii à quibusdam Marathoniani appellentur: nec immerito, ut equidem cenfeo. Hic enim solus unâ cum sodalibus suis perfecisse videtur, ne hæc hæresis Constantinopoli penitus extinguetur. Etenim ex quo depositus fuerat Macedonius, nec Ecclesias deinceps, nec Episcopus ullos habuerunt Macedoniani, usque ad Principatum Arcadii. Quippe Ariani id nequaquam sinebant, à quibus omnes qui contraria ipsis sentirent, extrudebantur Ecclesiis, & gravibus suppliciiis afficiebantur. Ac difficile quidem fuerit, omnes Episcopos qui tunc temporis sedibus suis expulsi sunt, figillatim recensere. Nulla enim Provincia Imperii Romani, ut equidem existimo, hujus calamitatis expertus fuit.

Α ἐν κωνσταντινῶν πόλει καθηρέθησαν οἱ αἰεὶ ὀλίγη μοῖρα Ἐλαξ ἐπέβετο κτλ τὴν κωνσταντινῶν πόλιν, βιθυνίαν τε & θρακίαν κτλ ἡλιαντον, κτλ τὰ περὶ τὴν ἴθνη κτλ γδ δὴ τὰ πλείστα βίον, ὁ μάλιστα τὰ πλείστα περιέχει τὸν ἴθνη & φαύλως εἶχον περιόδος τε γδ τὴν αὐτὴν σεμνὴν & ἀπαληθῆς μοναχοῖς ἡ ἀγαθὴν λόγον & οἰκονομίας, κτλ ἡδὲ πείθει τὸν ὄιον δὴ τότε κτλ μαραθῶνιον γυμάσιον φασὶν ὅς δὲ τὸ ψηφιστῶν δημοσίων τῶν ἰσώτερος ἰσώτερος στρατιωτῶν, πλεον πολὺ συνήκασεν. Β ἐπειδὴ τῆς στρατιᾶς ἐπαύσατο, συνήκασεν ἡ πτωχῶν ἐπεμελεῖτο μὴ δὲ ταῦτα, πείσαι ἡ εὐσεβείας ἡ σεβασίας ἐπιπέπεν, τὸν ἀσκήλικὸν βίον ἐπήνεσε, κτλ ἡ συνήκασεν μοναχῶν ἐν κωνσταντινῶν πόλει συνήκασεν κτλ ἡ εὐσεβείας εἰσέτι ἡ ἰσώτερος διαδοχῆς σωζομένη ἐπὶ τοσούτων ἡ ταύτην τὴν αὐτὴν ἀποδοῦν κτλ χρεῖμασιν ἰδίους συνήκασεν, ἡ περὶ πῶν μαραθῶνιαν ἐστὶ μακεδονίον ὀνομαζέσθαι, ἐμοὶ δοκεῖ, οἰκονομίας φασὶν νείμα γδ μόνον ἡδὲ τῶν σωζομένων, τῶν πάντεως ἀποδοῦν ταύτην τὴν αὐτὴν ἡ κωνσταντινῶν πόλει αἰπὴν ἡ γυμνασίαν ἀφ᾽ ἡ καθηρέθη μακεδονίαν, ἡτε ἐκκλησίαν, ἡτε ἐπισκόπους, εἶχον μέχρι τῆς ἀρχαίας βασιλείας ἡ γδ συνήκασεν οἱ δὲ πῶν, πῶν ἐστὶ ἐναντίως δοξάζουσιν ἐν τῶν ἐκκλησίαν ἡ δὲ ἐλεωνόητες, κτλ δὲ πῶν πτωχῶν πῶν πῶν μὴ ἐν ὅσῳ τότε τῶν ἰσώτερος ἐν τῶν ἰσώτερος ἐλεωνόησαν, ἡ ἡ ἡ ἀρχαίας ἀρχαίας ἡ γδ ἡ ἡ τῶν ῥωμαίων οἰκονομίας, ἀπείθει τὸν ἡμαθὶ διαμείναι τῶν τοιαύτης συμφορᾶς.

D
CAP. XXVIII.

Quomodo Ariani divinum Meletium opinionioni sue favere arbitrati, à Sebastena sede Antiochiam transtulerunt: cumque ille Catholicam fidem libere professus esset, pudore suffusus, Eusebium ejus loco constituerunt. Meletius vero separatim conventus Ecclesiasticos habuit, cum Homousiani illum averfarentur, utpote ab Arianis ordinatum.

Peridem tempus cū Eudoxius Constantinopolitanam Ecclesiam obtineret, multi Antiochenâ sedem ambire

D
Κεφ. κη.

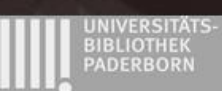
Ὅτι οἱ ἀριανοὶ ὡς ἐμπόρνα λογίζεσθαι τὸν εὐσεβῆ ἡ σεβασίας ἀντιθέσαν ἀποτίθειαν τὸ ἡ ἐκκλησίαν παρρησία ὁ μολογῶν τὸ κατὰ τὸν ἡ ἐκκλησίαν ἐν τῶν ἡ γκαθίστασι τῶν ἡ μάλιστα ἡ ἡ ἡ οἱ γδ τὸ δὲ μόνον φρονήτες, αὐτὸν ἡ ἐκκλησίαν, ἡ ἡ ἀρχαίας χρεῖμασιν.

ΕΝ δὲ τῷ τότε εὐδοξίῳ καθολικῶν κωνσταντινῶν πόλιν ἐκκλησίαν, πῶν τὸν ἐν ἀνίσοχίᾳ ἡ ἡ ἀποδοῦν ἡ αὐτῶν

ἐπαύδαζον καὶ ὡς εἰκός Ἐπιπράγμασι
 τοιούτοις, Φιλοναϊκίαι καὶ εἰσαίσεις διάφοροι ἔ-
 κληρα καὶ τὰ λαὸ συνέθεσαν ἕκαστοι γὰρ τὸν
 ὁμόφρονα πρὸς τὴν ἰδίαν πίσιν πρὸς δοκί-
 μων, ἡρενὲ τῆς ἐκκλησίας ἀρχῆν ἔπω
 γὰρ πεπαυμένοι ἦσαν τὸ πρὸς τὸ δογμα δια-
 φορεῖς, ἐδὲ ἐν ταῖς ψαλμοδίας συνε-
 φρονον ἀλλήλοισι πρὸς δὲ τὴν οἰκίαν δόξαν,
 ὡς ἐν τοῖς προόδῃ ἐν εἰρήνῃ, μεθῆρμοζον τὸ
 ψαλμοδῶν ἔτω διακεκμηγῆς τῆς ἀνλο-
 χεῖαν ἐκκλησίας, ἐδόξε τοῖς ἀμφὶ τὸν εὐδό-
 ξιον, καλῶς ἔχειν μέλας ἡσασιν ἑαυτὰς μελέ-
 τῶν ἐκ τῆς σεβασίας, οἷα γὰρ λέγουσιν τε καὶ
 πείθειν ἰκανόν, καὶ τὰ πρὸς τὸν βίον ἀγα-
 θόν, καὶ ὁμόδοξον αὐτοῖς τὸ πρὸς οἷα καὶ
 πᾶσα γὰρ ὧν ὅτι, τῇ δοκίμῃ τῶ ἀνδρός
 πρὸς οἰκίαν αἴρεσιν θηράσεν ἑὸν ἀνλο-
 χεῖας οἰκοτήρας, καὶ τὰς πέριξ πόλεις καὶ
 μάλιστα ἑὸν καλεμῆρας ἑυσαθιανῆς, οἷ
 καὶ τὴν πρὸς τὴν ἐν νικαία συνόδῳ
 τὰ πρὸς Θεοῦ ἐδόξαζον ἔμελλον δὲ πρὸς
 πολὺ τῆς ἐλπίδος ὑποβύξεσθαι ἐπεὶ γὰρ
 ἦσαν εἰς ἀνλοχίαν, λέγεται δὲ ἡμῶν πολ-
 λὰς συνελθῆναι τῶν τὰ δόξαι φρονούντων,
 καὶ Παυλίῳ κοινονάντων οἱ μὲν, ἰσορή-
 σαντες τὸν ἄνδρα, ὅτι πολὺ κλέσθῃ ἦν αὐτῷ
 καὶ πρὸς τῆς παρουσίας οἱ δὲ, μαθησόμε-
 ναὶ τῶν ἐρεῖ, καὶ τίσιν Ἐπιπράγμασι ἢ ἡδὴ γὰρ
 φημι δισφοίτα, ἐπαυέτω αὐτὸν εἶναι ἔ-
 ἰσχυματῶ τῶν ἐν νικαία συνελθόντων καὶ τὸ
 ὑποβύξαι τὴν μὴν γὰρ δόξαι, ἑὸν καλε-
 μεῖας ἡδικῆς λόγους δημοσίᾳ ἐδίδασκε.
 τῶν δὲ ἀναφανδὸν τῆς αὐτῆς εἰσίας τῶ
 πατρὸς τὸν υἱὸν ἀπεφίνατο λέγει δὲ, πρὸς
 ἑαυτῶν ὁ δόξαι διάκονος, ὅς τότε ἦν ἔνθα
 ἐκλήρα, ἐπὶ τὸ λέγοντος Ἐπιπράγμασι τὴν
 χεῖρα, εὐσεύεν αὐτῷ τὸ σῶμα ὅτι, τῇ χειρὶ σα-
 φῆσερον ἢ τῇ φωνῇ, τὴν γνώμην καὶ εὐσημαίνε
 καὶ τρεῖς μόνος εἰς τὸ πρὸς φανῆς δακτύλους ἐκ-
 τίνων, εἰς ταυτὸν ὅτι πάλιν τρεῖς συνέλεγε,
 καὶ τὴν ἐνα ὠρθῆς τῶν χεῖρα τῶν χεῖρας εἰκονί-
 ζων τοῖς πλήθεσιν ἀπερὲς ἐφρόνει, καὶ λέγειν
 ἐπεὶ χεῖρα ὡς ἡ ἀμηχανήσας ὁ δόξαι διάκονος
 ἐπελάθετο τῶν χεῖρας, τῶν σῶματῶν ἀφῆμενος,
 ἐλευθερωθεῖς τὴν γλῶσσαν, ἐπαύλλον μελά-
 λῃ τῇ φωνῇ ἀφῆσερον ἐδήλασεν αὐτῷ δόξαν

Acceperunt. Utque in ejusmodi rebus
 evenire solet, varia clerici ac populi con-
 tentiones ac seditiones inde exstite-
 runt. Eum enim unusquisque ad re-
 gendam Ecclesiam deligebat, quem
 sperabat secum in fide consensusum es-
 se. Quippe dissensiones de doctrina
 fidei nondum inter ipsos cessaverant:
 nec in psallendo inter se concordab-
 ant: sed ut supra dictum est, singuli
 Psalmos ad suam sectam ac sententi-
 am accommodabant. Cum igitur An-
 tiochenis Ecclesia in hoc statu esset,
 Eudoxiani commodum fore judicavit,
 ut Meletius Sebastia illuc transferreretur,
 quippe qui ad dicendum & ad persua-
 dendum idoneus esset imprimis, & ob
 vitæ integritatem probatus, & ejusdem
 cum ipsis opinionis jam pridem habe-
 retur. Etenim futurum omnino spe-
 rabant, ut tanti viri fama atque au-
 thoritate, cives Antiochenos ac fini-
 timas civitates ad suam opinionem alli-
 cerent: præcipue vero Eustathianos, qui
 de divinitate ita sentiebant, ut à Conci-
 lio Nicæno traditum fuerat. Verum ea
 res longe aliter eventura erat quàm spe-
 rabant. Nam cum ille Antiochiam ven-
 nisset, ingens populi multitudo confu-
 xisse dicitur, tam ex Arianis, quam ex
 iis qui cum Paulino communicabant:
 quorum alii hominem videre cupieb-
 ant, cujus tanta fama etiam ante ipsius
 adventum permanerat: alii discere
 volebant quidnam dicturus, & quo-
 rum sententiam probaturus esset. Jam
 enim fama percrebuerat, fidem Nicæni
 Concilii ab illo comprobari: idque ve-
 rum esse, exitus rei declaravit. Nam
 initio quidem morales duntaxat præce-
 ptiones publice expotuit: tandem vero
 Filium ejusdem cum Patre substantiæ ef-
 se, palam asseruit. Ajunt porro At-
 chidiaconum qui tunc in eo clero erat,
 statim accurrisse, & injecta manu, ad-
 huc loquentis os obturasse. Illum ve-
 ro manu sua clariius quam voce, sen-
 tentiam suam significasse. Tres enim
 duntaxat digitos initio protendit. De-
 inde iisdem retractis & compressis,
 unum tantum porrexit, manus figurâ
 designans multitudini, ea quæ ipse senti-
 ret, & quæ dicere prohiberetur. Cum-
 que astuans Archidiaconus, dimis-
 so ore manum Meletii apprehen-
 disse, ille liberam linguam na-
 ctus, elata voce sententiam su-
 am apertius quam antea declaravit:

Ecce ij

auditoresque hortatus est, ut Nicænae A Synodi decretis adhererent, protestatus eos qui aliter sentirent à vero aberrare. Cum autem hæc eadem dicere, & manu significare alternatim non desinere, pro eo atque Archidiaconus ipsum impediabat: & contentio inter utrosque esset, non dissimilis Pancratio; Eustathiani exclamare, gratulari & prægaudio exsilire cœperunt. Ariani vero animos demiserunt. Quibus auditis Eudoxiani graviter commoti sunt: operamque adhibuerunt, ut Meletius civitate expelleretur. Eundem tamen postea revocarunt, ad ea quæ dixerat corrigenda, B tanquam pœnitentia ductum, & contrariam amplexum sententiam. Sed cum ille sententiam non mutaret, Imperator eum Ecclesia expelli & in exilium deportari iussit. Quo factò Euzoïus qui jam pridem unâ cum Ario depositus fuerat, Antiochenam sedem regendam suscepit. Fautores autem Meletii, sese ab Arianis segregantes, seorsum conventus egerunt. Nam qui ab initio consubstantialis fidem sequuti fuerant, communicare cum illis detrectabant, eo quod Meletius ab Arianis Episcopis ordinatus fuisset, sectatoresque ejus ab hujusmodi sacerdotibus essent baptizati. Et isti quidem ob hanc causam inter se divisi sunt, quamvis in doctrina fidei consentirent. Imperator vero cum Persas res novas moliri accepisset, Antiochiam perrexit.

καὶ τῶ ἐν νικαία δεδομένων ἐχέει παρρησιασθεῖς. Ἐδὲ μαρτύρητο ἐδὲ ἀκούσας, ἀμαρτανήν τ' ἀληθείας ἐδὲ ἄλλως φρονήσας ἐπὶ ἵσθαι ἐκεδὲ ταῦτα λέγων ἢ τῇ χειρὶ ἀκινὺς ἀμοιβᾶδον, ὡς ἐνεχώρει πρὸς τὴν ἀρχιδιακόνε κώλυσι, καὶ φιλονεικία πρὸ ἀφοτέρων, μονοεχι παγκρατῶ ἐμφορῆς, καὶ ἀνεκράγον οἱ εὐσαβιανοὶ, καὶ ἐχαιροὶ ἀνεπήδων οἱ ἵδρῆες, καὶ ἡφῆεις ἡσῶ ἀκισαντες ἵ οἱ ἀμφὶ τὸν ἐνδοξίον, ἐχάλεπαιον, καὶ ἐλαθῆναι τῆς πόλεως τὸν μελέτιον ἐπαδάσαν καὶ πάλιν μετὰ καλῆς, ὡς ἐπὶ ἀμαρτανήν τῶ εἰρημνίων μετὰ μελέτιον, καὶ ταναπία δοξάζοντα μὴ μετὰ μελέτιον ἵ τῶ γῆρας, ἐκβάλλεσθ τῆς ἐκκλησίας, καὶ παρρησιαν οἰκῆν πρὸς σῆταξεν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τῆτο γεγονός, ἐπὶ τῆσπερ τὸν ἀνίσχῆσιν ἐνον ἐν τῶ ἵσθαι, ὅς ἀμα δρῆια πρὸς τῆσπερ ἀκαθῆρηλο οἱ ἵ μελέτις ἐπαινῆται, ἀπὸ μενοι σφᾶς τῶν τὰ ἀρεῖς φρονῆτων, καὶ ἐκκλησίαζον οἱ γῆδομοσῆσιν ἐξ ἀρχῆς τῶ τῶ πατρὶ δοξάζοντες, παρρησιῶ καὶ ἀπὸ αὐτοῖς, ὡς μελέτις πρὸς δρῆιαν ἵσθαι πων χειρὶ σῆσθῆναι, καὶ ἀπὸ τοῖσ τοῖσ βαπτισθῆναι τῶν ἐπομένων αὐτῶ. Ἐ οἱ καὶ πρὸς φασιν τῆσθῆναι, καὶ πρὸς οἰκῆσ φρονῆτες ὁ ἵ βασιλεὺς ἀκισας πρὸς νεώτερος ἐν ἡκεν εἰς ἀνίσχῆσαν.

CAPUT XXIX.

Quomodo Acaciani denuo tumultuati sunt, & consubstantialis quidem fidem evertente, Arianam autem hæresin stabilire studuerunt.

Porro Acaciani adhuc quiescere non poterant: sed Antiochiæ unâ cum paucis iterum congregati, ea quæ ipsi prius decreverant reprehenderunt. Nomenque illud, simile, ex formula fidei, Arimini & Constantinopoli recitata, expungere statuerunt: & Filium Patri per omnia, tam in substantia quam in voluntate dissimilem, & ex nihilo factum esse censuerunt, quemadmodum Arius ab initio docuerat. His autem sese adjunxerunt sectatores Aetii, qui primus post Arium palam his vocibus uti ausus est. Qua de causâ, ipse qui

Κεφ. κθ.

Ὅτι οἱ ἀκάσιοι πάλιν ἐκ ἡρέμου ὁμῶς τὸ ἱερόν ἐπερῶντο, καὶ τῶν ἀρεῖσιν οἰκῆσιν ἐκείσιν.

Ὅτι ἵ ἀμφὶ ἀκάσιον, ἡρεμῆν πάλιν ἐκ ἡρέμου ὁμῶς τὸ ἱερόν ἐπερῶντο, καὶ τῶν ἀρεῖσιν οἰκῆσιν ἐκείσιν. Ὅτι ἵ ἀμφὶ ἀκάσιον, ἡρεμῆν πάλιν ἐκ ἡρέμου ὁμῶς τὸ ἱερόν ἐπερῶντο, καὶ τῶν ἀρεῖσιν οἰκῆσιν ἐκείσιν. Ὅτι ἵ ἀμφὶ ἀκάσιον, ἡρεμῆν πάλιν ἐκ ἡρέμου ὁμῶς τὸ ἱερόν ἐπερῶντο, καὶ τῶν ἀρεῖσιν οἰκῆσιν ἐκείσιν.

ἀθεῖ ὀνομάζετο, καὶ οἱ τὰ αὐτῆς δοκιμάζοντες ἀνόμοιοι καὶ ἄξεκοῦνοί· πικρῶς αὐτῶν τῆ ἐπομένῳ τοῖς ἐνικαίᾳ δόξασιν, ὡς Θεὸν ἐκ Θεῶ τὸν ὑὸν σιωπολογεῖντες, ἀνόμοιον τε καὶ ἄξεκοῦνον καὶ ἄξια τῶν αὐτῶν ἐκθεσιν ὀνομάζοντα φασίν· ὅτι καὶ Παῦλος ὁ ἀπόστολος, ἔφασκεν, εἶπε, τὰ δὲ πάντα ἐκ Θεοῦ· πάντα ἢ εἶναι καὶ τὸν ὑὸν ἐκ τῆς τοῦ νοῦ τοῦ πατρὸς ἐκείνου ἐκ τῆς οὐσίας αὐτοῦ, καὶ τὰς θείας γραφάς· καὶ τὸ μὴ ἂν μετέφραζον καὶ ἐκφύζοντο τελευτῶντες ἢ ὡς ἐχ' οἱ τῆς ἀποστολῆς ἐπιτίμων ἐγκαλεῖσιν ἢ οὐκ ἐπίστασιν ἰκανῶς ἀπολογεῖσθαι, πάλιν τὴν ἐκωνσταντινῆ πόλει δοκιμασθεῖσαν πίσιν ἀναγνόντες, διελύθησαν, καὶ εἰς τὰς αὐτῶν πόλεις ἀπεχώρησαν.

Adem ^{etiam} cognominatus est: Sectatores autem illius Anomæi, & Exucontii sunt appellati. Interrogantibus autem ipsos Nicænæ fidei sectatoribus, quamobrem ipsi qui Filium Deum ex Deo esse confitebantur, dissimilem tamen, & ex nihilo ortum, idque contra suam ipsorum fidei formulam dicere auderent: respondebant, dictum esse à Paulo Apostolo, Omnia autem ex Deo: in omnibus autem comprehendi etiam Filium. Atque hoc modo intelligendum esse quod ipsi adjecerant in formula fidei suæ, secundum scripturas. Et hoc quidem ita cavillantes interpretabantur. Postremo cum iis qui ipsos hoc nomine accusabant oburgabantque, satisfacere non possent, lecta rursus fidei formulâ quæ Constantinopoli approbata fuerat, è Concilio discesserunt, & ad suas quisque sedes reversi sunt.

Κεφ. λ΄.

Πατριάρχης Ἰεροσολύμων, καὶ ἄλλοι τῶν ἐκ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἀρχιεπισκόπων, καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν ἀρχιεπισκόπων Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν ἐπισκόπων Ἱερουσαλὴμ.

CAP. XXX.

De Georgio Alexandria Episcopo, & de Episcopo Hierosolymorum: & quomodo cum post Cyrillum tres continua serie Episcopi facti fuissent, iterum Cyrillus sedem suam recepit.

Ἐν τῷ ἐπιθανασίᾳ κρυπτομένῳ, ἐπανελθὼν γεώργιος εἰς ἀλεξάνδρειαν, χαλεπῶς ἐκάλεσε τοὺς ἑλλήνας, καὶ ἑτέρας ἀπὸ δόξαζοντας χριστιανούς· ἐκατέρωθεν τὸ ὡς ἐβέβηκεν ἱεροκλέειν ἐβιάζετο, καὶ ἄλλοις ἡλιθίοις ἠλάνειν· ἐμισέειτο ἢ ἄρα μὴ τῆ ἐκ τῆς ἰσχυρίας αὐτῆς, καὶ τοῖς ἀρχιεπισκοπῶν ἄλλων ἄρα ἢ πλῆθος, ὡς τυραννικός, καὶ πᾶσι πάντων δυνάμενος· ἐχάλεπαινε ἢ ἡλίθια τὸ ἑλλήνικόν, ὅτι τὸ θύειν αὐτῆς καὶ τὰς πατρίδας ἑορτῆς ἀγενεῖς ἐκάλυψε, ἢ ἑλλήνικας καὶ τὸν ἐκ τῆς αἰγυπτίου στρατηγὸν σὺν ὅπλοις ἐπαγαγὼν τῆ πόλει, εἰκόνας τῆς ἀναθήματι καὶ τὸν ἐκ τῶν ναοῦ κόσμον ἀφαιρέμενος· ἀδὴν πρὸς φασίς ὑστερον ἀπὸ ἐγγύεω τῆς ἀειρέσεως, ὡς αὐτῆς λέξω· κυρίως ἢ κατὰ ἐπίστασιν, ὡς εἶρη, ἄρα λαμβάνει τὴν ἱεροσολύμων ἐκκλησίαν ἐρέννιον, καὶ μετ' ἐκείνου ἱεροκλέει· ἐφεξῆς τὸ τῆς ἰσχυρίας τῆς ἰσχυρίας ἢ τῆς τότε τὴν ἐκκλησίαν ἑλλήνικα πᾶσι παρειλήφαμεν, μέχρι τῆς θεοδοσίου βασιλείας· ἡνίκα δὴ κύριλλος εἰς τὸν αὐτὸν πάλιν ἐπανήλθε ἱρόνον.

Per idem tempus cum Athanasius adhuc delitesceret, Georgius Alexandriam reversus, tum Gentiles, tum Christianos qui non idem cum ipso sentirent, graviter oppressit. Utrosque enim divinum numen prout ipse vellet, colere adigebat: detrectantes vero insectabatur. Invisus autem erat, primoribus quidem propterea quod arrogantissimus esset, & praesidibus imperaret: plebejis vero, tanquam tyrannus, & qui plus posset unus quam reliqui omnes. Sed praecipue Gentiles ei succensebant, eo quod sacrificare & festos dies patrio ritu celebrare, ipsos prohiberet; inductisque in urbem militibus armatis, unâ cum Duce Aegypti, imagines ac donaria, omnemque templorum ornatum abstulisset. Quæ res postea causam necis ei attulit, sicuti mox dicturus sum. Cyrillo vero quemadmodum diximus, deposito, Hierosolymorum Ecclesiam suscepit Erennius. Cui deinde Heraclius successit: Heraclio autem Hilarius. Istos enim Hierosolymitanam Ecclesiam administrasse accepimus, usque ad Principatum Theodosii. Quo quidem tempore Cyrillus sedem suam postliminio recuperavit.

Ecce iij